IMIGRAČNÍ INVAZE

ARTHUR KEMP

Arthur Kemp – Imigrační invaze

PŘELOŽENO ZE ZDIGITALIZOVANÉ VERZE PŮVODNÍ PUBLIKACE Z ROKU 2015, DOSTUPNÉ Z: https://annas-archive.gl/md5/f66bde9e88b2899f92f456d11ab0cf18

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Předmluva: Tábor svatých se stává skutečností 4

Kapitola první: Imigrace a rasa – proč je to důležité? 7

Kapitola druhá: Jak se invaze uskutečňuje 18

Kapitola třetí: Rozdělené Spojené království 43

Kapitola čtvrtá: Evropa pod útokem, část I – Portugalsko, Španělsko, Francie, Belgie a Nizozemsko 69

Kapitola pátá: Evropa pod útokem, část II – Německo, Rakousko, Švýcarsko, Itálie a Řecko 93

Kapitola šestá: Evropa pod útokem, část III – Dánsko, Norsko, Švédsko a Finsko 108

Kapitola sedmá: Východní předmostí – Rusko a státy východní Evropy 126

Kapitola osmá: Javorový list vadne — Kanada 138

Kapitola devátá: Republika v ohrožení – Spojené státy americké 156

Kapitola desátá: Austrálie a Nový Zéland 200

Kapitola jedenáctá: Co je třeba udělat 219

Předmluva: Tábor svatých se stává skutečností

Román z roku 1973 s názvem Tábor svatých – v němž se objevují stovky tisíc přistěhovalců z třetího světa, kteří nelegálně vtrhávají do Evropy a ničí západní civilizaci – se v roce 2015 rychle stává realitou, neboť každý týden přistává na italském pobřeží přibližně 10 000 afrických vetřelců v rámci obnovené invaze z třetího světa, k níž přispívá liberální západní „azylová“ politika.

Tři faktory, které pohánějí imigrační invazi

1. Úplný kolaps jakékoli uspořádané a civilizované společnosti v Africe.

S tím, jak byli běloši z Afriky vyhnáni, se opět prosadila povaha těchto společností typická pro třetí svět, což vedlo k úplnému kolapsu všech služeb, infrastruktury, ekonomiky a sociálních systémů založených na principech prvního světa. Vzhledem k vlastní neschopnosti vypěstovat dostatek základních potravin k nasycení své rychle rostoucí populace se stává neodolatelnou touha prostě se přestěhovat tam, kde stále žije velké množství bělochů, a těžit z výhod jejich civilizace.

2. Americká a britská vojenská intervence v severní Africe a na Blízkém východě ve prospěch Izraele.

V severní Africe a na Blízkém východě, kde neplatí stejné rasové složení jako v subsaharské Africe, byly relativně stabilní společnosti, které tam existovaly několik set let, v poslední době násilně rozvráceny, a to buď přímou americkou, britskou a další evropskou vojenskou intervencí (v Iráku, Sýrii, Afghánistánu atd.), nebo povstáními podněcovanými

Američany a Brity („arabské jaro“ v Egyptě a jinde a útok na diktátorský – avšak stabilní – Kaddáfího režim v Libyi).

Všechny tyto katastrofální zásahy v rámci zahraniční politiky způsobily mezi obyvateli severní Afriky a Blízkého východu rozsáhlé utrpení, chaos, smrt a vyvlastnění – a vedly ke vzniku milionů „uprchlíků“, kteří prchají před záměrně vyvolaným násilím. Například ISIS je přímým důsledkem vojenské intervence USA a Británie v Iráku.

3. Liberální azylová politika Západu.

Počátky západní azylové politiky sahají do období po skončení druhé světové války, kdy se v Evropě nacházely početné skupiny vysídlených osob. Úmluva OSN z roku 1951 a Protokol o právním postavení uprchlíků byly koncipovány pro jinou dobu a definovaly uprchlíka jako osobu, která: „[z] důvodu oprávněné obavy z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo politického přesvědčení se nachází mimo zemi své státní příslušnosti a nemůže nebo z důvodu této obavy nechce využít ochrany této země.“

Žadatel o azyl je definován jako: „[O]soba, která podala žádost o azyl a čeká na rozhodnutí o tom, zda je či není uprchlíkem.“

Ve skutečnosti tedy obrovský počet Afričanů ze subsaharské Afriky, kteří zaplavují Evropu a žádají o „azyl“, neutíká před žádným skutečným pronásledováním, ale pouze před svou vlastní neschopností udržet jakoukoli uspořádanou společnost.

A tak ani podle definice OSN z roku 1951 nejsou tito Afričané vůbec „uprchlíky“ – jsou to zjevně nelegální imigranti, kteří se snaží vniknout do Evropy, aby získali sociální dávky generované ekonomikami a společností prvního světa.

Nakonec samozřejmě, jakmile bude v Evropě dostatek těchto lidí z třetího světa, ekonomiky prvního světa se budou zmenšovat spolu s počtem obyvatel prvního světa. Poté zmizí i sociální systém, z něhož tito lidé z třetího světa parazitují – ale do té doby už bude samozřejmě příliš pozdě i pro evropský lid.

Invaze afrických člunů: kdyby to Evropané udělali v Africe, celý svět by křičel o „kolonizaci“

Kdyby se stovky tisíc Evropanů nalodily na čluny a přepluly Středozemní moře do Afriky bez dokladů či oficiálních imigračních povolení, liberálové po celém světě by křičeli „kolonizace“ – ale když to udělají Afričané, jsou to jen „migranti“ a „žadatelé o azyl“.

Ovládaná média samozřejmě odmítají tuto invazi nazývat pravým jménem a důsledně používají pouze pojmy „imigranti“ nebo „migranti“ – jako by ti, kdo vtrhli do Evropy, byli jen tak nějak obyčejní lidé, kteří mají poněkud zvláštní přístup k vstupu do Evropy.

Kapitola první: Imigrace a rasa – proč je to důležité?

Imigrace se stala nejvýznamnějším tématem posledních deseti let v Evropě, Severní Americe, Austrálii a na Novém Zélandu.

V současné době je toto téma na prvním místě politické agendy ve všech těchto zemích – a právě v tom spočívá důležitá otázka: proč právě v těchto zemích a nikoli v jiných? Proč v Číně neexistuje žádný „imigrační problém“?

Proč v Japonsku neexistuje žádný „imigrační problém“? Proč v Jižní Americe neexistuje žádný „imigrační problém“? Proč v Africe neexistuje žádný „imigrační problém“?

Důvod, proč se „imigrační problém“ omezuje na Evropu, Severní Ameriku, Austrálii a Nový Zéland, je pro liberály nepříjemný, ale zůstává pravdou, ať už je maskován jakkoli.

Tou pravdou je, že imigrace je dnes rasovou otázkou. Jedná se o jev, který, zjednodušeně řečeno, spočívá v tom, že do bělošských zemí přicházejí masy nebělochů z celého světa.

Liberální média ráda vykreslují imigraci jako součást běžného „masového přesunu obyvatelstva“, jako by se jednalo o nějaký globální jev postihující všechny národy. Ve skutečnosti tomu tak není. Jde o masový přesun obyvatel třetího světa do prvního světa.

To je zřejmé již při letmém pohledu na mapu imigrace: do Afriky, Asie nebo Jižní Ameriky se nestěhují miliony bělochů; populační tok naopak probíhá výlučně opačným směrem. Do bílých zemí se stěhují nebílí.

Právě tento přehnaně rasový rozměr moderní imigrace je důvodem, proč je již samotná diskuse o tomto tématu považována za „kontroverzní“. Mnozí bílí obyvatelé Západu byli navíc po celá desetiletí indoktrinováni ve školách, na vysokých školách, univerzitách i prostřednictvím masových médií, že je jaksi hříšné a nesprávné o rase vůbec mluvit, natož ji považovat za hnací sílu jakéhokoli trendu. To zase vedlo k situaci, kdy se často ozývá argument ve stylu: „No a co, že imigranti nejsou běloši, nic se nezmění, oni se přizpůsobí.“ S tím úzce souvisí i argument, že tito imigranti se „pouze snaží zlepšit svůj život“ a že je jaksi zlé nebo špatné jim tuto příležitost upírat.

Oddělení tématu od rasismu

Příliš často se stává, že zastánci protiimigračních postojů – nebo, abych to řekl bez příkras, postojů proti imigraci z třetího světa – se nechají vyloučit z veřejné debaty tím, že upadnou do pasti hanlivého rasistického chování vůči nebělošským rasovým skupinám.

Pro to neexistuje žádné ospravedlnění – otázka masové imigrace nemá nic společného s domnělými představami o „nadřazenosti“ či „podřazenosti“ (které jsou ostatně všechny subjektivní).

To, co jedna skupina nebo národ považuje za přijatelné, nemusí být přijatelné pro jinou skupinu nebo národ, ale to neznamená, že by nějaká skupina byla „lepší“ než jiná nebo „horší“ než jiná. Znamená to pouze to, že jsou odlišné.

První věcí, kterou je tedy třeba pochopit při diskusi o problému imigrace, je, že ji je třeba zcela oddělit od všech představ o „rasové nadřazenosti“. Argumentace založená na konceptu „nadřazené rasy“ je v 21. století zastaralá a, upřímně řečeno, nemorální.

Doba tohoto pojetí je již dávno pryč, stejně jako otroctví, středověké upalování čarodějnic a další jevy, které byly kdysi považovány za přijatelné.

K problému imigrace je proto třeba přistupovat čistě a výhradně z hlediska toho, jaký dopad má na samotnou skupinu imigrantů a na hostitelské obyvatelstvo.

Pokud lze prokázat, že z toho mají prospěch obě strany, neexistuje žádný důvod proti masové imigraci. Pokud se však prokáže, že obě strany trpí důsledky masové imigrace, lze o této otázce rozhodnout pouze na tomto základě, aniž by bylo nutné uchylovat se k jakýmkoli argumentům založeným na nadřazenosti.

Porozumění tomu, proč kultury existují

Výchozím bodem pro pochopení toho, proč je téma imigrace, a zejména masová imigrace z třetího světa, skutečně důležité, je odpověď na otázku, proč vůbec existují jednotlivé kultury. Na jakémkoli daném území vytvářejí lidé, kteří tvoří tamější společnost, kulturu, která je pro ně jedinečná.

Společnost či civilizace je pouze odrazem obyvatelstva daného území.

Například: čínská civilizace je produktem čínského lidu a odráží složení obyvatelstva žijícího v Číně. Čínská civilizace je jedinečná pro čínský lid; oni ji vytvořili a odráží jejich hodnoty a normy.

Stejným způsobem vytvořili američtí indiáni civilizaci amerických indiánů. Japonci vytvořili japonskou civilizaci a australští aboriginci australskou aboriginskou civilizaci; Zuluové vytvořili zulskou civilizaci a tak dále.

Stejným způsobem samozřejmě vytvořili Evropané evropskou civilizaci, která se dělí na jednotlivé složky: anglickou, skotskou, německou, francouzskou, ruskou a tak dále.

Je důležité si uvědomit, že každá kultura je jedinečná pro skupinu, která ji vytvořila. Ačkoli každá kultura a každá civilizace může mít – a ve skutečnosti i má – odlišnou úroveň technologického pokroku a odlišné morální kodexy (to, co je přijatelné v Japonsku, nemusí být přijatelné například v Norsku a naopak), neexistuje žádný důvod pro tvrzení o nadřazenosti či podřazenosti.

Porozumění tomu, proč kultury mizí

Jelikož každá civilizace je jedinečná pro svou zakládající populaci, je také zřejmé, že pokud by tato zakládající populace zmizela, zmizela by spolu s ní i kultura, kterou vytvořila. Jelikož čínský lid vytvořil čínskou civilizaci, logicky z toho vyplývá, že čínská kultura by zmizela, kdyby čínský lid zmizel. V současné době žije drtivá většina Číňanů v Číně, kde udržují čínskou civilizaci.

Kdyby však do Číny imigrovaly miliony australských aboriginců a počet čínského obyvatelstva by se dramaticky snížil, pak by se během několika let změnil charakter čínské civilizace – tak, aby odrážel nové obyvatele tohoto území.

Jinými slovy, společnost či civilizace na tomto území by pak odrážela skutečnost, že většinu obyvatel nyní tvoří aboriginci, nikoli Číňané. Kdyby se Čína zaplnila aboriginci, znamenalo by to konec čínské civilizace. Aboriginci by vytvořili novou civilizaci, která by odrážela spíše je samotné než čínský národ.

Že k tomu dochází, je vlastně naprosto logické. Nemá to nic společného s tím, která kultura je vyspělejší, ani s jakýmikoli představami o nadřazenosti či podřazenosti. Je to pouze odrazem skutečnosti, že civilizace je produktem povahy lidí, kteří tvoří obyvatelstvo daného území.

Vraťme se k příkladu Číny: pokud by zítra museli zmizet všichni Číňané na Zemi, pak by s nimi zcela zjevně zmizela i čínská civilizace a kultura.

Právě tento překvapivě zřejmý princip určuje vznik a zánik kultur – totiž že jakmile lidé, kteří tvoří určitou společnost nebo civilizaci, zmizí, zmizí s nimi i tato společnost nebo civilizace.

Pokud je zmizelá populace nahrazena jinými národy, vznikne nová společnost nebo kultura, která odráží kulturu a civilizaci nových obyvatel daného regionu.

Jak imigrace zničila civilizaci amerických indiánů

Existuje mnoho příkladů tohoto procesu v praxi. Jedním z nich, který bude všem dobře známý, je změna, k níž došlo v Severní Americe.

Američtí indiáni tam žili po tisíce let a vytvořili civilizaci, která na tomto kontinentu dominovala. Jinými slovy, civilizace a kultura, které v Severní Americe dominovaly, odrážely skutečnost, že tam žili američtí indiáni a tvořili většinu obyvatelstva.

Po roce 1500 n. l. se však tento kontinent zaplnil bílými přistěhovalci z Evropy. Tito bílí přistěhovalci vytlačili americké indiány z jejich území v Severní Americe a nahradili je tak jako dominantní obyvatelstvo tohoto kontinentu.

Následně došlo k velkému posunu v severoamerické civilizaci. Zatímco indiánská kultura dominovala po tisíce let, během několika stovek let se dominantní civilizací na tomto kontinentu stali bílí Evropané. Tento posun odrážel skutečnost, že většinu obyvatel Severní Ameriky tvořili bílí Evropané – a indiánská civilizace prakticky zmizela. Indiánská civilizace v Severní Americe „upadla“, protože se změnilo složení obyvatelstva Severní Ameriky.

Tento jev – vysídlování národů a následný zánik jejich civilizace – má přímé důsledky z rasového hlediska. Vzestup a pád jakékoli konkrétní civilizace lze proto vysledovat nikoli na základě ekonomiky, politiky a morálky dané civilizace, ale spíše na základě skutečné rasové přítomnosti samotného národa.

Pokud společnost, která vytvořila určitou civilizaci, zůstane nedotčena jako rasově homogenní celek, pak tato civilizace zůstává činorodá. Pokud však společnost v jakékoli dané oblasti změní své rasové složení – v důsledku invaze, imigrace nebo jakéhokoli poklesu počtu obyvatel – pak civilizace, kterou tato společnost vytvořila, zmizí spolu s ní a bude nahrazena novou civilizací odrážející nové obyvatele daného území.

Kultury existují pouze tak dlouho, dokud existují jejich zakládající populace

Civilizace – jakákoli civilizace, ať už bílá, černá, asijská nebo aboriginská – stojí a padá s homogenitou svého obyvatelstva, a s ničím jiným. Jakmile společnost ztratí svou homogenitu, změní se její povaha tak, aby odrážela složení nového obyvatelstva.

Historie je plná příkladů, kdy k tomu došlo. Ve skutečnosti lze pokaždé, když velká kultura nebo civilizace zanikla, vysledovat změnu v původním složení obyvatelstva.

Tento princip je vlastně naprosto zřejmý: dokud zůstane národ nedotčený, zůstane nedotčená i jeho civilizace a kultura. Pokud se počet těchto lidí sníží nebo se stanou menšinou na svém vlastním území, jejich civilizace a kultura také upadnou nebo zcela zmizí. Jedná se o logický důsledek změny ve složení obyvatelstva a není to odrazem údajné „nadřazenosti“ či „podřazenosti“ jakékoli kultury.

Imigrace z třetího světa má pro první svět důsledky typické pro třetí svět

Imigrace, a zejména masová imigrace z třetího světa, má proto přímé dlouhodobé důsledky pro první svět. Třetí svět je výsledkem činnosti lidí z třetího světa. Ačkoli by módní liberální myšlení rádo svalilo vinu za velkou část současného chaotického stavu třetího světa na „evropský kolonialismus“, realita je taková, že podobné podmínky třetího světa existují i v oblastech, které kolonialismem nikdy nebyly zasaženy.

Pravděpodobně nejlepším příkladem takové země je Etiopie v severovýchodní Africe. Etiopie je ve skutečnosti jednou z nejstarších zemí na světě, přičemž její první formální království bylo založeno kolem 8. století př. n. l. (jinými slovy před 2 800 lety) – je tedy mnohem starší než jakákoli současná evropská země. Etiopie zůstala během koloniální éry zcela nezávislá. V roce 1896 dokonce etiopská armáda porazila italskou armádu.

Jediným přerušením etiopské nezávislosti byl rok 1936, kdy se Italům podařilo zemi obsadit (a vybudovat většinu její infrastruktury, zejména silnice), ale i toto krátké období skončilo, když byli Italové o čtyři roky později, v roce 1941, vyhnáni.

Ačkoli je Etiopie nejstarším nepřetržitě existujícím státem na světě a nikdy nebyla vystavena plnohodnotnému evropskému kolonialismu, panují v ní v podstatě stejné podmínky jako jinde v Africe. Etiopie byla ve skutečnosti zemí, která se v roce 1984 proslavila jako národ, jenž zažil největší uměle vyvolaný hladomor v historii, při kterém zahynulo přes jeden milion Etiopanů a v jehož důsledku byl pod heslem „Live Aid“ zahájen rozsáhlý západní program pomoci.

Je tedy obtížné, ba dokonce nemožné, přičítat podmínky v Etiopii bílému kolonialismu, a jelikož se podobné podmínky opakují i jinde v Africe, stává se stále méně opodstatněné obviňovat evropský kolonialismus i v jiných zemích třetího světa.

Stačí ještě jeden příklad: nezávislý stát Libérie.

Libérie, založená na západním pobřeží Afriky v roce 1822 černými Američany, z nichž mnozí nikdy nebyli otroky a „vraceli se do Afriky“, se rovněž vyhnula koloniálnímu zabírání území v rámci „boje o Afriku“, který charakterizoval velkou část 19. století.

Navzdory tomu se však dnešní Libérie v sociálních, ekonomických, kulturních i politických projevech podobá zbytku Afriky. Stejně jako v případě Etiopie je i Libérie poznamenána rozsáhlými sociálními nepokoji a tím, co se obecně označuje jako „podmínky třetího světa“. Jediným logickým vysvětlením jak etiopské, tak liberijské „hádanky“ je, že tyto národy, stejně jako všechny ostatní národy – ať už z třetího, nebo prvního světa – jsou prostě jen odrazem své populace.

Změna složení obyvatelstva povede ke změně kultury

Závěr je tedy zřejmý: pokud v zemích prvního světa dojde k demografické změně, v jejímž důsledku bude jejich obyvatelstvo nahrazeno přistěhovalci z třetího světa, pak se nevyhnutelně změní i převládající kultura těchto zemí tak, aby odrážela kulturu nové většinové populace. Jinými slovy, masová imigrace z třetího světa do zemí prvního světa povede

k nahrazení kultury prvního světa kulturou třetího světa, jakmile tato masová imigrace dosáhne takové úrovně, že nevyhnutelně způsobí změnu povahy kultur těchto zemí.

Právě proto je imigrace důležitá. Nejde o žádné rasistické představy, ale jednoduše o to, že masová imigrace z třetího světa nevyhnutelně povede k zániku kultury prvního světa prostřednictvím prostého demografického nahrazení.

Důsledky této kulturní proměny budou dalekosáhlé a dotknou se i těch záležitostí, v něž liberálové vkládají tolik naděje. Vždyť pokud první svět zmizí, kdo tam bude, aby třetímu světu poskytoval pomoc? Pokud první svět zmizí, zmizí spolu s ním i vše, čím se proslavil – v kulturní, technologické i sociální oblasti.

Ve skutečnosti s sebou masová imigrace nese výsledek, který je přímým opakem toho, co liberálové chtějí, když volají po „diverzitě“. Pokud se masové přistěhovalectví z třetího světa podaří zaplavit první svět, pak i samotný cíl, o který liberálové usilují, totiž „diverzita“, zanikne, protože jedinečné evropské kultury budou zaplaveny a odsunuty do postavení menšin.

V sázce je tedy právě toto: samotná existence zemí prvního světa. To nemá nic společného s nenávistí vůči komukoli kvůli barvě jeho pleti, ani se snahou zbavit kohokoli možnosti zlepšit si život. Jde o přežití Západu, o další existenci evropského lidu, proti kterému je tato imigrační invaze namířena.

Řečeno opačně: nikdo při smyslech by Číňanům nenaznačoval, že by neměli důvod tvrdit, že mají právo zachovat svou zemi čínskou. Nikdo by se neodvážil říci

Japonsku, že nemá právo být japonským a zachovat si jako ostrovní národ japonskou kulturu. Nikdo by žádnému africkému národu neřekl, že nemá právo být africkým, a nikdo by žádnému muslimskému národu neřekl, že nemá právo vyznávat toto náboženství. A tak je také správné a na místě, aby nikdo neříkal evropským národům, že nemají právo být evropskými.

Přesto se právě to říká: že jakýkoli odpor proti masové imigraci z třetího světa v jakémkoli evropském národu je nějakým způsobem špatný nebo hříšný. Částečně je to způsobeno liberalismem, který se snaží vyvolat u Evropanů pocity viny, ale především tím, že vlnám masové imigrace jsou vystaveny pouze evropské národy prvního světa.

Na konci vylodění v Normandii 6. června 1944 (D-Day) se spojeneckým silám podařilo vylodit ve Francii 156 000 vojáků. Tato událost byla oslavována jako největší invaze v historii. Do roku 2008 se do Spojených států amerických dostalo mezi 12 a 30 miliony Mexičanů, Středoameričanů a Jihoameričanů. Do roku 2008 se do Evropy dostalo mezi 20 a 40 miliony lidí z třetího světa. Ve srovnání se současnou situací byla invaze v den D v roce 1944 pouhou dětskou hrou.

Masová imigrace z třetího světa navždy změní samotnou podstatu západní civilizace, zaplaví ji kulturou třetího světa a navždy zničí vše, co dělalo první svět tím, čím je. Proto je otázka imigrace tak důležitá.

Kapitola druhá: Jak se invaze uskutečňuje

Imigrační invaze probíhá třemi způsoby. Prvním z nich je legální imigrace; druhým je „azylový“ podvod a třetím je nelegální imigrace.

Všechny tři tyto přístupy jsou podporovány liberalismem, který se snaží potlačit jakoukoli opozici vůči invazi pomocí odporných srovnání s nepříjemnými obdobími evropských dějin, případně pomocí pomluv, zastrašování a přímých lží. Než se podrobněji zaměříme na jednotlivé regiony, je na místě poskytnout přehled všech tří přístupů a vyvrátit nejčastěji používané argumenty liberalismu.

Legální imigrace

Existují tři nejčastěji uváděné argumenty ve prospěch legální imigrace z třetího světa:

- Země prvního světa čelí „stárnutí obyvatelstva“, a proto, jak se tvrdí, potřebují mladší přistěhovalce, aby „udrželi ekonomiku v chodu“;
- Imigranti z třetího světa jsou potřební k tomu, aby „vykonávali práci, kterou nikdo jiný dělat nechce“; a
- Zejména země nového světa (Amerika, Austrálie a Nový Zéland) „vždy byly národy imigrantů“ a všechny předchozí imigrační vlny se asimilovaly a staly se stejnými jako ostatní Američané/Australané/Novozélanďané. Tento argument se používá také ve Velké Británii.

Vyvrácení „argumentu o stárnoucí populaci“

Analýza ukázala, že i velmi výrazný nárůst imigrace by měl pouze velmi malý dopad na příjmy potřebné k řešení problému stárnoucí populace. Důvod je vlastně zřejmý – natolik zřejmý, že je s podivem, proč tomu nerozumí více lidí. Velká část daní, které by noví pracovníci odváděli, by byla potřebná k financování státních dávek, které oni a jejich rodiny čerpají, zejména v oblasti zdravotnictví a školství.

Případová studie: Španělsko

Studie provedená ve Španělsku, která bude do značné míry reprezentativní i pro další přední evropské země, obsahuje poučení, která lze aplikovat obecně. Podle prognóz zůstane počet obyvatel Španělska v příštích 50 letech v podstatě beze změny, pokud nedojde k masové imigraci, zatímco počet osob v produktivním věku na jednoho důchodce klesne ze současných 4,5 na méně než dva v roce 2050.

S větším počtem důchodců a menším počtem pracujících se předpokládá, že náklady na státní důchodový systém vzrostou z nynějších 8,4 procenta hrubého domácího produktu na 15,7 procenta v roce 2050. Teoreticky by v případě, že by se k osobám vstupujícím na trh práce přidaly dva miliony imigrantů – což představuje desetiprocentní nárůst španělské pracovní síly –, znamenalo by to v podstatě 54procentní nárůst počtu cizinců ve Španělsku. Připočteme-li k tomu jejich rodinné příslušníky, byl by tento nárůst ještě větší.

Nárůst počtu osob narozených v zahraničí ve Španělsku o více než 50 procent může znít „skvěle“, ale realita je zcela jiná. Imigranti z třetího světa mají zpravidla vyšší míru

nezaměstnanosti (důkazy najdete v kapitolách věnovaných jednotlivým zemím v této knize), čerpají více sociálních dávek a služeb než rodilí Španělé a obecně vydělávají méně než rodilí španělští pracovníci.

Nárůst počtu pracovníků narozených v zahraničí o deset procent pracovní síly by zvýšil celkovou mzdovou odměnu přibližně o osm procent nebo méně. Vzhledem k tomu, že mzdy tvoří pouze asi 75 procent celkového HDP, nárůst hrubých mezd o osm procent by odpovídal 6procentnímu nárůstu HDP.

Alespoň polovinu těchto dodatečných 6 procent HDP by spotřebovali imigranti a jejich rodiny. Další část dodatečného HDP by vláda použila na financování dávek pro ně. Jinými slovy, čisté dodatečné příjmy dostupné na výplatu dávek pro původní španělské obyvatelstvo by činily pouze asi dvě procenta HDP nebo méně.

To je zanedbatelná částka ve srovnání s rozsahem budoucího fiskálního problému. Výdaje španělské vlády na důchody a zdravotní péči v současné době (2008) již přesahují 14 procent HDP a podle prognóz do roku 2050 vzrostou na 24 procent.

Dvě procenta HDP v čistých příjmech, která by vyplynula z více než 50procentního nárůstu populace narozené v zahraničí, by tedy pokryla méně než 10 procent předpokládaných důchodových a zdravotních dávek.

Zvýšená imigrace by navíc přinesla pouze dočasnou úlevu od trvalého fiskálního problému. Stárnutí španělské populace a pomalejší růst pracovní síly budou z dlouhodobého hlediska

přetrvávat. Dodateční imigranti v příštím desetiletí sice dočasně přinesou čisté příjmy, ale jejich důchody a zdravotní péče nakonec pohltí dodatečné daně, které zaplatí.

Případová studie: Velká Británie

Španělský případ se potvrdil reálnými údaji z Velké Británie. Zpráva Sněmovny lordů, zveřejněná v dubnu 2008, ukázala, že dopad masové imigrace na příjem na obyvatele je „velmi malý“.

Zpráva dále dokázala, že tvrzení o zvýšených daňových příjmech pro Británii byla rovněž zanedbatelná a že argument, podle něhož je imigrace potřebná k „obsazení volných pracovních míst“, byl, jak se v ní uvádí, „analyticky slabý“.

Imigrace, jak uvádí zpráva, pravděpodobně nebude účinným nástrojem ke snížení počtu volných pracovních míst. Poukázala na to, že vládní statistiky ukazují, že dřívější tvrzení, že imigrace je potřebná k obsazení více než 600 000 volných pracovních míst, tento počet vůbec nesnížila, a to navzdory čisté zahraniční imigraci do Velké Británie v počtu téměř jednoho a půl milionu od doby, kdy bylo toto prohlášení učiněno.

Důvodem, jak poukázala Sněmovna lordů, je to, že imigranti sice obsazují některá volná pracovní místa, ale jejich zvýšená poptávka po službách a zboží vytváří další volná místa; navíc imigranti sami stárnou a pobírají důchody. Podle oficiálních údajů ve skutečnosti masová imigrace vedla k poklesu mezd britských pracovníků, zatímco až 100 000 mladých lidí nebylo schopno najít práci. Dříve se tvrdilo, že

imigrace přinesla Británii zisk ve výši 6 miliard liber ročně, a to na základě dodatečných příjmů daňového úřadu. I kdybychom této částce uvěřili (a ta byla zpochybněna), je to stále zcela vyvráceno skutečností, že masová imigrace stojí Británii více než 88 miliard liber ročně.

Studie profesora Davida Colemana z Oxfordské univerzity uvádí, že širší náklady na imigraci činí téměř 8,8 miliardy liber ročně. Profesor Coleman uvedl, že náklady veřejného sektoru na provoz azylového systému činí 1,5 miliardy liber, na výuku angličtiny pro migranty 280 milionů liber a na léčbu nemocí, jako je HIV, nejméně 330 milionů liber.

Případová studie: Spojené státy americké

Ve Spojených státech amerických, kde je každoročně přijato téměř 1 000 000 legálních imigrantů, vzroste počet obyvatel v roce 2050 na 438 milionů, zatímco v roce 2005 činil 260 milionů. Zhruba 82 procent tohoto nárůstu bude způsobeno imigranty, kteří přijdou v letech 2005 až 2050, a jejich potomky narozenými v USA.

Výzkumy ukázaly, že masová imigrace z třetího světa místo toho, aby podpořila americkou ekonomiku a pomohla zmírnit „problém stárnutí populace“, má přesně opačný účinek. Edwin Rubenstein, ředitel společnosti ESR Research a bývalý ředitel výzkumu v Hudson Institute, zjistil, že imigranti (legální i nelegální) způsobují federální vládě čistou ztrátu ve výši 80 miliard dolarů ročně.

Případová studie: Kanada

Oficiální údaje z Kanady, zveřejněné v roce 2006, odhalily, že pokud by Kanada využívala imigraci k tomu, aby podíl jejích seniorů nepřesáhl 20 procent celkové populace, musela by se úroveň imigrace nakonec zvýšit na 28násobek současné úrovně. To by v roce 2050 vedlo k ohromujícímu nárůstu počtu obyvatel Kanady na 165,4 milionu.

K podobným závěrům dospěla i zpráva Populační divize OSN s názvem „Replacement Migration“ (Nahrazovací migrace). Aby se například udržel poměr pracujících k závislým osobám na konstantní úrovni, musela by se populace Spojeného království během 50 let zvýšit z 60 milionů na 136 milionů a populace celé Evropy z 322 milionů na 1,2 miliardy, aby si tyto země zachovaly svou současnou věkovou strukturu. Aby se poměr pracujících k osobám závislým na jejich péči udržel na konstantní úrovni, potřebovala by například Jižní Korea 94 milionů přistěhovalců ročně, což je téměř dvojnásobek její současné populace. Pokud by se Jižní Korea vydala touto cestou, její populace by do roku 2050 dosáhla 5,1 miliardy.

Závěr: Imigrace neřeší problém stárnoucí populace

Z všech těchto scénářů vyplývá jasné ponaučení, že je absurdní využívat imigraci k řešení problémů způsobených stárnutím populace. Veškeré důkazy ukazují, že zvýšená imigrace z třetího světa znemožňuje vyrovnat se s nároky stárnoucí populace.

V Kanadě například budou muset v příštích 40 letech vzrůst dodatečné výdaje na zdravotnictví a důchody přibližně o 12 procent, aby se udržela současná úroveň a standardy. Bez

masové imigrace stačí Kanadě udržet tempo hospodářského růstu na pouhých 1,05 procenta ročně, aby mohla do roku 2040 pokrýt sociální výdaje pro svou stárnoucí populaci. Masová imigrace tuto zátěž naopak dramaticky zvýší a učiní ji neúnosnou.

Realita je taková, že jediným způsobem, jak se vyhnout buď výrazně vyšším daňovým sazbám, nebo podstatně nižším důchodovým příjmům, je přechod od systému financovaného výhradně z daní k systému, který dávky financované z daní doplňuje zvýšenými úsporami a investicemi.

Masová imigrace z třetího světa nepřinese ekonomické řešení a vzhledem k rostoucímu sociálnímu napětí, nezaměstnanosti a kultuře třetího světa, které tím vzniknou, bude mít přímo katastrofální důsledky.

Vyvrácení argumentu o „pracích, které nikdo jiný neudělá“

Tento argument se nejčastěji používá ve Spojených státech amerických, ale občas se s ním setkáme i v Evropě. Samozřejmě je v přímém rozporu s realitou, tedy s otázkou „kdo tyto práce vykonával před příchodem přistěhovalců“, ale nejlépe jej vyvrátí konkrétní příklad přímo z Ameriky.

Případová studie: Swift & Co., Spojené státy americké

V prosinci 2006 provedli američtí imigrační úředníci razie v šesti masokombinátech v šesti státech, které patří do masokombinátového konglomerátu Swift & Co. Bylo zadrženo přes 1 000 nelegálních imigrantů a obviněno z různých

trestných činů, včetně padělání dokladů, porušení imigračních předpisů a dalších závažných trestných činů.

Tradičně se tvrdí, že zpracování masa, které je ručně náročné a „špinavé“, patří mezi „typická“ povolání, která bílí Američané „odmítají vykonávat“.

Společnost Swift & Co znovu otevřela své brány týden po raziích a oznámila, že nyní má tisíc volných pracovních míst. Výsledek? Obrovské množství bílých Američanů se seřadilo do fronty, aby se o tato místa ucházeli.

Byli nadšeni, že jim byla nabídnuta práce, kterou jim dříve upírali desítky tisíc nelegálních mexických a jihoamerických pracovníků, kteří zaplňovali fronty uchazečů o zaměstnání. Ve skutečnosti se o tato místa ucházelo o několik tisíc bílých Američanů více, než kolik bylo volných míst. V jedné továrně společnosti Swift and Co v Marshalltownu stačil odchod 400 nelegálních pracovníků k tomu, aby se mzdy náhradních bílých pracovníků zvýšily o 1,95 dolaru za hodinu v rámci snahy o obsazení volných míst.

Jinými slovy, ukázalo se, že neexistují žádná pracovní místa, „která by Američané nechtěli vykonávat“, a že mzdy rostou, jakmile se na trhu práce obnoví normální stav.

Stejná poučka platí i pro všechny ostatní země prvního světa, kde se tento argument opakuje znovu a znovu. Skutečností je, že existují miliony uklízečů, dělníků, mechaniků, řidičů autobusů, zdravotních sester, kopáčů příkopů, silničních dělníků a manuálních pracovníků, kteří pocházejí z evropských zemí prvního světa. Imigrace z třetího

světa těmto lidem pouze bere příjmy a živobytí a zvyšuje počet příjemců sociálních dávek.

Bílí Evropané vždy vykonávali a vždy budou vykonávat tento druh práce, tak jako tomu bylo v minulosti, a jsou schopni ji vykonávat i nadále, pokud jim bude dána příležitost, jak tak jasně ukázal příklad společnosti Swift & Co v Americe.

Vlády, které prosazují politiku masové imigrace, se ve skutečnosti dopouštějí zrady vůči vlastní dělnické třídě, snižují mzdy a zbavují vlastní občany pracovních příležitostí.

Vyvrácení argumentu „Jsme národ přistěhovalců“

Ve Velké Británii se nejčastěji tvrdí, že obyvatelé tohoto ostrova tvoří „smíšený národ“, který vznikl z vln imigrantů z celého světa.

Jedná se o propagandistický mýtus. Veškeré archeologické, historické a nakonec i genetické důkazy ukazují, že drtivá většina bílých Britů pochází především ze starověkých populací Pyrenejského poloostrova, které se v tomto koutě Evropy usadily v období mezolitu a neolitu – jinými slovy, jde o homogenní populaci, jejíž počátky sahají nejméně 15 000 let do minulosti.

Případová studie: Velká Británie

Genetické důkazy ukazují, že tři čtvrtiny předků dnešních bílých Britů přišly na tento ostrov jako lovci a sběrači před 15 000 až 7 500 lety, po roztátí ledovcových čepic, ale ještě předtím, než se tento územní celek oddělil od pevniny a rozdělil se na ostrovy.

Následné oddělení od Evropy zachovalo genetickou časovou kapsli jihozápadní Evropy z doby ledové, která je nejblíže spřízněna s bývalým útočištěm z doby ledové v Baskicku. Další vlna přistěhovalců dorazila v období neolitu, kdy se před asi 6 500 lety rozvinulo zemědělství. Angličané však i dnes čerpají většinu svého současného genofondu ze stejného raného baskického zdroje jako Irové, Velšané a Skotové.

Následovalo mnoho pozdějších invazí i méně násilných přistěhovaleckých vln a každá z nich zanechala genetickou stopu, avšak žádná jednotlivá událost nepřispěla k moderní genetické směsici bílých Britů více než pěti procenty. (Viz Four Flags: The Indigenous People of Britain, autor A. Kemp, Ostara, 2010; The Origins of the British: A Genetic Detective Story, autor Stephen Oppenheimer, Constable, 2006; a Blood of the Isles, autor Bryan Sykes, Corgi, 2007, kde najdete vědecký výzkum týkající se této problematiky.)

Kromě toho genetická studie zveřejněná v roce 2003 („A Y Chromosome Census of the British Isles“, Cristian Capelli a kol., Current Biology, sv. 13, č. 11, str. 979–984) ukázala, že Y chromozomy (tzv. „mužský“ gen) mužů v současnosti žijících v Británii, na Západních ostrovech, Orknejích, Shetlandech, ve Frísku, Dánsku, severním Německu, Irsku, Norsku a Baskicku vykazovaly tak vysoký stupeň podobnosti, že rozdíly mezi nimi byly natolik nepatrné, že byly statisticky nevýznamné.

Studie ve skutečnosti nedokázala významně rozlišit mezi dánskými, frískými a německými Y chromozomy, a v Británii se oblasti s nejvyšší koncentrací germánských (dánsko-

vikingských/anglosaských) Y chromozomů vyskytovaly v oblastech spojených s Danelawem a dánsko-vikingským osídlením, zejména v Yorku a Norfolku. V těchto oblastech je přibližně 60 procent Y chromozomů germánského původu.

Velká Británie tedy není „národem přistěhovalců“ a až do druhé poloviny 20. století nikdy nezažila významný mimoevropský genetický vklad do svého složení. Tvrdit něco jiného znamená jednoduše popírat nezvratné genetické důkazy.

Totéž lze říci o většině Evropy, kde se projevuje genetická spřízněnost téměř celého kontinentu, od Španělska až po Ural v Rusku a od Norska až po velkou část Itálie.

Genetické důkazy jasně odlišují Evropany od neevropanů, a to navzdory regionálním rozdílům v rámci Evropy, a opět se ukazuje, že tvrzení, že Evropa je jakousi směsicí všech ras, je mylné.

Případová studie: Osídlení Severní Ameriky, Austrálie a Nového Zélandu

Pokud jde o Nový svět, konkrétně Spojené státy americké, Kanadu, Austrálii a Nový Zéland: skutečností je, že většinu zakládajícího obyvatelstva všech těchto moderních národů tvořili Evropané.

V každé z těchto zemí samozřejmě žilo nebělošské obyvatelstvo již předtím, než se tam Evropané ve velkém počtu usadili. V případě Ameriky byla ranými evropskými osadníky dovezena početná populace černých otroků. Jde o to, že moderní státy, jak je dnes svět zná, neexistovaly, dokud je Evropané nevytvořili.

Než se Evropané usadili v Severní Americe, neexistovaly žádné Spojené státy americké. Neexistovala žádná americká ústava, žádná Deklarace nezávislosti, žádný První dodatek, žádná demokracie, žádné jednotlivé státy, žádné mrakodrapy, žádný baseball a dokonce ani žádný jablečný koláč. Vše, co svět zná nebo považuje za americké, vzniklo teprve tehdy, když Evropané tuto zemi založili.

Moderní stát Kanada byl formálně vytvořen až v roce 1867 evropskými osadníky a, opět, před tímto datem tento stát ani jeho instituce neexistovaly. Totéž platí pro Austrálii a Nový Zéland: příliš málo lidí ví, že moderní australský stát byl formálně vytvořen teprve v roce 1901, přičemž Západní Austrálie byla Evropany osídlena až po roce 1829.

Moderní stát Nový Zéland byl formálně založen teprve v roce 1841, což opět podtrhuje skutečnost, že to byli právě Evropané, kdo tento národ vytvořili, a vše, čím je dnes ve světě známý.

Tvrdit tedy, že Evropa, Spojené státy americké, Austrálie a Nový Zéland byly jaksi vybudovány z pestré směsice ras, které všechny „přicházely“ z různých koutů světa, není nic jiného než naprostá lež.

K migraci mezi evropskými národy jistě docházelo, ale v žádné fázi se na těchto migracích do Nového světa nepodílel žádný významný mimoevropský genofond.

Jinými slovy: v historii jižní Afriky kmen Zuluů v určité fázi značně rozšířil svá území napříč velkou částí jihovýchodního pobřeží tohoto kontinentu a osídlil nové

oblasti, kde Zuluové dříve nežili. Žádný historik by netvrdil, že expanze Zuluů byla ipso facto výsledkem „míšení“ tohoto národa. Totéž lze říci o expanzi čínských národů v Asii, expanzi japonských národů na všechny ostrovy, které nakonec tvořily Japonsko, a o expanzi indického národa na tento subkontinent.

Nikdy se nehovořilo o tom, že by některý z těchto národů byl „národem přistěhovalců“ jen proto, že rozšířil svá území.

Přesto jsou však z nějakého podivného důvodu, když Evropané rozšiřovali svá území, konkrétně do Severní Ameriky, okamžitě označováni za „smíšené“ – a to i přesto, že všechny historické i genetické důkazy naznačují pravý opak.

Skutečností je, že Evropa, Spojené státy americké, Kanada, Austrálie i Nový Zéland byly založeny převážně homogenní evropskou genetickou skupinou, a nikoli směsicí několika značně odlišných skupin či ras.

Závěr: Lež o „národu přistěhovalců“

Lež o „národu přistěhovalců a míšenců“ byla záměrně šířena ve snaze ospravedlnit masovou imigraci z třetího světa do všech národů evropského původu a založených Evropany, a to s cílem vyvolat dojem, že se prvky prvního a třetího světa nějakým způsobem vždy mísily. Tuto lež je třeba odhalit jako podvod, kterým ve skutečnosti je.

Podvod s azylem

Pojem azylu byl tradičně velmi omezený a obvykle byl udělován pouze malým skupinám nebo jednotlivcům na základě zvláštní žádosti. Myšlenka, že by mohl být hromadně

udělen azyl stovkám tisíců či dokonce milionům lidí, vznikla v druhé polovině 20. století.

První významná mezinárodní smlouva o azylu vznikla až po druhé světové válce, kdy v roce 1951 Organizace spojených národů přijala Úmluvu o právním postavení uprchlíků. Ta vycházela z Všeobecné deklarace lidských práv z roku 1948, kterou v tomtéž roce přijalo Valné shromáždění OSN.

Na ni navázal v roce 1967 Protokol o postavení uprchlíků, který měl sloužit jako vodítko pro jednotlivé vnitrostátní právní předpisy týkající se politického azylu.

Podle těchto dohod je uprchlíkem definována osoba, která se nachází mimo území své vlastní země z obavy před pronásledováním z ochranářských důvodů. Mezi ochranářské důvody patří rasa, národnost, náboženství, politické názory a členství a/nebo účast v jakékoli konkrétní sociální skupině či sociálních aktivitách.

Azyl: Skutečné právní závazky Evropy

V Evropě se hlavní právní úprava týkající se práva na azyl řídí Dublinskou úmluvou z roku 1990 (někdy označovanou jako Dublinské dohody nebo Dublinský systém), která je součástí právního řádu Evropské unie (EU) a jejímž cílem je zefektivnit proces podávání žádostí o politický azyl.

Účelem Dublinské úmluvy bylo vyjasnit, který členský stát je odpovědný za konkrétního žadatele o azyl, a zajistit, aby žádost vyřizoval alespoň jeden členský stát, a to ten, přes který žadatel o azyl poprvé vstoupil do EU. Toto ustanovení bylo

později doplněno nařízením Dublin II, které upřesnilo odpovědnost země prvního příjezdu vůči žadatelům o azyl.

V praxi to znamená, že žadatelé o azyl vstupující na evropské území po zemi mohou formálně požádat o azyl pouze v první bezpečné zemi vstupu.

Jen málokdo, pokud vůbec někdo, ze stovek tisíc „žadatelů o azyl“, kterým byl v současné době v většině evropských zemí azyl udělen nebo kteří o něj žádají, nespadá pod nejjednodušší azylové předpisy.

Případová studie: Spojené státy americké

Spojené státy americké každoročně přijímají stanovený počet zákonem definovaných uprchlíků, kteří o azyl žádají buď v zahraničí, nebo po příjezdu do USA. Uprchlíci tvoří přibližně desetinu celkového ročního přílivu imigrantů do Spojených států, i když některé početné skupiny uprchlíků jsou velmi výrazné.

Od druhé světové války našlo v USA nový domov více uprchlíků než v jakékoli jiné zemi a od roku 1980 do USA přišlo více než dva miliony uprchlíků. Z deseti zemí, které v roce 2006 přijaly nejvíce přesídlených uprchlíků, přijaly Spojené státy více než dvakrát tolik uprchlíků než dalších devět zemí dohromady.

V čele seznamu zemí, z nichž pocházejí „uprchlíci“ přijímaní do USA, stojí Afrika, těsně následovaná Východní Asií, Střední Asií, Latinskou Amerikou, Karibikem, Blízkým východem a Jižní Asií. Každý rok jsou přijímány desítky tisíc „uprchlíků“ k usídlení a rozptýlení do všech států Unie.

Například v polovině roku 2007 žilo ve Spojených státech nejméně 150 000 somálských „uprchlíků“.

Tato „uprchlická“ politika je z rasového hlediska zcela jednostranná: téměř bez výjimky se jedná pouze o nebělochy, kteří hledají „azyl“ ve Spojených státech amerických.

Vzhledem k tomu, odkud pocházejí hlavní oblasti „uprchlíků“ – z Asie, Latinské a Střední Ameriky a Karibiku – je zřejmé, že tito „uprchlíci“ jsou pouhými ekonomickými migranty, kteří zneužívají status „uprchlíka“. V žádné z těchto oblastí neprobíhá žádná velká válka, katastrofa ani krize, která by ohrožovala životy stovek tisíců či milionů lidí.

Tito „uprchlíci“ neutíkají před válkou ani před bezprostředním ohrožením svých životů. Prostě jen touží po kousku bohatství, které vytvořili obyvatelé prvního světa v Severní Americe.

Jediným „nebezpečím“, před nímž prchají, je samotný třetí svět, kultura, kterou sami vytvořili. Jinými slovy, jediné, před čím tito „uprchlíci“ prchají, je ekonomická zaostalost, kterou sami ve svých domovských zemích způsobili. Pokud se jim umožní „utéct“ v dostatečném počtu do prvního světa, podaří se jim pouze přenést tyto podmínky z třetího světa do prvního.

Stejné podmínky platí také pro Kanadu, Austrálii a v menší míře i pro Nový Zéland (v posledním případě jednoduše kvůli jeho relativní geografické izolaci).

Původní účel azylu však byl již dávno zvrácen. Masy lidí z třetího světa vstupují do evropských zemí nikoli ze strachu o svůj život nebo z jakéhokoli jiného zákonem stanoveného

důvodu, ale jednoduše proto, že se chtějí podílet na tom, co vnímají jako evropské bohatství.

Zjednodušeně řečeno: drtivá většina „žadatelů o azyl“ z třetího světa, kteří přicházejí do evropských zemí, neutíká před pronásledováním, ale prostě prchá před chaosem, nedostatečným rozvojem a hospodářským úpadkem ve svých zemích, za které si mohou sami.

Lodě plné Afričanů, které denně překračují Středozemní moře, aby přistály v jižní Evropě, neutíkají před genocidou, ale snaží se žít v Evropě, protože ji vnímají jako „lepší“ než své domovské země.

V jistém smyslu mají samozřejmě pravdu. Evropa, pod evropskou správou, je uspořádanější, ekonomicky rozvinutější a má lepší infrastrukturu než Afrika či většina zemí třetího světa. Ale právě v tom je ten háček: je to tak proto, že je to Evropa – a to zanikne, jak je nastíněno v první kapitole této knihy, pokud budou do Evropy pod záminkou „azylu“ nadále proudit nesčetné miliony lidí z třetího světa. Jakmile se v Evropě ocitne dostatečný počet „žadatelů o azyl“ z třetího světa, spolu s legálními i nelegálními přistěhovalci, stanou se Evropané menšinou a zmizí i ta přitažlivost, která přilákala obyvatele třetího světa do Evropy. Z příslušných čísel jasně vyplývá, že drtivá většina současných „žadatelů o azyl“, kteří usilují o vstup do evropských zemí, jsou ekonomičtí migranti a nic jiného.

Samotná Organizace spojených národů odhadovala, že v roce 2008 bylo na světě více než 16 milionů „žadatelů o azyl“,

kteří všichni hledali nový domov – a téměř všichni z nich mají jako cíl evropské státy.

Je prostě nemožné, aby všichni lidé v takovém počtu skutečně pociťovali strach z pronásledování ve svých domovských zemích. Potvrzují to praktické zkušenosti z mnoha evropských zemí, kde se stále častěji odhaluje, že se u „žadatelů o azyl“ jedná o podvodníky. Tento fakt ilustrují dva výrazné příklady.

Případová studie: Norsko

První případ se odehrál v Norsku, kde imigrační úřady v říjnu 2006 oznámily, že mají podezření, že až polovina potenciálních žadatelů o azyl přicházejících ze Somálska se do země snaží dostat podvodem.

Norské úřady uvedly, že mnoho somálských žadatelů o azyl tvrdilo, že pocházejí z válkou zmítaného jihu, zatímco ve skutečnosti pocházeli z klidnějšího severu, a proto nesplňovali podmínky pro přiznání statusu uprchlíka.

Úřady začaly používat jazykové testy ve snaze odhalit žadatele o azyl, kteří lhali o svém původu. Výsledky testů ukázaly, že až polovina z nich mluvila dialekty typickými pro sever, nikoli pro jih.

Většina osob přicházejících ze Somálska nemá pasy a mnoho z nich má také oškrábané konečky prstů, což ztěžuje určení jejich totožnosti. Mezi lednem a červencem 2006 bylo více než 320 Somálců požádáno o absolvování jazykových testů a 37 procent z nich nemluvilo dialektem typickým pro jih.

V dalších 11 procentech případů byly výsledky testů neprůkazné.

Případová studie: Nizozemsko

Druhým případem, který vzbudil velký mezinárodní ohlas, bylo přiznání somálské „žadatelky o azyl“ v Nizozemsku, Ayaan Hirsi Ali, která pod tlakem přiznala, že při podání žádosti o azyl v této zemi jednoduše lhala.

Ali požádala o azyl v Nizozemsku na počátku 90. let tím, že imigračním úřadům sdělila, že prchá před „násilím a válkou v Somálsku“. Azyl jí byl okamžitě udělen a později byla zvolena do nizozemského parlamentu, kde ji oslavovali tamní liberálové. Jejich zděšení bylo obrovské, když nizozemský televizní pořad Zembla dokázal, že Ali do Nizozemska ze Somálska ani nepřicestovala, ale strávila více než deset let v poměrně pohodlných podmínkách v Keni, než požádala o azyl nejprve v Německu a poté v Nizozemsku. Řekla, že lhala, protože se bála, že by ji podruhé odmítli. Ali bylo odebráno nizozemské občanství – a vzápětí jí byl nabídnut pobyt v Americe.

Takových příběhů je nekonečně mnoho, příliš mnoho na to, aby je bylo možné v této knize všechny uvést, a to jednoduše z důvodu omezeného prostoru. Jde o to, že „azyl“ se v moderním světě stal spíše záminkou než důvodem pro to, co by jinak bylo nelegální imigrací.

Žádný rozumný člověk by nechtěl odepřít útočiště, byť jen dočasné, komukoli, kdo se skutečně obává pronásledování nebo se nachází v situaci ohrožující život.

Žádný rozumný člověk by však nesouhlasil s přijetím milionů ekonomických migrantů, kteří nevyhnutelně povedou k pádu prvního světa, pokud by byli v dostatečném počtu vpuštěni do těchto zemí pod záminkou poskytnutí „azylu“. Zcela stranou od vysoce destruktivních dlouhodobých důsledků tohoto azylového podvodu je třeba zmínit i četné krátkodobé ekonomické náklady. Každý evropský stát utrácí miliony na ubytování, oblečení, stravu, živobytí a dokonce i na překladatelské služby pro tyto jinak nelegální přistěhovalce. Všechny tyto peníze pocházejí z kapes daňových poplatníků.

Nelegální imigrace

Nelegální imigrace se týká lidí – opět převážně obyvatel zemí třetího světa –, kteří prostě vstupují do jiných zemí, aniž by si k tomu vyřídili jakékoli oficiální povolení.

Vzhledem k nelegální povaze jejich pobytu je často obtížné přesně určit jejich počet, ale není pochyb o tom, že v Evropě a Severní Americe se jedná o desítky milionů lidí.

Případová studie: Spojené státy americké

Největším zdrojem nelegální imigrace do Spojených států amerických je Mexiko, Střední a Jižní Amerika. Hlavní vstupní trasou je mexicko-americká hranice. Liberálové tvrdí, že vzhledem k délce mexicko-americké hranice není možné ji uzavřít – avšak i toto tvrzení se ukázalo jako lež v týdnech po teroristických útocích z 9. září 2001, kdy americká vláda pro jednou jednala rozhodně a hranici uzavřela. Během tohoto období všichni pohraniční strážci hlásili téměř úplné zastavení přechodů hranice.

Teprve když bylo „poplachové“ období ukončeno, nelegální invaze opět začala – což je důkazem toho, že nejde o otázku fyzické nemožnosti, ale spíše o nedostatek politické vůle.

Současné polooficiální odhady uvádějí, že počet nelegálních přistěhovalců v roce 2007 činí „více než 13 milionů“. Skutečné číslo by mohlo snadno dosáhnout až 20 milionů, neboť v roce 2006 uváděly oficiální údaje americké vlády 11 až 12 milionů nelegálních přistěhovalců žijících ve Spojených státech.

Americké Centrum pro imigrační studia odhadlo počet nelegálních imigrantů v listopadu 2004 na 10 milionů. Američtí imigrační úředníci odhadují, že počet nelegálních imigrantů roste každoročně až o 500 000, avšak opět neexistuje žádný přesný údaj, což vede ke spekulativním odhadům ve výši 20 milionů či více. Pew Hispanic Center odhaduje, že 56 procent nelegálních imigrantů pochází z Mexika.

Ačkoli tedy neexistuje konečné číslo, údaje amerického Úřadu pro sčítání lidu zveřejněné v srpnu 2008 ukazují, že počet „Hispánců“ (kteří tvoří většinu populace nelegálních imigrantů) činí přibližně 28 milionů (American Community Survey z roku 2006, Úřad pro sčítání lidu USA).

Vzhledem k tomu, že Hispánci nyní v Americe početně převyšují černochy a že tohoto stavu bylo dosaženo během posledních 20 let, je zřejmé, že imigrace – a především nelegální imigrace – byla dosud hlavním motorem růstu hispánské populace.

Číslo 28 milionů samozřejmě nezahrnuje všechny Hispánce, kteří se v USA nacházejí nelegálně. Je pravděpodobné, že značná část z nich se buď odmítla zúčastnit sčítání lidu, nebo se kvůli své nelegální existenci jednoduše nedostala do záběru sčítání. Počet nelegálních imigrantů ve Spojených státech amerických přesahující 20 milionů by proto nebyl až tak nepřiměřený.

Dopady takového masivního přílivu obyvatel z třetího světa – ať už sociální, politické, a především rasové – nelze podceňovat. Jedná se o invazi samu o sobě.

Případová studie: Evropa

Existují čtyři hlavní výchozí body nelegální imigrace do Evropy. Jsou to:

- Severoafrické a západoafrické pobřeží Atlantiku. Jedná se o největší zdroj nelegálních imigrantů, kteří putují dokonce až ze střední Afriky. Hlavními cílovými destinacemi jsou Itálie, Malta a Španělsko.
- Trasa přes východní Středomoří vede do Řecka, přičemž jako tranzitní trasy slouží Turecko a další země Blízkého východu.
- Balkánská trasa využívá země západního Balkánu jako tranzitní země a směřuje do sousedních členských států EU, jimiž jsou Řecko, Itálie, Slovinsko, Rakousko, Bulharsko, Rumunsko a Maďarsko.
- Středoevropská a východoevropská trasa využívá státy bývalého Sovětského svazu – Rusko, Ukrajinu, Moldavsko a Bělorusko – jako tranzitní oblasti pro vstup

do EU přes Polsko, Českou republiku a Slovensko, jakož i Maďarsko, Bulharsko a Rumunsko.

Obecně se odhadovalo, že v roce 2005 bylo v Evropě již nejméně osm milionů nelegálních imigrantů. Podle oficiálních odhadů EU přichází do Evropy každý rok dalších 500 000 nelegálních imigrantů, což znamená, že do roku 2008 by tento počet přesáhl devět a půl milionu.

Jelikož oficiální údaje mají vždy tendenci skutečnost bagatelizovat, není vyloučeno, že v roce 2008 již v Evropě žije výrazně více než deset či jedenáct milionů nelegálních imigrantů.

2015: Za šest měsíců vtrhlo do Evropy 300 000 nebělochů

Podle údajů zveřejněných Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky (UNHCR) dorazilo do Evropy jen za prvních šest měsíců roku 2015 více než 300 000 nebílých nelegálních imigrantů („The sea route to Europe: The Mediterranean passage in the age of refugees“, 1. července 2015).

Zhruba 137 000 nebělochů překročilo během těchto šesti měsíců Středozemní moře na lodích, aby se dostali na italskou půdu, a to navíc k 219 000, kteří touto cestou dorazili v roce 2014, uvedlo UNHCR.

Kromě toho dorazilo do Řecka během prvních šesti měsíců roku 2015 nejméně 68 000 nebělochů, zatímco jiné odhady uvádějí, že do Řecka během stejného období přicházelo týdně 5 000 nebílých nelegálních imigrantů, což činí celkem 130 000.

Maďarsko se rovněž ocitlo uprostřed „uprchlické“ krize, když tento rok překročilo jeho hranice ze Srbska nejméně 65 000 nebílých osob.

Řízená média tyto nelegální přistěhovalce lživě označují za „migranty“ v rámci záměrného programu, jehož cílem je zamaskovat rozsah invaze nebílých osob.

Tuto pokračující katastrofu nyní ještě zhoršuje příliv stovek tisíc uprchlíků z válečných zón v Iráku, Sýrii a Libyi – konfliktů, které jsou všechny přímým důsledkem zbytečných zásahů vlád USA a Velké Británie do těchto válek.

Všechny tyto konflikty, vyvolané s cílem porazit nepřátele Izraele na Blízkém východě, nyní nevyhnutelně vyústily v příliv uprchlíků – a vzhledem k tomu, že Izrael uplatňuje vlastní imigrační politiku založenou na rasových kritériích, jediné místo, kam se tito Arabové mohou uchýlit, je Evropa.

Od invaze do Iráku v roce 2003 – provedené na základě zcela falešných tvrzení, že Saddám Husajn byl zapleten do útoků z 11. září a že vlastnil „zbraně hromadného ničení“ – bylo nevyhnutelné, že se do popředí dostanou radikálové, a pouze sekulární diktatura Saddáma Husajna udržovala tento stát ve stabilitě.

Závěr: Invaze třetího světa do prvního světa

Je třeba mít na paměti dvě věci: Za prvé, údaje o nelegální imigraci nejsou zahrnuty ve statistikách legální imigrace. Jakmile se tyto dvě hodnoty sečtou, rozsah rasové demografické změny se jeví jako ohromující.

Za druhé, jelikož se tato populační změna odehrává výlučně ze zemí třetího světa do zemí prvního světa a čísla s každým rokem prudce rostou, krize, které čelí celý první svět, se exponenciálně přibližuje.

Kapitola třetí: Rozdělené Spojené království

Po sobě jdoucí vlády Konzervativní strany a Labouristické strany od konce 40. let 20. století aktivně podporovaly imigraci do Británie z třetího světa, zejména – avšak nikoli výlučně – z bývalých britských kolonií po celém světě.

V důsledku toho pochází většina těchto imigrantů ze tří zdrojů: Indie/Pákistánu, Západní Indie a západní Afriky. Podle oficiálních údajů z roku 1998 žilo v Británii v tom roce přibližně 3,5 milionu takových imigrantů – z celkového počtu obyvatel asi 58 milionů.

Tento údaj však byl zjevně podhodnocený, neboť nezahrnoval nelegální imigraci, jejíž počet odhadovala metropolitní policie na nejméně půl milionu jen v samotném Velkém Londýně, nemluvě o koncentracích nebělochů v dalších velkých městech.

Přesnější údaj o celkovém počtu obyvatel z třetího světa v Británii na konci 20. století se pravděpodobně blížil 5 milionům.

Ačkoli byl tento počet vysoký, mezitím ho nové úrovně imigrace zcela zastínily. Podle studie ze srpna 2008 přišlo do Spojeného království za posledních 16 let oficiálně asi 2,3 milionu imigrantů, z nichž drtivá většina pochází z třetího světa. (Z těchto 2,3 milionu pocházelo pouze 205 000, tedy 8 procent, z nových východoevropských členských států EU.)

Ještě pozoruhodnější je, že studie zadaná výzkumnou skupinou spojenou s Labouristickou stranou, Institutem pro výzkum veřejné politiky (IPPR), v září 2008 odhalila, že při

současných číslech překročí počet imigrantů v Británii za něco málo přes dvě desetiletí devět milionů – což představuje nárůst o více než dvě třetiny oproti dřívějším odhadům.

IPPR předpovídá, že do roku 2030 bude v Británii žít 9,1 milionu migrantů ze zahraničí, zatímco v roce 2008 jich bylo 5,4 milionu. Tento nárůst o 3,7 milionu odpovídá tomu, jako by se každé dva roky k britské populaci přidalo město o velikosti Coventry.

I tyto odhady se mohou lišit. V srpnu 2008 francouzské vládní statistiky ukázaly, že každý měsíc proudí do Británie ze severní Francie více než 1 000 lidí z třetího světa a že za šest let od uzavření uprchlického tábora Sangatte poblíž Calais prošlo francouzskými přístavy na Lamanšském průlivu do Velké Británie 85 000 lidí.

V roce 2007 bylo jeden milion nelegálních imigrantů

Nelegální imigrace rovněž nevykazuje žádné známky poklesu a oficiální údaje se značně liší. Poslední zveřejněný údaj uváděl, že v roce 2008 žil v Británii jeden milion nelegálních imigrantů.

Tento údaj byl uveden ve zprávě mezistranické skupiny poslanců a byl výrazně vyšší než předchozí odhad 600 000. Podle Úřadu pro národní statistiku činil počet obyvatel Birminghamu v roce 2006 1 006 500.

Ve skutečnosti se počet obyvatel Velké Británie každoročně zvyšuje minimálně o třetinu milionu, a to téměř výlučně v důsledku imigrace. Při tomto tempu bude Spojené

království muset každé tři roky vybudovat ekvivalent města Birminghamu, jen aby tuto situaci zvládlo.

Údaje ministerstva vnitra poukazují na rozsah úkolu, jakým je vyhoštění nelegálních imigrantů, a ukazují, že při současném tempu by vyřešení nahromaděných případů trvalo více než století – což znamená, že většina nelegálních imigrantů pravděpodobně prožije celý svůj život ve Spojeném království bez zásahu ze strany úřadů.

Polovina všech dětí narozených v roce 2007 měla matky z řad imigrantek

Další zpráva z srpna 2008 vydaná Úřadem pro národní statistiku (ONS) ukázala, že téměř 25 procent všech dětí narozených v Británii mělo „zahraniční“ matky. ONS uvedl, že v roce 2007 se v Británii narodilo 758 000 dětí a že počet porodů u matek narozených v zahraničí vzrostl na 160 340, což představuje 23 procent všech živě narozených dětí.

V některých městech, včetně Londýna (54 %), Sloughu (56 %) a Lutonu (51 %), se více než polovina všech dětí narodila matkám, které se nenarodily ve Velké Británii. V londýnské městské části Newham dosahuje tento podíl dokonce 75 procent. Ačkoli jsou tato čísla šokující, stále neodhalují úplný obraz probíhajících demografických změn. Zpráva ONS neuvádí, kolik z „nezahraničních“ matek bylo ve skutečnosti původem z mimoevropských imigrantských komunit.

Jelikož klíčovými oblastmi, které zaznamenaly největší populační růst, byly Londýn, West Midlands, Greater Manchester a West Yorkshire – tedy oblasti s dlouhodobě

usazenými afrokaribskými a asijskými imigranty – je vysoce pravděpodobné, že po připočtení těchto čísel k 25procentní porodnosti „zahraničních“ žen dosáhne podíl dětí pocházejících z třetího světa až 50 procent ze všech dětí narozených v Británii v roce 2008.

Zpráva ONS o populaci uvádí, že „zahraniční“ ženy mají v průměru 2,5 dítěte, přičemž u žen z Bangladéše je to 3,9 a u pákistánských žen téměř pět.

Počet dětí narozených britským matkám rovněž roste, avšak s průměrem 1,7 dítěte na matku výrazně zaostává za počtem dětí narozených imigrantkám. Z toho lze vyvodit, že bílé britské matky mají maximálně 1,5 dítěte, zatímco úroveň potřebná k udržení populace činí 2,1.

ONS rovněž předpověděl, že britská populace by do roku 2031 mohla dosáhnout 71 milionů, přičemž 70 procent tohoto růstu budou tvořit imigranti a jejich děti narozené ve Velké Británii.

Tento rychle se rozvíjející trend znamená, že děti narozené imigrantkám se v příštích několika letech stanou hlavním motorem populačního růstu Británie a nahradí tak samotnou imigraci.

Tento údaj nezahrnoval porody u imigrantek druhé a třetí generace. Údaje zveřejněné ONS v lednu 2009 odhalily, že muslimská populace v Británii vzrostla za pouhé čtyři roky o více než 500 000 na 2,4 milionu. Jejich počet se zvyšoval desetkrát rychleji než u zbytku společnosti („Muslim

population ‘rising 10 times faster than rest of society’“, The Times, 30. ledna 2009).

Každou hodinu přichází do Británie nejméně 69 imigrantů

ONS rovněž v srpnu 2008 zveřejnil oficiální údaje o imigraci, z nichž vyplynulo, že do Velké Británie každou hodinu přicestovalo 69 lidí – převážně ze zemí třetího světa.

Podle ONS se v období 2006/7 do Británie přestěhovalo rekordních 605 000 lidí, což odpovídá 1 650 osobám denně. Počet cizinců žijících v Británii se za tři roky zvýšil o 1,1 milionu – což by stačilo k naplnění města velikosti Birminghamu.

Kromě toho bylo v roce 2008 více než 10 procent všech lidí žijících v Británii narozeno v zahraničí. Jejich rostoucí porodnost přispěla k nárůstu britské populace na téměř 61 milionů v roce 2007 – což představuje nárůst o 388 000 za 12 měsíců, což odpovídá městu o velikosti Bournemouthu.

Výroční průzkum obyvatelstva ukazuje, že počet obyvatel narozených v zahraničí činí 6,3 milionu, což je více než desetina celkové populace, a představuje nárůst oproti 5,2 milionu v roce 2004.

V roce 2004 vzrostl počet lidí, kteří získali britské občanství, na rekordních 140 795 – což představuje nárůst o 12 procent oproti předchozímu roku. Tento počet od roku 2000 dramaticky rostl. Drtivá většina nových občanů pochází z Afriky (32 %) a Asie (40 %), přičemž tři největší skupiny tvoří lidé z Pákistánu, Indie a Somálska.

V roce 2005 přišlo do Spojeného království žít na dobu nejméně jednoho roku odhadem 565 000 migrantů; většina z nich pocházela z Asie, indického subkontinentu a Afriky, zatímco 380 000 lidí emigrovalo ze Spojeného království na dobu jednoho roku nebo déle, přičemž nejoblíbenějšími destinacemi byly Austrálie, Španělsko a Francie.

Počet obyvatel Velké Británie dosáhne během dvou generací téměř 80 milionů – což znamená vyšší hustotu obyvatelstva na čtvereční míli než kdekoli jinde v Evropě. Vyplývá to z prognózy, kterou v srpnu 2007 zveřejnil Úřad pro národní statistiku (ONS), podle níž počet obyvatel Velké Británie do roku 2060 dosáhne 79,8 milionu.

Více než polovina tohoto nárůstu – 10 milionů lidí – bude přímým důsledkem imigrace, a to jak přistěhovalců, kteří se sem stěhují, tak již usazených migrantů, kteří zakládají rodiny.

Počet bílých Britů, kteří odcházejí, se zvyšuje

Počet bílých Britů opouštějících zemi rovněž dosáhl bezprecedentní úrovně. V roce 2006/7 opustilo Británii a odešlo do zahraničí ne méně než 406 000 Britů. Jednalo se o nejvyšší počet bílého úniku, který byl ve Velké Británii zaznamenán od začátku vedení statistik. Mezi nejoblíbenější destinace těch, kteří hledají nový život, patří Austrálie, Španělsko, Amerika, Nový Zéland a Francie.

Nedávná studie zjistila, že v Austrálii žije 1,3 milionu emigrantů narozených ve Velké Británii, dalších 761 000 ve Španělsku a 678 000 ve Spojených státech amerických.

Bílí Britové se stanou menšinou během tří generací

Zahrneme-li do odhadu počet nelegálních imigrantů, vyplývá z těchto údajů konečný závěr, že celkový počet obyvatel Spojeného království činil v polovině roku 2007 přibližně 62 milionů lidí, z nichž nejméně 13 procent pocházelo z třetího světa. To znamená, že v Británii se již nacházelo nejméně osm milionů lidí z třetího světa.

Ani tento obrovský počet však nevypovídá o celé situaci. Údaje Ministerstva pro děti, školy a rodiny ukázaly, že v roce 2006 tvořili žáci z „etnických menšin“ téměř 22 procent žáků na základních školách a 17,7 procent na středních školách. To znamená, že školní děti pocházející z třetího světa tvořily v roce 2006 necelých 20 procent z celkových 6,5 milionu žáků základních a středních škol v Anglii – což představuje zdvojnásobení tohoto čísla během jedné dekády.

V celém vnitřním i vnějším Londýně převyšuje počet černošských a asijských žáků počet bílých britských dětí v poměru přibližně šest ku čtyřem. Na středních školách v Brentu, severozápadním Londýně, který je jednou z nejméně bělošských londýnských čtvrtí, bylo v roce 2006 pouze sedm procent žáků bílého britského původu. Dalších 36 procent bylo klasifikováno jako asijské a 24 procent jako černošské.

V Tower Hamlets ve východním Londýně bylo méně než 15 procent žáků základních škol zařazeno do kategorie bílých Britů, zatímco 63 procent tvořili bangladéšští Asiaté.

V Birminghamu, kde se nachází přibližně 300 škol, pochází 57 procent žáků základních škol a 52 procent žáků středních škol z rodin, které jsou nebílé. V Leicesteru, Lutonu a

Sloughu byli bílí britští žáci rovněž v menšině, a to jak na základních, tak na středních školách.

Vezmeme-li v úvahu, že se tyto počty za posledních 10 let zdvojnásobily, a že se tedy jedná o exponenciální růst, znamenají tato čísla, že již během příštích dvou generací budou imigranti a děti imigrantů tvořit většinu školních dětí v Británii.

To znamená, že „etnické menšiny“ budou zároveň tvořit většinu obyvatelstva země a Británie se změní ze země prvního světa na zemi třetího světa – pokud se v nejbližší budoucnosti nic s touto situací neudělá.

Invaze z třetího světa způsobuje přelidnění

Prvním a nejpatrnějším důsledkem této masivní imigrační vlny bude prosté přelidnění. Počet obyvatel Spojeného království již dosáhl rekordní úrovně a imigrace zvýšila hustotu osídlení v Anglii na úroveň vyšší než v jakékoli jiné velké evropské zemi.

Údaje Úřadu pro národní statistiku z roku 2008 ukazují, že v Anglii připadá v průměru 395 obyvatel na každý čtvereční kilometr.

To představuje nárůst o pět osob na čtvereční kilometr oproti předchozím dvěma letům. Tento nárůst posunul hustotu osídlení v Anglii nad dosavadní nejvyšší hodnotu, kterou drželo Nizozemsko. Anglie je již nyní hustěji osídlena než Indie a v rámci Evropské unie má vyšší hustotu osídlení pouze ostrov Malta. Očekává se, že do roku 2031 vzroste počet obyvatel Velké Británie přibližně o šest milionů, z čehož 5 milionů (84 %) bude způsobeno imigrací.

Osmdesát procent čisté migrace směřuje do Londýna a na jihovýchod, kde patří hustota obyvatelstva k nejvyšším v Evropě.

Toto přelidnění vede ke značným nákladům spojeným s dopravními zácpami. Zpráva Strategické jednotky Downing Street naznačuje, že počet dojíždějících do Londýna by měl do roku 2010 vzrůst o 10 až 20 procent.

Invaze z třetího světa způsobuje nedostatek bytů

Prognózy týkající se počtu domácností se průběžně revidují, aby zohledňovaly neustále rostoucí úroveň imigrace. V období 1996–2021 se očekává nárůst počtu domácností o 4,5 milionu, z čehož přibližně jedna třetina bude výsledkem čisté přírůstkové migrace. Nedávná zpráva o Londýně, vypracovaná na žádost londýnského starosty, zároveň předpovídá nárůst počtu obyvatel o 700 000 v příštích patnácti letech na 8,15 milionu, z čehož velká část bude způsobena mezinárodní migrací. To si vyžádá 400 000 nových bytů a 130 nových škol.

Legální imigrace při současném předpokládaném tempu povede v období 2003–2026 k potřebě přibližně 1,5 milionu bytů. V příštích dvaceti letech bude každá třetí nová domácnost výsledkem imigrace. Jelikož dvě třetiny nových bytů vznikají na již zastavěných pozemcích, je čistá imigrace hlavním důvodem pro výstavbu nových čtvrtí. Navýšení počtu obyvatel také zvyšuje tlak na dopravu a zásobování vodou, přičemž obě tyto oblasti již nyní čelí vážným potížím.

Angličtina se v Londýně stane menšinovým jazykem

V polovině roku 2007 tvořili imigranti z třetího světa přibližně 30 procent londýnské populace. To vedlo k tomu, že děti v londýnských školách hovoří více než 300 jazyky.

Rychlé tempo rasových demografických změn znamená, že se angličtina v hlavním městě Británie rychle stává menšinovým jazykem a pokud nebude tento proces zastaven, v dohledné budoucnosti zanikne. Za posledních deset let opustilo město nejméně 600 000 bílých Londýňanů, jejichž místo zaujalo 700 000 nebílých imigrantů. To mění celou povahu Londýna i dalších velkých měst. Běloši se do roku 2016 stanou menšinou v Leicesteru, Birminghamu, Bradfordu a Oldhamu. Ve všech těchto případech bude zánik původní anglické kultury následovat stejně jistě, jako den následuje po noci.

Státní služby jsou ničeny imigrací z třetího světa

Masivní imigrační vlna z třetího světa je na nejlepší cestě ke zničení státní fyzické infrastruktury, jako je například Národní zdravotní služba (NHS).

Podle průzkumu Královské porodnické akademie (RCM) zveřejněného v roce 2008 kvalita péče v rámci NHS prudce poklesla, protože ministři nedokázali předvídat masivní nárůst porodnosti mezi imigrantskými matkami.

Čtyři z deseti porodních asistentek dotazovaných RCM uvedly, že péče se zhoršila jako přímý důsledek rostoucí porodnosti – a že to ohrožuje matky i děti. Téměř všechny – 91 procent – uvedly, že porodnost na jejich odděleních v posledních několika letech prudce vzrostla, což jejich jednotky vystavilo neúnosnému tlaku. V důsledku toho bylo několik

porodnických oddělení v nemocnicích NHS v oblastech, které obsluhují převážně bílé části země, nuceno na několik měsíců zavřít své brány, protože personál byl potřebný jinde k porodu dětí matek narozených v zahraničí v oblastech s vysokou koncentrací imigrantů. Náklady na poskytování porodnických služeb pro imigrantky se za pouhých deset let více než zdvojnásobily na 350 milionů liber ročně.

Podle oficiálních odhadů vládního Úřadu pro národní statistiku (ONS) činil počet obyvatel Spojeného království v roce 2010 něco přes 61 milionů, z čehož 6 620 200, tedy 11 procent, bylo nebělošského původu.

Tento údaj je s největší pravděpodobností nepřesný, jelikož nezahrnuje odhadovaný milion nelegálních imigrantů, jejichž přítomnost v Británii v roce 2008 odhadovaly vládní zdroje, ani velký počet osob smíšeného rasového původu. Imigrační statistiky, které v roce 2010 vypracoval profesor David Coleman z Oxfordské univerzity, předpovídaly, že bílí Britové se v Británii do roku 2066 stanou menšinou. U mladších věkových skupin k tomuto demografickému posunu dojde podle něj ještě dříve. Navíc vzhledem k věkovému rozložení imigrantské populace je pravděpodobné, že se bílí Britové stanou menšinou již během třiceti či čtyřiceti let.

Invaze z třetího světa vyvolává vlnu kriminality

Oficiální údaje britského ministerstva spravedlnosti ukazují, že v polovině roku 2008 tvořili muslimové nejméně 11 procent všech vězňů ve věznicích – což je výrazným důkazem

zjevně nepřiměřeného podílu této komunity na kriminalitě ve Velké Británii.

V květnu 2003 Chris Fox, předseda Asociace policejních náčelníků (ACPO), řekl deníku The Observer, že „masový pohyb lidí po celém světě přinesl nové rozměry organizovaného zločinu, včetně obchodu s drogami, trestných činů spáchaných se zbraněmi, prostituce a únosů.“

„Masová migrace s sebou přinesla zcela novou škálu a zcela nový typ zločinců, od nigerijských podvodníků… až po jamajskou koncentraci v obchodu s drogami… když se podíváte do některých měst, třeba na sever, v Bradfordu to vře, v Blackburnu to vře. Nestačí moc, aby se narušila rovnováha, a myslím, že musíme být velmi opatrní, abychom nepřetížili naši současnou infrastrukturu.“

Po odsouzení Dannyho a Rickyho Preddieových, jamajských vrahů černošského mladíka Damiloly Taylora, poukázal článek Minette Marrinové v deníku The Sunday Times z srpna 2006 na to, že: „Vláda buď nechtěla, nebo nebyla schopna kontrolovat, či dokonce odhadnout obrovský počet nově příchozích. Teprve nyní si začíná klást otázku, zda byl tento příliv zcela pozitivní záležitostí. V době Damilolovy smrti bylo etnické složení severní části Peckhamu v Southwarku, kde se nachází sídliště (na kterém zemřel), následující: 43,4 % bělochů, 15,9 % černochů z Karibiku, 26,6 % černochů z Afriky, 4,1 % černochů jiné národnosti, 7,9 % Asiatů a 2,2 % ostatních . . . Southwark je dnes ministerstvem vnitra stále považován za oblast s vysokou kriminalitou a vysokou mírou kriminality mládeže... Počet násilných trestných činů zde

vzrostl z 10 000 případů v letech 2000–2001 na 12 500 v letech 2005–2006, a to i přesto, že na řešení tohoto problému byly vynaloženy obrovské finanční prostředky.”

Ve druhém vydání publikace The Oxford Handbook of Criminology (1997) píše David J. Smith: „Míra uvěznění za drogové delikty byla u černochů 10,8krát vyšší než u bílých mužů.“

Vysoká míra kriminality mezi černými přistěhovalci v Británii byla tradičně „omlouvána“ tvrzeními o „diskriminaci a zaujatosti policie“. To je samozřejmě nesmysl. David Smith se tímto tématem zabýval takto: „Ačkoli byla v několika fázích prokázána určitá zaujatost vůči černochům a ačkoli se ukázalo, že některá zdánlivě neutrální kritéria působí v neprospěch černochů, zdá se rozsah těchto vlivů malý ve srovnání s výrazným kontrastem v míře zatýkání a uvěznění mezi černochy a bělochy.“

Třetí vydání publikace Handbook of Criminology (2002) uvádí statistiky britského ministerstva vnitra týkající se mužské vězeňské populace podle etnických skupin za období 1985–1999. V roce 1999 činil počet bílých mužů ve věznicích 49 961, počet černochů 7 355, počet mužů z jižní Asie 1 895 a počet Číňanů a ostatních 2 081.

Ve stejné příručce Coretta Philipsová a Ben Bowling uvádějí následující postřeh: „Údaje o etnickém složení vězeňské populace ve Velké Británii jsou k dispozici od roku 1985. První statistiky odhalily výrazné nadměrné zastoupení

obyvatel z Karibiku, Guyany a Afriky ve věznicích, a to jak mezi muži, tak mezi ženami.“

Za rostoucí počet skupinových znásilnění jsou zodpovědné mládežnické gangy ze severní Afriky, Afriky a Karibiku. Oběťmi jsou převážně bílé ženy. Scotland Yard uvedl: „U 49 procent útoků byli identifikováni podezřelí afrického a karibského vzhledu. Dalších 13 procent spáchali muži indického či pákistánského vzhledu.“ V Anglii byly skupinové znásilnění a „jack rolling“ (skupiny mladistvých v autech zablokují ulice a znásilňují každou ženu, která se dostane do jejich pasti) zavedeny do Británie mladými černochy z Jamajky a Jižní Afriky.

Čínské triádové gangy působí po celé Británii

Britská policie v září 2008 oznámila, že mladý čínský pár, který byl v roce 2007 zavražděn ve svém bytě v Newcastlu, se stal obětí gangu z pevninské Číny, jenž se zaměřuje na čínské studenty v zahraničí.

S vraždami v Newcastlu byl spojován nemilosrdný gang ve stylu triád, který měl na svědomí nejméně 15 násilných trestných činů, včetně únosů a brutálních napadení.

Detektivové vyšetřující smrt Zhen Xing Yanga a jeho přítelkyně Xi Zhou, oba ve věku 25 let, identifikovali zločinecký syndikát z čínské provincie Fujian, tradiční bašty triád, který se živí na úkor mladých čínských studentů po celé Británii.

Vyšší policejní důstojníci se domnívají, že tento syndikát, který udeřil v Londýně, Manchesteru a na severovýchodě, se

zaměřuje na čínské studenty prostřednictvím online realitních agentur. Tento gang, který detektivové popisují jako „seriózní operátory“, má rozsáhlé vazby na Fujian, kolébku jednoho z největších britských gangů zabývajících se pašováním lidí, který podle odhadů za dva roky přivedl do země asi 1 000 nelegálních imigrantů.

Policisté se domnívají, že strach z organizovaných gangů je v čínské komunitě ve Velké Británii tak velký, že potenciální svědci se bojí kontaktovat policii.

Případová studie z Londýna

Londýn je ideálním místem pro zkoumání ekonomických a sociálních dopadů imigrace z třetího světa do Británie. V hlavním městě žije nejen více než polovina všech etnických menšin ve Spojeném království, ale demografické studie také ukázaly, že v roce 2010 se v Londýně stali běloši menšinou. Sociální a ekonomické ukazatele z Londýna proto poskytují cenný vhled do „příspěvku“ imigrantů z třetího světa k blahobytu Británie, a ty lze následně postavit proti liberálnímu tvrzení, že imigranti přinášejí Británii „prosperitu“.

Podle Asociace londýnské samosprávy (ALG) se v hlavním městě nacházejí dvě třetiny nejchudších obecních sídlišť a tři z pěti nejchudších londýnských čtvrtí v Anglii.

Vzhledem k tomu, že do roku 2010 bude v Londýně většinu obyvatelstva tvořit nebělošské obyvatelstvo, jsou rasové důsledky zjištění ALG zřejmé.

Podle Community Foundation se v jejím informačním balíčku „About London“ uvádí, že chudoba v Londýně se

zhoršuje s rostoucím počtem příjemců příjmové podpory a s rostoucí polarizací příjmů od 80. let. Tato chudoba má jasné a zřejmé rasové rozdíly, přičemž Community Foundation poukazuje na to, že jedna ze tří domácností černošských a menšinových etnických skupin má nízký příjem, zatímco u bílých domácností je to pouze jedna ze šesti.

Londýn má nejvyšší míru dětské chudoby ze všech regionů Spojeného království. V hlavním městě žije 44 procent dětí v domácnostech, kde příjem po odečtení nákladů na bydlení činí polovinu celostátního průměru, zatímco v jihovýchodní Anglii je to 25 procent a ve Spojeném království 34 procent. V letech 1998 až 2000 zůstala míra dětské chudoby v Londýně beze změny. Ve stejném období klesla o 7 procent v severovýchodní Anglii a o 5 procent v severozápadní Anglii.

Nezaměstnanost v centrálním Londýně je téměř dvojnásobná oproti celostátnímu průměru – 7,1 procenta oproti 3,6 procenta ve Velké Británii. Navíc má přibližně 42,1 procenta dětí v centrálním Londýně nárok na bezplatné školní stravování. Pro srovnání, celostátní průměr činí 15,8 procenta dětí.

V prosinci 2001 se v Londýně nacházelo 10 z 25 volebních obvodů s nejvyšší mírou nezaměstnanosti ve Velké Británii. Podle Asociace londýnské samosprávy žije v Londýně více nezaměstnaných než v jakémkoli jiném regionu Velké Británie a více než ve Skotsku a Walesu dohromady.

Podle zprávy zveřejněné kanceláří londýnského starosty v listopadu 2002 žije více než polovina z 600 000 dětí žijících v

centru Londýna pod oficiální vládní hranicí chudoby. Podle této zprávy se již 30 procent dospělých v produktivním věku v centru Londýna nachází pod hranicí chudoby.

Zpráva samotného londýnského starosty o chudobě v hlavním městě poukazuje na to, že chudoba je nejvyšší mezi etnickými menšinami, přičemž 73 procent pákistánských a bangladéšských dětí a 55 procent černošských dětí žije v chudobě po odečtení nákladů na bydlení.

Statistiky hovoří samy za sebe. Místo toho, aby imigrace z třetího světa přispívala k britské ekonomice jako „ekonomicky aktivní“ složka, ve skutečnosti masivně prohloubila chudobu v Londýně.

Podle sčítání lidu z roku 2010 se Londýn stal městem, kde většinu obyvatel tvoří neběloši. Je proto znepokojující zjištění, že již v roce 2007 se v hlavním městě soustředilo 25 procent problémových uživatelů drog v Anglii. V Londýně žije odhadem 56 000 dospělých závislých na drogách.

Metropolitní policie odhaduje, že 30 procent nebo více trestných činů, jako jsou vloupání, krádeže v obchodech, podvody a krádeže, páchají v Londýně uživatelé drog.

V hlavním městě připadá 158 zadržení na 100 000 obyvatel, zatímco druhý nejvyšší počet je v severozápadní Anglii (99 na 100 000 obyvatel) a celostátní průměr činí 91 na 100 000 obyvatel.

Údaje Ministerstva zdravotnictví za rok 2000/01, které uvádějí počet formálních přijetí do zařízení podle zákona o

duševním zdraví, ukazují, že Londýn má nejvyšší počet zadržení z důvodu duševního zdraví v nemocnicích NHS.

Výzkum provedený na Cambridgeské univerzitě prokázal úzkou souvislost mezi chudobou a záškoláctvím u žáků základních škol. Studie, která proběhla na Magdalene College a na Pedagogické fakultě, analyzovala statistiky záškoláctví v londýnských městských částech v letech 1997 až 2000.

Tento výzkum má velký význam při hodnocení populace žáků z třetích zemí v londýnských školách. Vezmeme-li v úvahu, že značná část londýnských dětí ve školním věku pochází z třetího světa, a spojíme-li to s endemickou chudobou v těchto komunitách, je třeba si položit otázku: Vede imigrace z třetího světa k vynikajícím studijním výsledkům a k vytvoření budoucí populace, která „bude přispívat k ekonomice“, jak by multikulturalisté rádi přesvědčili bílé Brity?

Smutnou pravdou je, že „tisíce dětí v Londýně nechodí do školy, ať už kvůli záškoláctví, nebo kvůli ‚vyloučení‘ za nevhodné chování,“ uvádí Moira Raynerová, ředitelka Úřadu pro práva dětí a komisařka pro Londýn.

Kromě toho přímo spojuje záškoláctví a nevhodné chování s rasou: „Tato vyloučení souvisejí s chudobou rodičů, příslušností k etnické menšině a špatnými čtenářskými dovednostmi,“ říká paní Raynerová. A k čemu to vede? Paní Raynerová poskytuje odpověď: „V Londýně je pět procent všech trestných činů spácháno dětmi během školní docházky: v roce 1997 bylo 40 procent loupeží, 25 procent vloupání, 20

procent krádeží a 20 procent trestných činů poškození majetku spácháno dětmi ve věku 10 až 16 let.“

Mezi další problémy, které jsou v Londýně patrné, patří:

- V centrálním Londýně je počet dětí z rodin s jedním rodičem dvojnásobný oproti celostátnímu průměru.
- Čtyři z pěti správních obvodů s nejvyšší mírou těhotenství u dospívajících se nacházejí v Londýně.
- Počet dětí, o které se v centrálním Londýně starají sociální služby, je dvojnásobný oproti celostátnímu průměru.

Částka, kterou britští daňoví poplatníci musí zaplatit za tuto sérii hospodářských a sociálních katastrof v Londýně, je ohromující. Ve finančním roce 2000/2001 vynaložilo hlavní město na sociální služby celkem 2,1 miliardy liber.

Podle Úřadu vlády pro Londýn měly do roku 2004 všechny nejchudší londýnské městské části obdržet dodatečné finanční prostředky ve výši 34,5 milionu liber, a to nad rámec „běžných“ výdajů.

Kromě toho žije v Londýně v dočasném ubytování přibližně 52 000 bezdomoveckých domácností – což odpovídá počtu obyvatel města velikosti Guildfordu. Osm tisíc z nich je ubytováno v penzionech nebo ubytovnách.

Čisté náklady na bezdomovectví pro Londýn po odečtení dotací činí více než 100 milionů liber ročně.

Důkazy jsou jasné: zastánci multikulturalismu lžou, když tvrdí, že imigrace z třetího světa je pro Británii ekonomicky i

sociálně prospěšná. Pravda, důkladně zdokumentovaná výše, ukazuje přesně opak, a to:

- Londýn, který nese hlavní břemeno imigrace z třetího světa do Spojeného království, čelí jedněm z nejzávažnějších problémů s chudobou ve Spojeném království;
- Londýn, který nese hlavní břemeno imigrace z třetího světa do Spojeného království, má v poměru k počtu obyvatel nejvyšší míru nezaměstnanosti ve Spojeném království;
- Londýn, který nese hlavní břemeno imigrace z třetího světa do Spojeného království, stojí britské daňové poplatníky obrovské částky v podobě sociálních dávek a tato situace přetrvává;

Z toho nevyhnutelně vyplývá, že imigrace z třetího světa nepřináší prosperitu, ale ve skutečnosti dováží chudobu ve velkém měřítku.

Bílé britské děti již byly ve školách ve velkých městských oblastech etnicky vyčištěny

Analýza oficiálních statistik zveřejněných britským ministerstvem školství v roce 2014 odhalila, že bílé britské děti byly z většiny škol v oblasti Velkého Londýna, Birminghamu, Manchesteru a v částech Jižního Yorkshiru a Východního Lancashiru prakticky etnicky vyčištěny, přičemž v nejméně 1 755 školách – tedy v jedné z devíti škol v celé zemi – nyní tvoří většinu „žáci, kteří nemluví anglicky“.

Ačkoli někteří z těchto „žáků, kteří nemluví anglicky“, mohou být východoevropského původu, drtivá většina pochází z třetího světa, jak ukazuje vzorek z jedné z těchto nyní přemožených škol.

Podle oficiálních statistik zveřejněných britským ministerstvem školství se základní škola Maidenhall v Lutonu, ležící severně od Londýna, pyšní tím, že celkem 98,9 procenta jejích žáků nemluví anglicky jako svým prvním jazykem.

Podle zprávy děti v této škole mluví nejméně 14 různými jazyky, včetně pahári, urdštiny, bengálštiny, paňdžábštiny, somálštiny, hindštiny, gudžarátštiny, tamilštiny, arabštiny a paštštiny. Několik z nich se domluví i polsky, portugalsky a španělsky.

Ředitelka této školy, Yasmine Dhillonová, byla v médiích citována slovy: „Někteří z nich nikdy neviděli psané slovo. Doma možná rodiče nemají žádné knihy a když k nám přijdou, někteří z nich znají jen slova nebo fráze v angličtině.“

„Top dvacítka“ přemožených škol s nejvyšším počtem žáků z imigrantských rodin, jak je identifikovalo ministerstvo školství, poskytuje dobrý přehled o postižených regionech Británie:

1. Základní škola Sacred Heart, Sandwell, Birmingham: 99 % žáků, kteří nemluví anglicky.

2. Školka a mateřská škola Field Lane, Kirklees, Yorkshire: 98,9 % dětí nemluví anglicky.

3. Základní škola Maidenhall, Luton: 98,9 % dětí nemluví anglicky.

4. Základní škola Ashfield Valley, Rochdale, Velký Manchester: 98,8 % dětí nemluví anglicky.

5. Školka a mateřská škola Purlwell, Kirklees, Yorkshire: 98,8 % žáků, kteří nemluví anglicky.

6. Guru Nanak Academy, Hillingdon, Velký Londýn: 98,7 % žáků, kteří nemluví anglicky.

7. Základní škola Redlands, Tower Hamlets, Londýn: 98,6 % žáků, kteří nemluví anglicky.

8. Keighley St Andrew's CofE Primary School and Nursery, Bradford, Yorkshire: 98,6 % žáků nemluví anglicky.

9. Heybrook Primary School, Rochdale, Greater Manchester: 98,5 % žáků nemluví anglicky.

10. Lomeshaye Junior School, Lancashire: 98,5 % žáků nemluví anglicky.

11. Altmore Infant School, Newham, Londýn: 98,3 % žáků nemluví anglicky.

12. St Philip's CofE Primary School, Bradford, Yorkshire: 98,3 % žáků nemluví anglicky.

13. Denbigh Primary School, Luton: 98,1 % žáků nemluví anglicky.

14. Bradford Moor Community Primary School, Bradford, Yorkshire: 97,8 % žáků, kteří nemluví anglicky.

15. Manorfield Infant and Nursery School, Kirklees, Yorkshire: 97,8 % žáků, kteří nemluví anglicky.

16. Khalsa Primary School, Slough, Velký Londýn: 97,8 % žáků, kteří nemluví anglicky.

17. Montgomery Primary Academy, Birmingham: 97,7 % žáků, kteří nemluví anglicky.

18. Savile Town Church of England Voluntary Controlled Infant and Nursery School, Kirklees, Yorkshire: 97,6 % žáků, kteří nemluví anglicky.

19. Hyrstmount Junior School, Kirklees, Yorkshire: 97,6 % žáků, kteří nemluví anglicky.

20. Springfield Primary School, Birmingham: 97,6 % žáků, kteří nemluví anglicky.

Ve více než 200 školách nemluví více než 90 procent žáků anglicky jako mateřským jazykem – jedná se o přibližně 1,1 milionu dětí.

Tyto údaje nezahrnují děti již usazených imigrantů z třetího světa, které jsou zařazeny do kategorie „anglicky mluvících“, takže skutečný celkový počet nebílých britských žáků v celé zemi je ještě vyšší než uvádějí oficiální údaje.

V roce 2013 tvořily 70 % školních dětí v Londýně nebílé děti

Podle údajů zveřejněných britským Ministerstvem školství (DFE) v roce 2013 již téměř 70 procent všech školních dětí ve Velkém Londýně tvořili neběloši. Podle těchto údajů je v

Londýně celkem 498 445 žáků; z administrativních důvodů se Londýn dělí na „Vnitřní Londýn“ a „Vnější Londýn“.

Vnitrní Londýn má celkem 176 920 žáků, z nichž 81,3 procenta žáků základních škol je Ministerstvem školství oficiálně klasifikováno jako „nebílí Britové“. U středních škol ve Vnitrním Londýně uvádí Ministerstvo školství, že 80,7 procenta žáků tvoří „nebílí Britové“.

V předměstí Newham dosahuje podíl „nebílých Britů“ na úrovni základních škol 92,4 procenta, zatímco městskou částí s nejnižším počtem nebělochů na základních školách je Hammersmith a Fulham – i tam však tvoří 73,7 procenta z celkového počtu. Na úrovni středních škol ve Vnitřním Londýně je situace v podstatě stejná. Přibližně 80,7 procenta žáků na středních školách ve vnitřním Londýně tvoří „nebílí Britové“, přičemž v Newhamu je jich „nejvíce“ (90 procent) a v Hammersmithu a Fulhamu „nejméně“ (69,7 procenta). Vnější Londýn má o něco větší počet bílých britských žáků, což je přímý důsledek odchodu bílého obyvatelstva z vnitřního Londýna. I tam však díky enormní porodnosti a imigraci z třetího světa tvoří bílé britské děti menšinu.

Ve vnějším Londýně tvoří „nebílí Britové“ přibližně 62,1 procenta žáků základních škol a 58,7 procenta žáků středních škol.

Z těchto údajů vyplývá, že v celém Velkém Londýně tvoří „nebílí Britové“ celkem přibližně 67,25 procenta všech žáků.

V celé Anglii (na rozdíl od celé Británie) činí podíl nebílých britských žáků na základních školách 27,1 procenta a na středních školách přibližně 23,4 procenta.

Z těchto údajů vyplývá, že při současné míře imigrace a porodnosti třetího světa budou do roku 2030 tvořit neběloši většinu britské populace ve věku do 21 let. Poté to nebude trvat ani další dvě generace a Británie bude téměř výlučně nebílá.

V roce 2013 tvořili 69 % školních dětí v Birminghamu nebílí žáci

Zpráva z roku 2013 vydaná organizací Birmingham Community Safety Partnership (BCSP) odhalila, že 69 procent všech žáků ve městě tvoří neběloši a že běloši byli v tomto druhém největším britském městě fakticky etnicky vyčištěni. Údaje z Birminghamu znamenají, že běloši již ztratili postavení většinové mladé populace v obou největších britských městech – přičemž třetí největší město, Manchester, za nimi nijak výrazně nezaostává.

Birmingham má také nejvyšší počet škol – celkem 22 –, které nemají vůbec žádné bílé žáky. Oldham, velké město v rámci aglomerace Greater Manchester, má v současné době osm škol, kde nejsou žádní bílí žáci.

Podle zprávy BCSP se na jedné škole v Birminghamu mluví 31 jazyky. Všichni učitelé na škole s příznačným názvem English Martyrs School ve čtvrti Sparkhill v Birminghamu se specializují na angličtinu jako druhý jazyk a škola zaměstnává překladatele.

Zpráva ukázala, že 25 procent obyvatel Birminghamu se narodilo mimo Británii. Nejpočetnější skupinu tvoří Asiaté – v britském pojetí to znamená Indové nebo Pákistánci –, kteří nyní představují 44 procent všech školáků (13 248 žáků) ve městě.

Zpráva odhaluje, že žáků klasifikovaných jako běloši je pouze 9 337, zatímco černošských žáků je celkem 3 859, což představuje 13 procent.

V roce 2011 navštěvovalo školy v Birminghamu celkem 31 737 žáků z 87 různých etnických skupin.

Děti doma hovořily celkem 108 jazyky, přičemž nejrozšířenější byla angličtina, následovaná asijskými jazyky urdštinou, paňdžábštinou a bengálštinou a poté somálštinou.

Z těchto statistik jasně vyplývá, že pouze zastavení a zvrácení imigrační politiky posledních několika desetiletí může zabránit tomu, aby tento problém ohrozil samotnou existenci Británie jako země prvního světa.

Kapitola čtvrtá: Evropa pod útokem, část I – Portugalsko, Španělsko, Francie, Belgie a Nizozemsko

Státy tradičně označované jako západní Evropa čelí prudké a trvalé imigrační hrozbě ze strany různých zemí třetího světa. Jen v jediném roce, v roce 2005, zaznamenala Evropská unie celkový čistý přírůstek v důsledku mezinárodní migrace přesahující 1,8 milionu lidí – což představovalo 85 procent celkového populačního růstu v Evropě v daném roce.

Imigrace nebílých do Evropy začala ve významném měřítku na konci 50. let a od 70. let se značně zrychlila. Exponenciální nárůst imigračních čísel v kombinaci s přirozenou porodností znamená, že počet obyvatel z třetího světa v Evropě se každých dvanáct až patnáct let zdvojnásobuje.

Pokud nebude tento růst nijak omezován, znamená to, že ve většině částí západní Evropy bude mít nebílé obyvatelstvo jasnou většinu ještě dlouho před koncem 21. století. Za těmito obrovskými populačními posuny stojí zločinci zabývající se obchodem s lidmi – kteří jsou podle zprávy Organizace spojených národů z roku 2006 v drtivé většině nigerijského původu. Každý nelegální imigrant zaplatí až 3 000 eur za přepravu k evropskému pobřeží.

Například: Mezi 1. lednem a 17. srpnem 2006 dorazilo na Kanárské ostrovy 16 607 Afričanů ze subsaharské Afriky. O týden později se celkový počet příchozích zvýšil na téměř 19 000 a během jediného víkendu (19.–20. srpna 2006) jich

dorazilo ne méně než 1 268. Není divu, že kanárské úřady hovoří o „invazi“ či „lavině“.

Drtivá většina příchozích jsou mladí muži a žádný z nich nemá doklady totožnosti, takže nelze zjistit jejich zemi původu. (Organizace zabývající se obchodováním s lidmi jim nařizují, aby se svých pasů zbavili.) Španělské úřady poté většinu těchto „sin papelles“ (nelegálních imigrantů bez dokladů) převážejí na pevninu, kde jsou následně propuštěni na svobodu. Obdrží písemný „vyhošťovací příkaz“, v němž je uvedeno, že musí opustit zemi. Většina z nich si poté opatří padělané doklady a bez překážek cestuje po zbytku EU, která ve velké míře upustila od přeshraničních kontrol na svém území.

Do Evropy však v takovém počtu nepřicházejí pouze Afričané, ale také lidé z Blízkého východu, Jižní Ameriky a Dálného východu – ve skutečnosti téměř ze všech nebělošských národů, které by člověk mohl jmenovat.

Tato čísla jsou opravdu překvapivá:

- V Německu, Francii, Nizozemsku a Rakousku žije více než šest milionů Turků;
- Ve Francii, Nizozemsku, Belgii a Švédsku žije více než šest milionů Severoafričanů (Arabů a Berberů);
- Ve Francii, Spojeném království, Nizozemsku a Německu žije přibližně šest milionů černých Afričanů (včetně Afrokaribců a dalších osob afrického původu);
- Ve Velké Británii, Německu, Nizozemsku a Itálii žije přibližně pět milionů lidí z jižní Asie;

- Ve Velké Británii žije více než tři miliony Pákistánců a Tamilů;
- Ve Španělsku a Itálii žijí téměř tři miliony Latinskoameričanů;
- V Německu žije více než jeden a půl milionu Kurdů;
- Ve Francii, Velké Británii a Nizozemsku žije jeden milion Číňanů;
- Ve Spojeném království, Itálii a Německu žije více než půl milionu Filipínců;
- Ve Francii a Německu žije více než půl milionu Vietnamců; a
- Ve Spojeném království, Nizozemsku a Skandinávii žijí stovky tisíc Somálců.

Studie zaměřená na jednotlivé státy odhaluje nejen statistická čísla, ale také bezprostřední sociální napětí, které tyto vlny přistěhovalců z třetího světa vyvolávají – což se projevuje především nárůstem kriminality mezi imigranty, který tyto skupiny doprovází, když do Evropy přenášejí bezprávní kulturu svých domovských zemí.

1. Portugalsko

V roce 2007 mělo Portugalsko 10 617 575 obyvatel, z nichž asi 332 137 tvořili legální imigranti, převážně z třetího světa. Ke konci roku 2003 představovali legální imigranti asi 4,1 procenta populace.

Jedná se o dramatický nárůst, vezmeme-li v úvahu, že v roce 1992 tvořili lidé narození v zahraničí pouze 1,3 %

obyvatelstva. To samozřejmě nezahrnuje značný počet nelegálních imigrantů, o nichž není k dispozici přesný počet.

Většina afrických imigrantů pochází z bývalých portugalských kolonií v Africe: Kapverd, Angoly, Guineje-Bissau, Svatého Tomáše a Princova ostrova, Mosambiku a z bývalé portugalské Indie v Asii.

Od roku 2003 pochází většina imigrantů z Brazílie, Číny a indického subkontinentu. Sloučení rodin bylo považováno za důležitý faktor pro úspěšnou integraci v zemi, a proto jej vláda usnadnila; v roce 2006 tak více než šest z deseti nových imigrantů tvořili rodinní příslušníci legálních zahraničních rezidentů v zemi.

Oficiální statistiky z roku 2006 ukázaly, že nový příliv legálních imigrantů do Portugalska zvýšil počet obyvatel o 50 procent. Podle Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) patří Portugalsko k hrstce zemí EU, které zaznamenávají vysoký počet „nových“ cizinců, a to na stejné úrovni jako Švédsko, Irsko a Dánsko.

Kriminalita a imigrace v Portugalsku

Nelegální imigrace představuje závažný problém a je často spojována s trestnou činností. Oficiální údaje portugalské policie rovněž ukazují, že imigranti druhé generace, kteří mají portugalské občanství, jsou násilnější a vykazují vyšší než průměrný podíl pachatelů trestných činů než nově příchozí.

Kriminalita se tak stala hlavním zdrojem nespokojenosti a pocit, že se Portugalsko stává stále méně bezpečným, vedl v roce 2001 k odvolání ministra vnitra Fernanda Gomese poté, co

první – a dnes již pravidelné – velké vlny zločinů páchaných gangy složenými z nebělochů zasáhly hlavní turistické oblasti země. Vlna gangové kriminality spočívá v tom, že velké skupiny nebělošských mladistvých, z nichž mnozí jsou imigranti druhé nebo třetí generace, převážně afrického původu, páchají výtržnosti v příměstských vlacích a vykrádají obchody s potravinami.

V Portugalsku, které se tradičně vyznačovalo relativně nízkou mírou násilné kriminality, došlo rovněž k výraznému nárůstu tohoto druhu trestné činnosti a k pronikání mezinárodního organizovaného zločinu – především z Brazílie a Turecka.

Brazilské zločinecké skupiny jsou spojovány především s loupežemi, zatímco turecké skupiny jsou obecně známé obchodem s drogami – v rámci kterého působí řada gangů, které jsou obzvláště aktivní v aglomeracích Lisabonu a Porta.

Podle vládních údajů tvořili v roce 2005 cizinci přibližně 12 procent vězňů v portugalských věznicích. Většina z těchto vězňů je uvězněna za násilné trestné činy, které byly před začátkem imigrační vlny téměř neznámé.

2. Španělsko

Od roku 2000 přijalo Španělsko více než tři miliony imigrantů, čímž se jeho počet obyvatel zvýšil o deset procent. Do roku 2005 překročil počet imigrantů z třetího světa 4,5 milionu – přičemž drtivou většinu tvořili Maročané, Ekvádorci a Kolumbijci. V tomtéž roce vedl legalizační program k nárůstu počtu legálních imigrantů o 700 000 osob.

Od roku 2005 počet imigrantů nadále prudce rostl a v roce 2008 se odhadovalo, že podíl obyvatel pocházejících z třetího světa dosáhl 15 procent – z celkového počtu obyvatel přibližně 40,5 milionu.

Podle oficiálních údajů španělské vlády žilo v lednu 2008 ve Španělsku 5 220 000 cizinců. Ačkoli řada z nich pocházela z východní Evropy, drtivá většina měla původ v zemích třetího světa, včetně více než 100 000 Číňanů.

Rostoucí počet imigrantů je hlavním důvodem mírného nárůstu porodnosti ve Španělsku. V letech 2002 až 2008 vzrostl počet obyvatel Španělska o osm procent – z toho šest procent tvořili lidé cizineckého původu. Velký počet jihoamerických imigrantů s sebou od roku 2005 přinesl do mnoha španělských měst násilnou gangovou kulturu. Skupiny jako Latin Kings, Netas (Novorozenci) Forty Twos, Chicagos nebo dokonce skupina s bizarním názvem Dominicans Don't Play, které mají kořeny v dobře zavedených ganzích mezi hispánským obyvatelstvem v Severní a Latinské Americe, si rychle razily cestu mezi prudce rostoucí imigrantskou populací ve městech. Po svém příchodu do Španělska využily rozšířené nezaměstnanosti, odcizení a sociálních problémů, které panovaly v souvislosti s masovým přílivem lidí z bývalých kolonií v posledních několika letech – první velké imigrační vlny, kterou Španělsko zažilo – a naverbovaly stovky adolescentů.

Pro boj proti jihoamerickým gangům byly zřízeny speciální policejní jednotky

Madridská policie byla v důsledku toho nucena zřídit „brigádu proti latinskoamerickým gangům“. Jedna z probíhajících policejních operací byla zahájena poté, co rodiny členů gangu podaly stížnost na policii, že k zabránění teenagerům v opuštění gangů dochází k finančnímu vydírání a vyhrožování extrémním násilím. Podle zabaveného kodexu gangu je trestem Latin Kings za i jen nepatrnou zradu to, že je pachatel zbit až deseti dalšími členy gangu do bezvědomí. Zrádkyně jsou opakovaně znásilňovány. Názory analytiků na povahu těchto gangů se liší. Pro Santiaga Botella a Angela Moyu, autory knihy o Latin Kings, jsou to „gangsteři a delikventi“.

Obrovské policejní operace v Madridu zaměřené na vysoké představitele gangů sklidily úspěch. V červnu 2008 byl Eric Javier Velastegui (27), ekvádorský imigrant známý jako Kmotr nebo Černý Wolverine, odsouzen k 40 letům vězení za znásilnění, násilný útok a únos. Na základě podrobných profilů členů gangu nalezených ve Velasteguiho domě policie zatkla stovky dalších podezřelých, z nichž někteří byli mladí až 13 let.

Příčiny rozmachu gangů spočívají v rychlém přílivu imigrantů z bývalých kolonií do Španělska. Podle statistik města Madridu z roku 2005 se jeden ze šesti z jeho tří milionů obyvatel narodil v zahraničí a počet imigrantů se od roku 2000 více než ztrojnásobil.

Oficiální údaje ukazují, že třetinu vězeňské populace ve Španělsku tvoří imigranti z mimoevropských zemí. Podle údajů zveřejněných v srpnu 2006 činil celkový počet vězňů 64 042, z nichž 19 919 nebylo původem ze Španělska. Tento údaj

nezahrnuje imigranty druhé nebo třetí generace, kteří ve Španělsku představují neúměrně vysoký podíl násilných zločinců, ale v oficiálních statistikách jsou klasifikováni jako „Španělé“.

Vzhledem k tak rychlému nárůstu počtu vězňů z řad imigrantů jsou španělské věznice již dávno přeplněné a španělské Generální ředitelství pro nápravná zařízení (DGIP) oficiálně požádalo vládu, aby deportovala imigranty odsouzené ve Španělsku zpět do jejich zemí původu.

V reakci na rostoucí obavy veřejnosti španělská vláda koncem roku 2008 oznámila, že od roku 2009 přestane vydávat víza pro pracovníky s nízkou kvalifikací, jako jsou například zaměstnanci v restauracích a obchodech.

Toto opatření navázalo na dřívější omezení víz pro sloučení rodin, o kterém vláda prohlásila, že sníží imigraci o 40 procent.

3. Francie

Odhady počtu neevropských imigrantů – a jejich potomků – žijících ve Francii se značně liší. Jedno je však jisté: Francie má jednu z nejvyšších populací neevropských imigrantů s trvalým pobytem v celé Evropě a za tuto shovívavost zaplatila vysokou cenu.

K první rozsáhlé migraci neevropanů do Francie po skončení druhé světové války došlo v 60. a 70. letech, kdy do země přišlo přibližně jeden milion lidí z Maghrebu (severní Afrika).

Následná imigrace z této oblasti i ze zbytku severní Afriky vedla k vytvoření populace čítající nejméně tři miliony lidí, převážně alžírského původu, z nichž mnozí již patří k třetí či čtvrté generaci obyvatel. Kromě toho Francie zažila masivní imigrační vlnu z francouzsky mluvících bývalých kolonií v subsaharské Africe. Během poslední poloviny 20. století bylo do Francie přijato více než jeden milion přímých legálních imigrantů z Afriky a Západní Indie. Kromě toho docházelo k vysoké míře imigrace z Vietnamu a Kambodže.

Francie je rovněž přední destinací pro žadatele o azyl v západní Evropě s odhadovaným minimem 50 000 žádostí ročně. V roce 2005 pocházelo více než 70 procent rodinné migrace z Afriky. Migranti z Maghrebu samotného tvořili 48,6 procenta rodinné migrace.

V roce 2005 představovaly migrační toky související s prací a návštěvami pouze 6,6 procenta, respektive 3,6 procenta trvalých migračních toků, zatímco uprchlíci tvořili 10,1 procenta trvalých migračních toků. Ve stejném roce tvořili Afričané 63 procent všech trvalých migrantů a více než polovina z nich pocházela z Alžírska (28,9 procenta) nebo Maroka (23,4 procenta).

Bez započítání potomků již legálně přijatých mimoevropských imigrantů odhadoval Francouzský národní statistický úřad (INSEE), že ve Francii žilo v roce 2006 4,9 milionu imigrantů narozených v zahraničí. To znamená, že plných osm procent obyvatelstva v daném roce tvořili nově příchozí do Francie.

K tomuto číslu je třeba připočítat počet francouzských občanů, kteří jsou potomky imigrantů z třetího světa ve druhé nebo další generaci. V roce 1999 odhadoval INSEE, že tento počet činil přibližně 6,7 milionu. Podle studie z roku 2004 žilo ve Francii přibližně 14 milionů osob cizineckého původu, definovaných buď jako imigranti, nebo jako lidé, u nichž byl alespoň jeden z rodičů, prarodičů či praprarodičů imigrantem.

Jedná se samozřejmě pouze o oficiální údaje, které nezahrnují nelegální imigraci, jejíž rozsah byl a nadále je značný. V roce 2004 se odhadovalo, že celkový počet legálních i nelegálních imigrantů ve Francii činil přibližně 14 milionů osob. Ačkoli je možné, že malá část těchto imigrantů může být evropského původu (jelikož francouzský zákon zakazuje zaznamenávání rasového původu), je nepravděpodobné, že by tento počet byl příliš vysoký. Rozumný odhad celkového počtu imigrantů z třetího světa – a jejich potomků – ve Francii by se tedy s největší pravděpodobností pohyboval kolem nejméně 13 milionů.

Vzhledem k tomu, že celkový počet obyvatel Francie v červenci 2008 činil přibližně 60,8 milionu, lze rozumně odhadovat, že celkem asi 21 nebo 22 procent obyvatelstva bylo neevropského původu.

Z tohoto počtu tvoří nejméně šest až sedm milionů muslimů ze severní Afriky a Blízkého východu, což z Francie činí jednu z předních bašt islamizace Evropy.

Velká města sužuje nekontrolovatelné násilí ze strany nebělochů a nepokoje

Cena, kterou Francie za tuto imigrační vlnu zaplatila – a nadále platí – je obrovská. V roce 2005 se tisíce mladých imigrantů – z nichž mnozí patřili k druhé či třetí generaci – zapojily do masivního ničení takového rozsahu, že upoutalo pozornost mezinárodních médií. Násilí, které vyvolala smrt mladíka neevropského původu prchajícího před policií, zachvátilo 274 měst a obcí po celé Francii. Bylo zapáleno nejméně 8 973 vozidel, zatčeno 2 888 imigrantů, zraněno 126 hasičů a policistů a při tomto násilí, které mělo zjevně rasový podtext a bylo pácháno nebělochy, vznikly škody ve výši přibližně 200 milionů eur.

Typicky byla vina svalena na bílé občany Francie, kteří byli obviněni z vyvolání nepokojů kvůli svému údajnému „rasismu“, ačkoli důsledně volili strany, které vítaly imigrační vlnu z třetího světa.

Běloši byli obviňováni z míry nezaměstnanosti mezi nebělochy, která byla uváděna jako hlavní faktor nepokojů v roce 2005. Oficiální údaje ukázaly, že v letech 2003 až 2005 činila průměrná míra nezaměstnanosti u francouzských občanů narozených ve Francii 9,1 procenta; u francouzských občanů narozených v zahraničí 15,6 procenta; a u cizinců, kteří nebyli francouzskými občany, 26,2 procenta.

Právě v systému trestního soudnictví jsou rozdíly mezi nebělošskou a bělošskou částí francouzské populace nejzřetelnější. Podle vládních statistik jsou imigranti a jejich potomci v trestné činnosti drtivě nadreprezentováni. V květnu 2008 například vyšlo najevo, že až neuvěřitelných 70 procent vězeňské populace ve Francii tvořili muslimové. Vzhledem k

tomu, že ne všichni mimoevropští imigranti ve Francii jsou muslimové, je celkový podíl nebělošských vězňů ve Francii pravděpodobně ještě vyšší než zmíněných 70 procent, která vyvolala takový šok. Vzhledem k rychlému růstu imigrantské populace – která se za méně než 20 let více než ztrojnásobila – je vysoce pravděpodobné, že pokud nebude tento trend zastaven a zvrácen, může se Francie snadno stát prvním muslimským státem v Evropě.

Marseille se stane prvním městem v Evropě s muslimskou většinou

Oznámení z roku 2014, že v jihofrancouzském městě Marseille bude postavena „Velká mešita“, symbolizuje více než jen rostoucí muslimskou populaci – je to známkou mnohem širšího demografického trendu, díky němuž se nejstarší francouzské město do roku 2030 stane první metropolí západní Evropy s islámskou většinou.

V roce 2012, po zdlouhavém soudním sporu, dal odvolací soud zelenou výstavbě Velké mešity v severní marseillské čtvrti Saint Louis. Projekt v hodnotě 22 milionů eur (28 milionů dolarů) přinese Velkou mešitu s minaretem tyčícím se do výšky 25 metrů a prostorem pro až 7 000 věřících.

Podle oficiálních webových stránek mešity žije ve městě „více než 250 000 muslimů“, převážně sunnitského vyznání. Stránky dále uvádějí jejich původ takto: Alžířané 90 000–100 000; Komorčané 60 000–70 000; Tunisané 25 000–30 000; Afričané 10 000–15 000; Maročané 15 000–20 000; Blízký východ 10 000–15 000; a ostatní konvertité 7 000–15 000.

V 16 městských obvodech se již nachází více než 65 „muslimských modliteben“, které jsou rozmístěny v oblastech s výraznou muslimskou komunitou v 1., 2., 3., 9., 10., 11., 12., 13., 14., 15. a 16. obvodu.

V roce 2010 byl celkový počet obyvatel města odhadován na 850 000, což znamená, že nejméně třicet procent obyvatel města tvoří muslimové.

To však nepodává úplný obraz situace. Podle nejnovějších městských statistik je 41,8 procenta osob ve věku do 18 let „cizineckého původu“ – to znamená, že při pokračující imigraci a stávající míře přirozeného přírůstku bude Marseille do patnácti let z většiny tvořena nebílým obyvatelstvem.

Marseille je třetím největším městem Francie a zároveň nejstarším městem v zemi. Francouzská národní hymna, La Marseillaise, pochází z doby, kdy tuto píseň zpívali dobrovolní revolucionáři z města, a mnoho z jeho nejvýznamnějších památek – jako například centrální oblouk na Porte d’Aix – pochází z doby, kdy byla Francie ještě francouzská. Nyní se však nachází v epicentru invaze nebílých a je obklopeno ulicemi, které jako by pocházely přímo ze severní Afriky, s pouličními prodejci nabízejícími džellaby, islámské závoje – a cestovními kancelářemi specializujícími se na poutě do Mekky.

Vzhledem k tomu, že město pohltil chaos třetího světa, je Marseille nyní také oficiálně „nejnebezpečnějším místem v Evropě pro mladé lidi“.

Proporcionálně má Marseille (800 000 obyvatel) nyní téměř stejně mnoho vražd souvisejících s drogami jako New

York (8 000 000 obyvatel) a v roce 2011 policie zabavila nejméně 300 zbraní AK-47 v rámci své pokračující – a prohrávané – války proti nebělošským drogovým gangům, které zaplavily jižní část Marseille.

4. Belgie

Ačkoli je Belgie geograficky malou zemí, patří k nejhustěji osídleným zemím na evropském kontinentu. Podle oficiálních údajů z července 2008 žilo na území o rozloze přibližně 30 000 čtverečních kilometrů asi 10,4 milionu lidí – a nejméně deset procent obyvatelstva se narodilo v zahraničí.

Tento údaj nezahrnoval ani cizince pobývající v Belgii nelegálně, ani Belgičany cizího původu, tj. osoby, které belgické občanství získaly různými způsoby. Belgické úřady odhadovaly, že nejméně další dvě procenta obyvatelstva neměla doklady – jinými slovy, pobývala zde nelegálně. Pokud se tento údaj připočte k celkovému počtu, pak podíl obyvatel Belgie narozených v zahraničí přesahuje hranici 12 procent.

Cizí obyvatelstvo se soustřeďuje ve městech – stejně jako je tomu po celé Evropě. V Bruselu tvoří populace narozená v zahraničí 28,5 procenta z 970 000 obyvatel města. Imigranti z třetího světa jsou převážně Maročané, Turci a Konžané, přičemž ti poslední pocházejí z bývalé belgické kolonie v Africe. V roce 2008 byla přibližně polovina marocké komunity mladší 15 let, což znamená, že ještě během jejich života se Brusel, hlavní město EU, stane městem s drtivou většinou obyvatel pocházejících z třetího světa – a muslimů. Ještě před koncem roku 2009 překročí Brusel hranici 50 procent obyvatel,

kteří nejsou Belgičané, a stane se městem s převahou neevropského obyvatelstva.

Jedním z hlavních důvodů dramatického růstu marocké komunity je skutečnost, že jakmile se tato komunita usadí, její členové mají tendenci uzavírat sňatky v rámci vlastní komunity – a v důsledku toho přivádějí stále větší počet dalších Maročanů prostřednictvím víz pro sloučení rodiny. V průběhu času se počet Maročanů žijících v Belgii, kteří si volí marockého manžela či manželku, neustále zvyšoval, a to z 41,4 procenta v roce 1979 na 65,4 procenta v roce 2003.

Moureaux-ville: „Afrika v Bruselu“

V Bruselu žije také početná komunita lidí ze subsaharské Afriky, k níž dnes patří Angolané, Kamerunci, Ghanci a Nigerijci, z nichž většina sem přišla během imigračních vln v 90. letech. Soustřeďují se v západní čtvrti Molenbeek – která je zároveň nejnebezpečnější bruselskou „no-go zónou“. Tato čtvrť má zjevně charakter třetího světa – chodníky jsou rozbité, aby se balvany a dlažební kostky daly použít k házení, okna domů jsou rozbitá, podél obrubníků stojí vraky aut a ulice jsou poseté páchnoucím odpadkem. Deník De Morgen popsal „Moureaux-ville“ jako „kousek Afriky v Bruselu“.

Vlna kriminality z třetího světa v Belgii

Jak je tomu všude u imigrantů z třetího světa do zemí prvního světa, nezaměstnanost mezi nebílými imigranty činí 33 procent, což je pětkrát více než u rodilých Belgičanů. To je částečně způsobeno skutečností, že vládní statistiky ukazují, že děti imigrantů z třetího světa mají mnohem menší šanci

dokončit střední školu, a jsou tak ekonomicky i sociálně na samém dně společenského žebříčku. To však pouze odpovídá podmínkám v jejich rodných zemích, kde panují podobné sociální poměry. Jediné, co se stalo, je to, že imigranti z třetího světa si s sebou do Belgie přinesli svou kulturu.

To se odráží v sociálních rozporech, které dnes v Belgii panují: v obchodu s drogami, který má převážně marocký původ, a v pravidelných vlnách městských nepokojů, při nichž každoročně kolem ramadánu propukají výtržnosti.

Stejně jako všude jinde v Evropě jsou i v belgických věznicích nadměrně zastoupeni nebílí imigranti a jejich potomci, přičemž muslimové tvoří nejméně 16 procent vězeňské populace.

Mýtus o „ekonomickém růstu“ díky integraci

Analýza z roku 2013, kterou zveřejnila druhá největší belgická strana Vlaams Belang (VB), ukázala, že imigrace z třetího světa nepřispívá k rozvoji evropských ekonomik, ale ve skutečnosti představuje pro ekonomiku zátěž. Podle této zprávy se „paralyzující míra nezaměstnanosti mezi imigranty“ vždy svádí na „rasismus“ a „vyloučení“, ale jde pouze o fintu, jejímž cílem je svalit vinu na Evropany. „My [v Belgii] dostáváme pracovníky s nízkou kvalifikací a nekvalifikované pracovníky,“ uvádí zpráva a poukazuje na to, že se tento problém ještě více prohloubil, protože nadnárodní průmyslové podniky ve velké míře přesunuly své továrny do zemí s nízkými mzdami, jako je Čína. Navíc nízkokvalifikovaní migranti v USA a [jinde] nemají k dispozici tak rozsáhlou sociální síť, na kterou by se

mohli spolehnout, jako je tomu v Belgii. „V Belgii se sociální záchranná síť pro mnoho migrantů stala houpací sítí," uvádí článek a dodává, že tato situace „nepodporuje soběstačnost a integraci."

Navíc nedochází ani k žádnému „multikulturnímu obohacení", ledaže by se za pozitivní přínos považoval rostoucí počet trestných činů, netolerance vůči „nevěřícím", nucené sňatky, nošení šátků a burk, vraždy ze cti nebo genitální mrzačení dívek a žen, uvádí zpráva VB. „Ústřední plánovací úřad v Nizozemsku vypočítal, že průměrný imigrant stojí 230 000 eur na sociálních dávkách, zatímco přispívá 226 000 eur. Zpravodajský časopis Elsevier vypočítal, že celkové náklady na imigraci v Nizozemsku v současné době činí 200 miliard eur, a výzkumná organizace Nyfar uvedla, že imigrace nezápadních imigrantů stojí 7,2 miliardy eur ročně. Ekonomové tvrdí, že imigrace je pro nás přínosem, ale není z ní žádný zisk, protože imigranti příliš často čerpají sociální dávky a způsobují nárůst nákladů na sociální péči. Jiní tvrdí, že je to řešení problému stárnoucí populace. Nesmysl!"

Nizozemský ekonom Van Dalen dokázal, že prezentovat imigraci jako řešení problému stárnoucí populace znamená „klamat lid". „Z jednoduchého výpočtu rychle vyplyne, že imigrace v tak obrovském měřítku vyvolá nové problémy, které zastíní ty staré."

Van Dalen vypočítal, že podle tohoto fiktivního scénáře by Nizozemsko mělo do roku 2100 109 milionů obyvatel. A přesto se v EU i v OSN najdou blázni, kteří takový scénář prosazují: dovoz milionů nových imigrantů. „Je to kolektivní

sebevražda… A to jsme se ještě ani nezmínili o sociálních problémech. Masová imigrace podkopává soudržnost společnosti a vede k rostoucí segregaci a kriminalitě. Kde jsou ty proslulé ‚výhody'?" Van Dalen ukázal, že odpovědí je vzdělávání našich vlastních lidí, což je levnější varianta než dovoz imigrantů. „Proč tedy někteří zaměstnavatelé a levicové církve – ta podivná, bezbožná aliance mezi ‚velkým byznysem' a imigrační lobby – stále požadují otevřené hranice?"

„Hlavní město Evropy" bude přemoženo

V roce 2012 tvořili muslimové v Bruselu, neoficiálním „hlavním městě Evropy", již více než 25 procent obyvatel, a pokud k nim připočteme další imigranty z třetího světa, kteří nejsou muslimy, mělo nejméně 57 procent obyvatel města neevropský původ.

Vzhledem k tomu, že podíl „v zahraničí narozených" obyvatel Bruselu v roce 1961 činil pouhých 7,3 procenta – a většinu z nich tvořili Evropané jiných národností –, je zřejmé, že bílí Evropané budou z ústředí EU etnicky vyčištěni ještě v průběhu příštích dvou desetiletí.

Podle výpočtů belgického sociologa Jana Hertogena je proměna Bruselu „působivým a jedinečným vývojem z evropského, ba dokonce světového hlediska". Jeho údaje ukazují, že v roce 1991 mělo 28,5 procenta bruselské populace „cizí státní příslušnost", k čemuž se přidávalo 4,5 procenta naturalizovaných osob neboli „nových Belgičanů".

V roce 2005 činil celkový počet cizinců přibližně 26,3 procenta, zatímco celkový počet „nových Belgičanů“ vzrostl na 30,2 procenta.

Nová studie, kterou zveřejnila Katolická univerzita v Lovani v Belgii, nyní odhalila, že „více než 250 000 obyvatel z celkového počtu jednoho milionu obyvatel Bruselu má muslimské kořeny“. Studii provedla Felice Dasetto, socioložka a profesorka na této univerzitě, která je považována za odbornici na otázky týkající se muslimů v Belgii.

Brusel nyní představuje polovinu celkového počtu muslimů v Belgii. Studie uvádí, že „islámská přítomnost je v Bruselu stále viditelnější – přibývá mešit a minaretů, více žen nosí závoj a vzniká více muslimských organizací“.

Studie dále uvádí, že „islámská víra má schopnost mobilizovat lidi ve velmi velké míře, více než například katolická církev nebo politické strany“.

5. Nizozemsko

Podle nejnovějších oficiálních vládních údajů je přibližně 20 procent obyvatel Nizozemska definováno jako osoby s „nezápadními“ kořeny. To představuje asi 3 miliony z celkového počtu 16,6 milionu obyvatel – z toho nejméně jeden a půl milionu tvoří muslimové, převážně z Turecka a Maroka. Mezi mladými lidmi ve velkých městech, jako je Rotterdam, již tito přistěhovalci tvoří většinu.

V důsledku imigrace je Nizozemsko již nyní společností, která čelí obrovskému tlaku. Rituální vražda filmaře Thea van Gogha muslimským extremistou – spáchaná za bílého dne na

veřejné ulici – spolu se zdánlivě nekonečným přílivem imigrantů z třetího světa vyvolala u mnoha Nizozemců paniku. Míra emigrace z Nizozemska je na historickém maximu a v roce 2005 opustilo zemi přibližně 121 000 bělochů – oproti 29 000 v roce 1999.

V rozhovoru pro New York Times jeden z nizozemských emigrantů, účetní Ruud Konings, vysvětlil, proč se s rodinou stěhují do Austrálie. Manželé uvedli, že hlavním důvodem je obava o blaho a bezpečnost jejich dvou dospívajících dětí. „Když jsem vyrůstal, bylo to tady spontánní a svobodné místo, ale moje děti se v noci nemohou bezpečně vrátit domů na kole," řekl 49letý pan Konings. „Mému synovi právě ukradli už páté kolo." Ve škole se jeho děti a jejich kamarádi cítí nesví, dodal. „Bojí se, že je napadnou gangy cizinců."

V Amsterdamu a dalších velkých městech se většina obyvatel stává nebělošskou

Nizozemští demografové tvrdí, že jejich země prošla jednou z nejrychlejších a nejzásadnějších demografických změn v Evropě, přičemž přibližně 10 procent obyvatelstva se nyní narodilo v zahraničí, z čehož většinu tvoří muslimové. Maročané a Turci pohrdají liberálními nizozemskými zvyklostmi a aktivně odmítají se přizpůsobit; místo toho se rozhodli proměnit své části Nizozemska v muslimské vlasti. V Nizozemsku je nyní více než 450 mešit.

„Mladí lidé" z třetího světa nyní tvoří více než polovinu vězeňské populace a více než 40 procent imigrantů z třetího světa pobírá nějakou formu státní podpory, čímž neustále

vysávají bílé nizozemské daňové poplatníky. V roce 2003 tehdejší ministryně pro imigraci a integraci Rita Verdonková prohlásila, že chce, aby rodiče nesli finanční odpovědnost za škody způsobené „problémovými dětmi“ z imigrantských rodin. V reakci na studii, která ukázala, že marocké gangy terorizují domov pro seniory a psychiatrickou léčebnu v nizozemském hlavním městě, prohlásila, že hranice byly překročeny. Ze 735 000 obyvatel Amsterdamu bylo pouze 390 000 původem z Nizozemska, zbytek tvořili lidé imigrantského původu.

Dvě třetiny nebílých imigrantů neuspějí ve škole

Zhruba dvě třetiny dětí imigrantů z třetího světa nedokončí školu a stejně jako jejich krajané v zemích prvního světa se uchylují ke kriminalitě a násilí, stejně jako je tomu v zemích původu jejich rodičů.

Nizozemské hlavní město se rovněž stává stále více rasově segregovaným, protože běloši prchají před chaosem způsobeným nebílým obyvatelstvem. Zpráva amsterdamské městské rady z roku 2004 ukázala, že Maročané, Turci a rodilí Nizozemci se ve městských čtvrtích stále více oddělují.

Zpráva „Monitor diverzity a integrace“ zjistila, že roste počet oblastí, kde 70 až 80 procent obyvatelstva tvoří takzvaní „nezápadní“ imigranti, přičemž nejvyšší podíly byly zaznamenány v Zuidoostu, Zeeburgu a částech Nieuw-Westu.

Jak bylo předvídatelné, zpráva městské rady uváděla, že oblasti s velkou imigrantskou populací byly z hlediska trhu s bydlením nejméně atraktivními místy. Převládaly zde

problémy, jako je nezaměstnanost, závislost na sociálních dávkách a vysoká míra školní absence, a kontakt s rodilými Nizozemci byl sporadický.

Kriminalita a imigrace v Nizozemsku

Nizozemské statistiky, vycházející z policejních záznamů, ukazují, že muži z migrantských skupin jsou v průměru podezřelí z účasti na trestné činnosti dvakrát a půlkrát častěji než muži z domácí populace. U žen je míra trestné činnosti celkově nízká, avšak u žen s imigrantským původem je téměř třikrát vyšší než u žen z domácí populace.

Míra nezaměstnanosti mezi mladými nebílými imigranty, respektive dětmi imigrantů z třetího světa, vzrostla na více než 30 procent. Vysokou míru nezaměstnanosti lze přičíst nízké úrovni vzdělání imigrantských skupin, což vyvrací tvrzení, že imigranti „přinášejí prospěch ekonomice“.

Podle Paula Scheffera, profesora městské sociologie na Amsterodamské univerzitě, je až 60 procent turecké a marocké populace první generace nezaměstnaných.

Údaje nizozemské policie za rok 2002 ukázaly, že 37,5 procenta všech evidovaných podezřelých z trestných činů žijících v Nizozemsku bylo cizineckého původu (včetně nebílých osob druhé generace). Podíl těchto osob na celkovém počtu podezřelých byl tedy téměř dvakrát vyšší než podíl imigrantů na nizozemské populaci. Nejvyšší míra podezřelých na obyvatele byla zaznamenána u mužských migrantů první (4,9) a druhé (7,1) generace z „nezápadního“ prostředí.

Většinu vězeňské populace v Nizozemsku tvoří neběloši

Podle oficiálních údajů nizozemského Centrálního statistického úřadu (CBS) tvoří více než polovinu vězeňské populace v Nizozemsku osoby narozené v zahraničí. Statistiky odhalily, že „neúměrně vysoký podíl vězňů narozených v zahraničí byl odsouzen na základě protidrogových zákonů (především za výrobu, pašování a prodej drog)“.

Například v roce 2004 se více než třetina trestů u Surinamců (35 procent) a obyvatel Nizozemských Antil (38 procent) týkala drogových deliktů, zatímco u vězňů nizozemského původu to bylo 15 procent. Podle údajů CBS z roku 2005 pocházely početné skupiny vězňů ze Surinamu, Nizozemských Antil, Maroka, Turecka a Alžírska. Výzkum organizace Open Society Institute, která se zasazuje za lidská práva, ukazuje, že v Nizozemsku je 20 procent dospělých vězňů a 26 procent všech mladistvých pachatelů muslimského vyznání. I tento údaj je podhodnocen, jelikož se týká pouze osob „narozených v zahraničí“ a nezahrnuje nebílé osoby druhé či třetí generace narozené v Nizozemsku.

V roce 2001 vyvolal Jacques Wallage, starosta Groningenu (města na severu Nizozemska), značný rozruch, když prohlásil, že míra kriminality mezi žadateli o azyl v regionu Groningenu je pětkrát vyšší než u běžného obyvatelstva Groningenu.

Mýtus o „pomoci evropské ekonomice“ vyvrácen zprávou nizozemské vlády, která odhaluje parazitismus nebílých „imigrantů“

Mýtus, že „imigrace je nezbytná pro posílení evropských ekonomik“, byl v roce 2014 opět jednoznačně vyvrácen

oficiální zprávou nizozemské vlády, která ukázala, že nebílí imigranti v Nizozemsku žijí převážně ze státních sociálních dávek, místo aby přispívali k ekonomice.

Zpráva, kterou vypracoval sociokulturní think tank nizozemské vlády SCP, ukázala, že míra nezaměstnanosti mezi nebělochy v Nizozemsku je více než trojnásobná oproti míře nezaměstnanosti bílých Nizozemců. Zejména mladí Maročané, z nichž většina podle zprávy opouští školu bez jakéhokoli vzdělání, patří mezi nejhorší případy, s mírou nezaměstnanosti – a mírou čerpání státních sociálních dávek – výrazně přesahující 50 procent.

Podle zprávy jsou to právě vetřelci, kteří se do Nizozemska přistěhovali jako „uprchlíci“, kdo s největší pravděpodobností žijí ze sociálních dávek. Například polovina somálských „uprchlíků“ pobírá sociální dávky. Jeden ze sedmi dospělých a jedno ze čtyř dětí s „nezápadním“ původem žijí v chudobě, uvádí zpráva.

Kapitola pátá: Evropa pod útokem, část II – Německo, Rakousko, Švýcarsko, Itálie a Řecko

1. Německo

V roce 2007 mělo v Německu více než 16 milionů lidí neněmecký původ (první a druhá generace, včetně osob smíšeného původu). Vzhledem k tomu, že celkový počet obyvatel činil přibližně 82 milionů, představuje to asi 20 procent obyvatelstva země. Ne všichni tito imigranti však pocházeli z třetího světa a odhady uvádějí, že 12 až 15 procent obyvatel Německa tvoří nebílí.

Znepokojivé je, že mladí lidé mají větší pravděpodobnost, že budou cizineckého původu než starší generace. Zhruba 30 procent populace ve věku 15 let a mladší má alespoň jednoho rodiče narozeného v zahraničí. Ve velkých městech má 60 procent dětí ve věku 5 let a mladších alespoň jednoho rodiče narozeného v zahraničí.

Německo se stává hlavním cílem „uprchlíků“

Německo bylo rovněž hlavním cílem uprchlíků z třetího světa, především proto, že jeho ústava dlouho obsahovala ustanovení přiznávající „právo“ na politický azyl. Německá ústava, přijatá po druhé světové válce, zavazovala zemi přijímat prakticky každého uprchlíka, který prchal před politickým nebo sociálním násilím ve své domovské zemi. Jelikož většina zemí třetího světa se neustále potýká s konflikty, bylo toto tvrzení snadno prokazatelné, a tak do Německa tímto způsobem vstoupily miliony nebílých lidí, prchajících ze svých vlastních chaotických zemí, které si sami vytvářeli.

Masivní příliv Turků vyvolal v Německu další problém: vznik početné islámské základny v této zemi. Článek Ursuly Spuler-Stegemannové s názvem „Jak se islám dostal do Německa“, který vyšel v nejznámějším německém zpravodajském časopise Der Spiegel, obsahuje mnoho důležitých příkladů toho, jak muslimové nahrazují německou kulturu svou vlastní: „Muslimové dosáhli mnoho a změnili řadu věcí, které mnozí Němci kdysi považovali za samozřejmé. V současné době se pro muslimky pořádají plavecké dny určené výhradně ženám pod dohledem ženských dozorkyň, přičemž okna bazénu jsou zakryta těžkými závěsy, aby nikdo zvenčí nemohl nahlížet dovnitř.“ „Z mnoha nemocnic a škol byly odstraněny kříže a v továrnách a veřejných budovách byly zřízeny speciální islámské modlitebny. Došlo i k mnoha dalším změnám. Muslimští rodiče se nyní snaží prosadit, aby jejich dcery byly osvobozeny od školních výletů s přenocováním a smíšených tělocvičných hodin. “ „Otázka, zda by veřejným zaměstnankyním mělo být povoleno nosit islámské šátky, byla předložena soudům, stejně jako otázka náboženské výchovy ve školách. Německo již začalo poskytovat vysokoškolské vzdělání svým učitelům islámské náboženské výchovy a imámům.“ „Zdá se, že tiché období usazování se nahradilo hlučnou a nárokující fází. To u mnoha Němců vyvolává obavy, že menšinová společnost by mohla začít dominovat společnosti většinové.“

V letech 2014/2015 přišlo do Německa více než půl milionu „žadatelů o azyl“

Podle Eurostatu, oficiálního statistického úřadu Evropské unie, vstoupilo v roce 2014 do Německa přibližně 202 815 „žadatelů o azyl“ a tento úřad odhadoval, že v průběhu roku 2015 bude v Německu o „azyl“ usilovat dalších 400 000 „uprchlíků“.

Stejná zpráva uvádí, že podle Eurostatu vstoupilo v roce 2014 do celé EU celkem přibližně 6 262 710 „žadatelů o azyl“, přičemž Německo bylo největším jednotlivým příjemcem. („Asylum and first time asylum applicants by citizenship, age and sex Annual aggregated data,“, Eurostat, 10. 6. 2015).

Největším zdrojem imigrace nebílých lidí do Německa bylo Turecko, ačkoli liberální azylové zákony, které v této zemi platily až do poloviny 90. let, podnítily také několik milionů dalších v imigračních vlnách nebílých lidí z Afriky a Asie.

Německem se valí vlna kriminality spáchané nebílými osobami

Stejně jako jinde v Evropě je imigrantská populace z třetího světa v německých statistikách kriminality dramaticky nadreprezentována. V Berlíně je u mladých mužů z řad imigrantů třikrát vyšší pravděpodobnost, že spáchají násilný trestný čin, než u jejich německých vrstevníků. Údaje zveřejněné německou vládou v roce 2007 ukázaly, že 43 procent všech násilných trestných činů v Německu spáchali lidé mladší 21 let a že více než polovinu z nich spáchali mladí lidé narození v zahraničí. Když se tyto údaje upraví tak, aby zahrnovaly i děti imigrantů z třetího světa, toto číslo stoupá ještě výše.

To se opět odráží ve vězeňské populaci, kde již v roce 1997 tvořili cizinci přibližně 27 procent vězňů. Nebyly zveřejněny žádné údaje o vězních, kteří jsou potomky imigrantů z třetího světa druhé nebo třetí generace, ale vzhledem ke statistikám z jiných částí Evropy není třeba velké představivosti, aby se dal vyvodit zřejmý závěr.

Německé děti byly etnicky vyčištěny z největšího berlínského předměstí

Článek v časopise Bild ze září 2011 odhalil, že v berlínské čtvrti Kreuzberg bylo 99 procent školáků „imigrantského" původu a že ve školách v této oblasti zůstaly pouze tři bílé německé děti. Všechny ostatní děti byly, jak uvádí Bild, „tureckého a arabského" původu. („Wir sind die letzten 3 deutschen Kinder an unserer Schule", Bild, 15.09.11).

Kreuzberg je již dlouho cílem turecké imigrace do německého hlavního města a nyní bylo dosaženo nevyhnutelného bodu, kdy byli Němci z této části města etnicky vyčištěni.

Podle statistik berlínské vlády žije 90 procent obyvatel určitých částí Kreuzbergu pod hranicí chudoby a živí se z dávek placených daňovými poplatníky (Senatsverwaltung für Stadtentwicklung und Umwelt, Soziale Stadt, Quartiersmanagementgebiet – Friedrichshain-Kreuzberg), což je výsměchem liberálnímu tvrzení, že imigrace do Evropy je nutná k „udržení fungování důchodového systému a ekonomiky".

2. Rakousko

S celkovým počtem obyvatel kolem 8,2 milionu (červenec 2008), vysokou životní úrovní a mimořádně dobrou ekonomickou situací je Rakousko již dlouho magnetem pro imigranty, a to jak legální, tak nelegální, zejména z Turecka.

Podle údajů Osterreichisches Statistisches Zentralamt (Rakouského statistického úřadu) mělo v polovině roku 2006 legální pobyt v Rakousku 814 800 cizinců, což představovalo 9,8 procenta z celkového počtu obyvatel 8,2 milionu.

To však nevypovídá o celé situaci: nejnovější dostupné údaje OSZ (z roku 2001) ukazují, že v Rakousku žil celkem jeden milion lidí narozených v zahraničí. Toto číslo – přes 12,5 procenta populace – samozřejmě zahrnuje i řadu občanů evropských zemí, takže ne všichni budou imigranti z třetího světa.

Lze však s jistotou říci, že občané evropských zemí, jelikož mají právo žít kdekoli v EU, si rakouské občanství pravděpodobně nezískají. V důsledku toho je míra naturalizace mezi tímto milionem osob narozených mimo Rakousko významným ukazatelem počtu neevropských migrantů.

V poměru k cizinecké populaci se počet naturalizací v posledních letech zdvojnásobil. V 80. a 90. letech připadaly statisticky v průměru 2,4 naturalizace na 100 cizinců; v letech 2001 až 2005 byla míra naturalizace vyšší než 4 na 100.

V roce 1997 bylo naturalizováno necelých 16 000 cizinců žijících v Rakousku; v roce 1999 jich bylo kolem 25 000 a v roce 2003 celkem téměř 45 000. Do konce roku 2003 bylo

naturalizováno přibližně 330 000 osob jako rakouští občané – což představuje zhruba čtyři procenta celkové populace.

Počet naturalizací od roku 2003 klesá, a to v důsledku přijetí přísnějších imigračních opatření v tomtéž roce na naléhání protiimigrační Rakouské strany svobody (která byla tehdy koaličním partnerem ve vládě).

Vezmeme-li v úvahu všechny naturalizace provedené do roku 2005, tvořili cizinci nebo osoby cizineckého původu nejméně 15 procent obyvatelstva. V Rakousku žilo nejméně 270 000 Turků (včetně Kurdů), kteří tvořili největší jednotlivou etnickou menšinu v této zemi. V roce 2003 bylo naturalizováno jako rakouští občané přibližně 13 000 Turků a ve stejném roce do země přicestovalo dalších 10 000.

Podle oficiálního statistického úřadu Evropské unie, Eurostatu, žilo v roce 2010 v Rakousku 1,27 milionu obyvatel narozených v zahraničí, což odpovídalo 15,2 % celkové populace. Z nich se 0,764 milionu (9,1 %) narodilo mimo EU a 0,512 milionu (6,1 %) se narodilo v jiném členském státě EU.

Mezi osobami narozenými mimo EU je 350 000 etnických Turků (včetně menšiny tureckých Kurdů), kteří tvoří přibližně 3 % celkové populace.

Počet muslimů se každých deset let zdvojnásobuje

Dalším ukazatelem je náboženská příslušnost. Podle sčítání lidu z roku 2014 se k islámu hlásilo 8 % obyvatelstva – což představuje nárůst oproti přibližně 4 % zaznamenaným pouhých deset let předtím.

Tuto skutečnost potvrzují oficiální údaje, podle nichž v roce 2008 pocházelo přibližně 16 % obyvatel Vídně ze zemí třetího světa. Nebílí imigranti mají zpočátku vždy tendenci soustřeďovat se ve městech zemí prvního světa.

Na počátku 80. let rakouští demografové předpovídali, že počet obyvatel země do roku 2010 klesne na 7,25 milionu. Tento scénář byl podstatně revidován, když prognózy z roku 1990 předpokládaly čistý nárůst rakouské populace na osm milionů do roku 2010. Skutečností je, že počet rodilých Rakušanů nadále klesá v souladu s původními prognózami a nárůst počtu obyvatel je téměř výlučně způsoben imigrací a vyšší porodností imigrantů.

Před zavedením nových imigračních zákonů v roce 2003 bylo Rakousko rovněž oblíbenou cílovou zemí pro žadatele o azyl. V roce 2002 země přijala 39 000 oficiálních žádostí, z nichž bylo podle vládních údajů nejméně 85 procent klasifikováno jako „ekonomičtí migranti“.

Příliv nebílých lidí do Rakouska způsobil prudký nárůst podpory pro protiimigrační Freiheitliche Partei Österreichs (Rakouská svobodná strana, FPÖ). Ve snaze čelit tomuto nárůstu podpory začaly tradiční strany v roce 2013 vést volební kampaň v turečtině a arabštině – což svědčí o růstu těchto komunit.

V rakouských věznicích tvoří většinu vězeňské populace nebílí lidé

Nárůst počtu imigrantů z třetího světa se, stejně jako všude jinde v zemích prvního světa, odrazil i ve vězeňské populaci.

Podle údajů rakouské vlády tvořili „cizinci“ v roce 1999 27 procent vězeňské populace.

Tento již tak vysoký podíl do roku 2004 vyskočil na 47 procent. Tento dramatický nárůst byl podle oficiální zprávy přičitatelný „občanům států černé Afriky“, kteří „rozhodujícím způsobem přispěli k omlazení vězeňské populace“.

Podle policejních údajů nyní Afričané dominují obchodu s drogami. Afričané se v období 2000 až 2002 podíleli 68,9 procenty na nárůstu rakouské vězeňské populace, zatímco Turci představovali 10,2 procenta.

3. Švýcarsko

Švýcarsko, tradičně neutrální země – natolik neutrální, že se stala členem Organizace spojených národů teprve v roce 2002 a dodnes není členem Evropské unie –, mělo vždy vysoký podíl cizinců s trvalým pobytem. Až do posledních 15 či 20 let pocházeli tito obyvatelé téměř výlučně ze zemí prvního světa a nedocházelo k žádným narušením švýcarské společnosti, zejména proto, že tato země byla vždy velmi opatrná při udělování švýcarského občanství, a to i dlouhodobým rezidentům.

Stejně jako ve většině ostatních evropských zemí se situace poměrně výrazně změnila. V roce 2008 byl celkový počet obyvatel Švýcarska odhadován na přibližně 7,5 milionu, z čehož alespoň 1,5 milionu nebylo švýcarského původu. Ačkoli tento údaj samozřejmě zahrnuje i obyvatele z prvního světa, stále větší počet pochází ze třetího světa. Představu o rozsahu imigrace ze zemí třetího světa do Švýcarska lze získat

z počtu muslimského obyvatelstva. V roce 2006 tvořili muslimové oficiálně 4,3 procenta populace, což představuje více než třetinu milionu lidí.

Více než 20 procent všech lidí, kteří v současné době žijí ve Švýcarsku, tvoří cizinci, což je jeden z nejvyšších podílů na světě. Více než polovina všech cizinců pochází z mimoevropských zemí – to znamená, že nejméně 10 procent švýcarské populace má původ v zemích třetího světa.

Podle údajů Úřadu OSN pro uprchlíky bylo ve Švýcarsku v roce 2007 podáno 10 061 žádostí o azyl, což představuje 30procentní pokles ve srovnání s údaji z roku 2004. O status uprchlíka v této zemi nejčastěji žádají lidé ze Srbska, Turecka, Iráku a Ruska.

V přepočtu na jednoho obyvatele má Švýcarsko nejvíce žadatelů o azyl v Evropě: v roce 1998 to bylo 583 žadatelů na 100 000 obyvatel, což představuje 40 000 žádostí, zatímco v Nizozemsku to bylo 291 žadatelů na 100 000 obyvatel. V prvních pěti měsících roku 1999 bylo podáno 20 000 žádostí o azyl a do konce téhož roku jejich celkový počet výrazně přesáhl 60 000. Po zavedení omezení ze strany protiimigrační Švýcarské lidové strany (SVP) se počet žádostí následně snížil.

78 % Švýcarů hlasovalo pro nový zákon o azylu

Strana SVP vedla úspěšnou volební kampaň zaměřenou na problematiku kriminality imigrantů z třetího světa, která v posledních letech prudce vzrostla. Například podle Švýcarského federálního statistického úřadu vzrostl počet odsouzených mladistvých z 2 000 v roce 1999 na 14 106 v roce

2005. Drtivou většinu těchto trestných činů spáchali imigranti z třetího světa nebo jejich děti.

V souladu s údaji z Francie uvádějí statistiky švýcarské federální vlády, že 70 procent vězeňské populace tvoří cizinci.

V roce 2013 se švýcarští voliči drtivou většinou vyslovili pro změnu azylových zákonů, jejichž cílem je zpomalit příliv falešných žadatelů o azyl z třetího světa, kteří se do země valí jako tsunami.

Celých 78,4 procenta voličů podpořilo změny v azylovém zákoně. Celine Amandruzová ze Švýcarské lidové strany (SVP) uvítala silnou podporu přísnějšího zákona a trvala na tom, že devět z deseti lidí, kteří v této bohaté zemi hledají útočiště, tak činí „z ekonomických důvodů“. „Bylo zjevně nutné tento systém změnit,“ uvedla.

4. Itálie

Itálie měla až do konce 90. let jednu z nejnižších porodností v Evropě a podle prognóz měl počet obyvatel v následujících několika desetiletích dramaticky klesat.

Díky masivnímu nárůstu imigrace z třetího světa – legální i nelegální – však počet obyvatel v roce 2008 vzrostl na odhadované historické maximum blížící se 60 milionům. Demografové poukazovali na to, že tento nárůst byl výlučně způsoben imigrací.

Oficiální vládní údaje z roku 2005 uváděly, že v Itálii žilo 3,7 milionu legálních imigrantů (nárůst o 21,6 procenta za jeden rok). Tento počet představoval 6,2 procenta celkové populace.

V následujícím roce se však k tomuto číslu přidalo dalších 700 000, a počty rostou do té míry, že v kombinaci s přirozeným úbytkem italského obyvatelstva překročí počet obyvatel narozených v zahraničí v příštím desetiletí hranici 10 milionů.

Tyto údaje samozřejmě nezahrnují nelegální imigranty, jejichž počet se v roce 2006 odhadoval na „670 000 až dva miliony“. Dlouhé a propustné pobřeží Itálie z ní činí snadný cíl pro převaděče, což se stalo největším bezpečnostním problémem této země.

Počet nelegálních imigrantů přicházejících do Itálie v roce 2008 nevykazoval žádné známky zpomalení a za prvních sedm měsíců tohoto roku se ve srovnání se stejným obdobím roku 2007 zdvojnásobil. Mezi lednem a červencem 2008 vstoupilo do EU přes Itálii více než 15 000 nelegálních imigrantů, uvedl v srpnu 2008 italský ministr vnitra Roberto Maroni. Většina nelegálních imigrantů přichází přes Středozemní moře ze severní Afriky, často v lodích, které nejsou způsobilé k plavbě. V jižní Itálii se již stalo běžným jevem vidět přeplněné lodě plné Afričanů, severoafričanů a lidí z Blízkého východu, které denně připlouvají na různá místa podél pobřeží.

Tito nelegální imigranti obvykle platí pašerákům v Libyi za přepravu na italský ostrov Lampedusa (ne všichni se tam však dostanou). Odtud jsou převáženi do zadržovacích táborů na italské pevnině a nakonec propuštěni; příkazy k jejich vyhoštění nejsou vykonávány.

Padova: Vlna kriminality třetího světa vyvolává rozruch

V Padově donutila vlna kriminality ze strany imigrantů z třetího světa středolevicové městské zastupitelstvo, aby v roce 2006 nařídilo výstavbu ocelové zdi kolem zchátralých bytových domů, v nichž žije odhadem 1 500 nelegálních imigrantů („clandestini“). Do areálu vede pouze jeden vchod, a to přes policejní kontrolní stanoviště, kde uniformovaní policisté kontrolují každého, kdo přichází i odchází.

Impulsem k výstavbě zdi bylo vypuknutí pouličních bojů mezi nigerijskými a marockými drogovými gangy, při nichž se stovky lidí střetly s noži a mačetami. Socialistický starosta Padovy to popsal jako „ohradu“, která je nezbytná k boji proti drogovým dealerům. „Když se policie pokusila zatknout drogové dealery v jiné části města, uprchli sem do této oblasti; teď už to není možné,“ řekl městský radní nizozemské televizi. „Museli jsme něco udělat,“ pokračoval, „jinak by byl problém neřešitelný. Stále si pamatujeme, co se stalo ve francouzských předměstích, a nechceme, aby se to stalo i tady v Itálii.“

Padova má 205 000 obyvatel, z nichž je asi 70 000 nedávných migrantů. Podle místních úřadů je nyní každý třetí novorozenec ve městě cizineckého původu.

V mnoha italských městech, včetně Říma, Brescie, Milána, Padovy a Prato, tvoří imigranti z třetího světa již více než deset procent obyvatelstva. V Itálii nyní žije výrazně více než jeden milion muslimů, kteří pocházejí ze severní Afriky, subsaharské Afriky a muslimských komunit na Balkáně.

Hlavní italská města procházejí islamizací

Vzhledem k tomu, že původní italské obyvatelstvo se z praktického hlediska přestalo rozmnožovat, není přehnané předpovídat, že pokud se tato situace nezmění, dojde v příštích třech desetiletích k islamizaci mnoha italských měst.

Studie provedená turínským Centrem Federico Peirone v letech 2001–2002 ukázala, že velikost rodiny přistěhovalců z arabských muslimských zemí zůstala v průměru na šesti dětech – ve srovnání s průměrem 1,3 dítěte u rodilých Italů.

Itálie má také takzvanou „rumunskou“ imigrantskou populaci. Ve skutečnosti je drtivá většina těchto „Rumunů“ Cikánů, nebo Romů, jak je ráda nazývají politicky korektní média. Cikáni pocházejí z indického subkontinentu a po staletí putují po východní Evropě. S rozšířením EU o Rumunsko a další bývalé země východního bloku bylo těmto Cikánům umožněno volně se ve velkém počtu stěhovat do Itálie.

V Itálii je oficiálně registrováno přibližně 500 000 „Rumunů“, ale neoficiální odhady uvádějí, že skutečný počet je dvojnásobný, možná i vyšší. Jejich mimořádně násilná kriminalita vedla v roce 2008 k tvrdému zásahu italské vlády proti této komunitě a velké množství z nich bylo bezodkladně deportováno nebo jim byl zakázán návrat. „Rumuni“ představují zhruba 15 procent vězeňské populace v Itálii a 5,6 procenta všech zatčených za vraždu.

Problém rostoucího přílivu imigrantů z třetího světa se odrazil i ve složení vězeňské populace v Itálii. V roce 2006 bylo z celkových 55 000 vězňů, kteří v italských věznicích vykonávali trest nebo čekali na soud, oficiálně označeno za

„cizince“ přibližně 20 000 osob – z drtivé většiny pocházely z třetího světa.

5. Řecko

Ještě před dvěma desetiletími v Řecku prakticky neexistovala žádná významnější imigrantská komunita. V posledních 20 letech se to však výrazně změnilo.

V roce 2006 činil počet cizinců z odhadovaného celkového počtu 11 148 533 obyvatel 695 979, což představovalo 6,24 procenta.

V roce 2008 se v Řecku narodil v zahraničí každý desátý obyvatel – a v centru Atén téměř každý pátý. Většina těchto cizinců pocházela ze sousední Albánie, ale necelá polovina pocházela z regionů třetího světa, jako je západní Afrika, Čína, Pákistán a Blízký východ. Celkový podíl obyvatel Řecka pocházejících z třetího světa se proto v roce 2008 odhadoval na přibližně pět procent.

Nelegální imigrační trasy ovládají turecké skupiny, které do Řecka pravidelně převážejí Asiaty. Každý týden nelegálně překročí řecké hranice až 500 imigrantů, a to pouze na východním pobřeží Egejského moře. V roce 2004 bylo hlášeno, že přes Turecko směřovalo do západní Evropy více než jeden milion nelegálních imigrantů. V roce 2007 bylo v Řecku zatčeno a obviněno z převaděčství nejméně 100 Turků, spolu s několika Pákistánci a Iráčany, kteří se zdáli být hlavním zdrojem padělaných dokladů.

Rozsah role Řecka jako „odrazového můstku“ dokládají statistiky zadržených nelegálních imigrantů v této zemi. V

patnáctiletém období do roku 2000 bylo v Řecku zadrženo přibližně 2,2 milionu nelegálních imigrantů a zároveň bylo zaznamenáno 150 000 zadržení za trestné činy související s omamnými látkami. Toto číslo je ohromující, uvážíme-li, že celkový počet obyvatel Řecka činí něco málo přes 10 milionů. V roce 2006 řecké úřady odhadovaly, že jen v tom roce se v Řecku usadilo asi 80 000 nelegálních imigrantů a že celkový počet nelegálních obyvatel by se mohl blížit milionu.

Tento příliv Afričanů, lidí z Blízkého východu a osob různého původu proměnil mnoho částí centra Atén. Není neobvyklé být svědkem pouličních rvaček mezi gangy Afghánců, Iráčanů a Afričanů, přičemž intenzita těchto střetů již vede k tomu, že etničtí Řekové začínají opouštět určité části hlavního města.

Pokusy o legalizaci imigrantů v Řecku – od roku 1997 byla udělena povolení k pobytu 500 000 cizincům bez dokladů – nedokázaly vyřešit tento stále narůstající problém.

V roce 2008 se starosta Atén, socialista z levicové strany PASOK, Yiannis Sgouros, obrátil na řeckou vládu s žádostí o pomoc při řešení toho, co nazval „výbušným problémem“ v samém srdci hlavního města. „Nelegální imigranti se stávají pěšáky místních drogových baronů a vytvářejí gangy,“ napsal Sgouros v dopise premiérovi. „Něco se musí změnit, jinak se tato oblast stane arénou rasových střetů a války gangů.“

Policejní statistiky ukazují, že většina imigrantů zatčených v roce 2008 v centru Atén za trestné činy související s drogami pocházela ze Súdánu, Afghánistánu, Iráku a Pákistánu.

Kapitola šestá: Evropa pod útokem, část III – Dánsko, Norsko, Švédsko a Finsko

1. Dánsko

Dánsko je malý stát s přibližně 5,4 miliony obyvatel, který stejně jako všechny skandinávské země po mnoho desetiletí uplatňoval liberální přístup k imigraci.

To vedlo k tomu, že značná část obyvatelstva pochází z rodin převážně legálních imigrantů a „žadatelů o azyl“ z Turecka, Pákistánu, severní Afriky, Somálska a dalších zemí Blízkého východu. Muslimové nyní tvoří výrazně více než šest procent obyvatelstva.

Dánsko zaznamenávalo zápornou porodnost a záporný populační růst až do roku 1984, kdy byly tyto prognózy narušeny nárůstem počtu imigrantů ze zemí třetího světa. V roce 2005 tvořili imigranti a jejich potomci více než osm procent dánské populace.

Tento podíl, který v roce 1980 činil méně než jedno procento, od té doby neustále roste. Například počet povolení k pobytu v Dánsku se za pět let téměř zdvojnásobil – z 33 363 v roce 2002 na 58 569 v roce 2007, jak vyplývá z údajů dánského imigračního úřadu. V roce 2001 bylo uděleno přibližně 13 000 „povolení ke sloučení rodiny“, avšak v roce 2003, kdy tlak protiimigrační Dánské lidové strany vedl k legislativním změnám, tento počet klesl na méně než 5 000.

V lednu 2005 činil počet registrovaných cizinců, tedy imigrantů a jejich potomků s jinými než dánskými pasy, 452 095, což představovalo 8,4 procenta obyvatelstva. Z tohoto

celkového počtu tvořili imigranti 343 367 osob a potomci imigrantů 108 726 osob. Tyto oficiální údaje nezahrnují cizince, kteří získali dánské občanství. V letech 1995 až 2005 podalo úspěšnou žádost o naturalizaci více než 54 000 cizinců – nejvyšší počet (9 000) byl zaznamenán v letech 2001–2002 a nejnižší počet (2 000) v roce 2003. Podle Dánského statistického úřadu se počet osob s trvalým pobytem pocházejících z takzvaných „nezápadních“ zemí mezi lety 1980 a 2005 zvýšil o 520 procent, tedy o 268 902 osob, zatímco odpovídající míra růstu u „Západních osob“ ve stejném období činila pouhých 19,8 procenta, tedy 30 000 lidí. To znamená, že 90 procent celkového nárůstu počtu cizinců s trvalým pobytem v Dánsku pocházelo z třetího světa.

Zdaleka největší etnickou menšinou jsou Turci, a to v důsledku imigrace tureckých gastarbeiterů v 60. letech a později i jejich rodinných příslušníků. Celkově tvoří téměř 55 000, tedy 12 procent, všech cizinců s trvalým pobytem v Dánsku.

V roce 2006 činil počet muslimů z Turecka, Pákistánu, Íránu, Iráku, Sýrie, Egypta a Libanonu přibližně 200 000 a představoval téměř polovinu všech obyvatel z třetího světa v Dánsku. To odpovídalo čtyřem procentům dánské populace – a tento počet nadále rychle roste.

Údaje zveřejněné dánským imigračním úřadem v únoru 2008 ukázaly stále rostoucí počet cizinců, kteří žádají o povolení k práci a studiu v Dánsku. V roce 2007 bylo vydáno celkem 37 476 povolení k pobytu za účelem práce nebo studia, což je o více než 30 procent více než v roce 2006 a téměř třikrát

více než v roce 2002, kdy do Dánska přijelo za prací nebo studiem přibližně 13 000 cizinců.

V roce 2007 vzrostl počet povolení k pobytu vydaných z důvodu sloučení rodiny z 3 582 v roce 2006 na 4 462. Většina tohoto nárůstu se týkala sloučení manželů a největší skupinu žadatelů tvořili občané Dánska nebo jiné severské země. Tři největší skupiny podle státní příslušnosti, které v roce 2007 obdržely povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, pocházely z Thajska (413), Turecka (340) a Filipín (203).

Počet povolení k pobytu udělených žadatelům o azyl vzrostl v roce 2007 na 1 275, zatímco v roce 2006 jich bylo 1 095. Tento nárůst byl způsoben nutností vydat přibližně 307 povolení skupině iráckých vojenských tlumočníků a jejich rodinám.

Kriminalita a imigrace v Dánsku

Dánský deník Politiken v roce 2004 informoval, že počet „mladých imigrantů“ páchajících trestné činy v Dánsku neustále roste. Podle tohoto deníku se v prvních sedmi měsících daného roku dostalo před soudy v oblasti Velké Kodaně 63 mladistvých ve věku do 18 let obviněných ze závažných trestných činů.

Z nich 53 mělo „imigrantský původ“, což představovalo nejvyšší počet pachatelů z řad imigrantů za posledních pět let. Zbývajících deset tvořili etničtí Dánové, což představovalo nejnižší počet v tomtéž období.

V roce 2005 uvedla kodaňská policejní komisařka Hanne Bech Hansenová: „Náš největší problém s kriminalitou v

současné době pramení z nepřizpůsobivých mladých pachatelů cizího původu. Ve statistikách jsou až příliš nápadní, a na to musíme okamžitě reagovat. Jinak budeme čelit závažnému problému s kriminalitou, který bude město ovlivňovat po další dvě až tři desetiletí.“

Uvedla, že 82 procent mladistvých, kteří byli v roce 2004 v Kodani postaveni před soudce, bylo „cizího původu“ a že míra násilné kriminality, a zejména případů souvisejících se znásilněním, dramaticky vzrostla s rostoucím počtem muslimských imigrantů.

Tyto názory zopakoval i šéf dánské policie Torsten Hesselbjerg v rozhovoru pro dánský deník Jyllands-Posten v březnu 2008. „Děti imigrantů jsou největší hrozbou pro dánskou společnost,“ řekl Hesselbjerg. „Jsou zodpovědné za nejhorší formy kriminality, obchod s drogami, a navíc z toho udělaly kodex cti, prestiže a moci,“ dodal. Prozradil, že dánská policie sleduje čtrnáct zločineckých organizací, které mají přístup ke zbraním a výbušninám a jsou připraveny je použít v boji o udržení kontroly nad drogovým trhem.

Nepokoje nebělochů v Kodani

Hesselbjerg dále poukázal na to, že v kodaňské čtvrti Nørrebro a v oblasti západně od dánského hlavního města (známé jako Københavns Vestegn) došlo ke střelbám a nepokojům mezi imigranty z třetího světa. „Největší výzvou pro dánskou policii je zabránit dalším nepokojům,“ řekl s odkazem na nepokoje v Århusu z roku 2005, které měly muslimský původ. V roce 2005 policejní statistiky ukázaly, že

imigranti nebo potomci imigrantů spáchali 82 procent všech trestných činů v Kodani a že policie vznesla obvinění proti imigrantům druhé generace pětkrát častěji než proti bílým Dánům.

Epidemie znásilnění bílých žen páchaných nebělochy

Stejně jako jinde v Evropě se i v Dánsku odráží přítomnost imigrantů z třetího světa ve vězeňské populaci a míře kriminality. Zdá se, že jde o opakující se vzorec: většinu odsouzených násilníků v Dánsku tvoří muslimové. To vyvolalo v Dánsku velké spory, zejména proto, že téměř všechny oběti jsou bílé dánské dívky.

Průzkum provedený v roce 2006 mezi vězni v dánských věznicích Ústavem pro péči o vězně (Kriminalforsorgen) a Dánským statistickým úřadem (Danmarks Statistik) zjistil, že 25 procent všech vězňů bylo „buď cizí státní příslušnosti, nebo přímými potomky cizinců“.

Dánové s imigrantským původem páchali trestné činy pětkrát častěji než etničtí Dánové, jak odhalila zpráva dánského ministerstva spravedlnosti z roku 2005. V předchozím roce podala dánská policie obvinění proti pětkrát většímu počtu imigrantů druhé generace než proti etnickým Dánům, pokud se počítá na 1 000 osob v každé populační skupině. Imigranti první generace spáchali dvakrát více trestných činů než Dánové. Již v roce 2002 oficiální údaje ukazovaly, že imigranti z třetího světa – většinou muslimové ze zemí jako Turecko, Somálsko, Pákistán, Libanon a Irák – tvořili méně než pět procent

populace, ale spotřebovávali více než 40 procent výdajů na sociální dávky.

2. Švédsko

Švédsko, stejně jako jeho skandinávští sousedé, po celá desetiletí uplatňovalo mimořádně liberální imigrační politiku, v důsledku čehož v roce 2007 činil podíl obyvatel cizineckého původu nejméně 16 procent.

Vzhledem k tomu, že celkový počet obyvatel Švédska je přibližně 9 milionů, znamená to asi 1,5 milionu osob, které nejsou Švédy. Ne všichni z nich pocházejí z třetího světa, i když většina ano. Nejpočetnějšími skupinami imigrantů z třetího světa ve Švédsku jsou Turci, Íránci, Kurdové, Palestinci, Korejci, Číňané, Filipínci, Vietnamci, Pákistánci a Maročané.

V důsledku toho byl skutečný podíl obyvatel norské populace pocházející z třetího světa v roce 2008 odhadován na deset procent, tedy těsně na jeden milion.

Švédsko také prosazuje extrémně liberální azylovou politiku a ochotně přijímá „žadatele o azyl“ z Myanmaru, Vietnamu, Nikaraguy, Guatemaly, Čečenska, Libye, Iráku, Libanonu, Afghánistánu a Somálska. Ve Švédsku žije jedna z největších exilových komunit asyrských křesťanů (známých také jako Sýřané, Suryoye, Aramejci a Chaldejci).

V březnu 2007 zřídila Švédská migrační rada čtyři nové jednotky, které se mají zabývat neustále rostoucím počtem žádostí o azyl v této zemi. Tyto jednotky se specializují na žádosti Iráčanů a Somálců a sídlí v Göteborgu, Flenu, Märstě a Malmö.

Migrační rada uvedla, že přijme přibližně 150 dalších zaměstnanců, aby zvládla počet žádostí o azyl očekávaný v daném roce – což je dvojnásobek oproti předchozímu roku.

Legální imigrace do Švédska v roce 2006 dosáhla nejvyšší úrovně od začátku vedení statistik. V tomto roce bylo švédské občanství uděleno více lidem než kdykoli předtím a počet obyvatel země se zvýšil o 65 505.

Imigrace v roce 2006 vzrostla oproti roku 2005 o 47 procent a dosáhla celkového počtu 95 750 osob. To představovalo o něco více než 12 000 imigrantů více než v předchozím rekordním roce 1994, kdy Švédsko přijalo velké množství uprchlíků prchajících před válkou v Jugoslávii.

V roce 2006 byl překonán další rekord, když bylo schváleno 51 239 žádostí o švédské občanství. Největší nárůst z hlediska počtu zaznamenali iráčtí občané, z nichž 12 895 získalo švédské občanství.

Současně s nárůstem imigrace do Švédska vzrostla i emigrace ze země. V průběhu roku 2006 emigrovalo 44 908 lidí, což představuje nárůst o 18 procent ve srovnání s předchozím rokem. Naposledy emigrovalo ze Švédska více lidí v roce 1892. Stejně jako v roce 2005 tvořili většinu odcházejících švédští občané.

Kriminalita a imigrace ve Švédsku

Jak je tomu všude, kriminalita imigrantů se stala dominantním tématem ve švédské společnosti. V Malmö, které se během jedné či dvou dekád stane prvním skandinávským

městem s muslimskou většinou, je na jednoho obyvatele devětkrát více nahlášených loupeží než v dánské Kodani.

V rozrůstajících se ghettech Malmö bují kriminalita. Míra nezaměstnanosti přesahuje 50 procent a podle policejních statistik z roku 2005 bylo 68 procent všech znásilnění spácháno přistěhovalci z třetího světa, převážně muslimy, z nichž většina patřila k druhé a třetí generaci imigrantů.

Kriminalita nebělochů – „válka proti Švédům“

V rámci sociologického průzkumu s názvem „Vi krigar mot svenskarna“ („Válčíme proti Švédům“), který v roce 2006 zveřejnilo katedra sociologie Lundské univerzity, byli mladí imigranti ve městě Malmö dotazováni na to, proč se tak intenzivně zapojují do trestné činnosti.

Tato studie byla ve švédském tisku hojně citována. „Vlna loupeží, kterou město Malmö zažilo v uplynulém roce, je součástí ‚války proti Švédům‘,“ uváděl jeden novinový článek. „Takto odpovídali mladí lupiči z imigrantských rodin na otázku, proč okrádají pouze rodilé Švédy, a to v rozhovorech s Petrou Åkessonovou pro její diplomovou práci v oboru sociologie. ‚Četla jsem zprávu o mladých lupičích ve Stockholmu a Malmö a chtěla jsem vědět, proč okrádají jiné mladé lidi. Většinou nejde o velké částky,‘ uvedla. Rozhovory vedla s chlapci ve věku 15 až 17 let, a to jak individuálně, tak ve skupinách. Téměř 90 procent všech loupeží nahlášených policii spáchaly gangy, nikoli jednotlivci. ‚Když jsme ve městě a loupíme, vedeme válku, válku proti Švédům.‘ Tento argument se opakoval několikrát. ‚Moc pro mě znamená, že Švédové se na mě budou

dívat, lehnou si na zem a budou mi líbat nohy.‘ Chlapci s úsměvem vysvětlují, že ‚při loupeži zažíváš v těle vzrušující pocit; cítíš se spokojený a šťastný; máš pocit, jako bys uspěl; prostě se cítíš dobře.‘ ‚Okrást Švédy je tak snadné, fakt snadné. Krademe každý den, jak často chceme, kdykoli se nám zachce.‘ Mladí imigranti považují Švédy za hloupé a zbabělé: ‚Švédové nic nedělají; prostě nám ty věci dají. Jsou tak slabí.‘ Mladí lupiči své zločiny neplánují: ‚Ne, prostě uvidíme nějaké Švédy, co vypadají bohatě nebo mají hezké mobily, a pak je okrademe.‘ Proč Švédy tak moc nenávidí? ‚No, oni nás nenávidí,‘ cituje jejich odpověď Petra Åkessonová. ‚Když Švéd jde nakupovat, prodavačka mu vrátí peníze přímo do ruky, podívá se mu do očí a zasměje se. Když jdeme nakupovat my, položí peníze na pult a dívá se jinam.‘ Åkessonová, která je adoptovaná ze Srí Lanky a díky tomu si dokázala získat důvěru mladých nebílých lidí, uvedla, že nebylo těžké přimět chlapce, aby mluvili o svých zločinech. Spíše se chlubili tím, kdo spáchal nejvíc loupeží.“

Švédsko: Hlavní místo pro znásilňování bělochů nebílými na Západě

Počet obvinění ze znásilnění ve Švédsku se za něco málo přes dvacet let zčtyřnásobil. Případy znásilnění dětí mladších 15 let jsou dnes šestkrát častější než před jednou generací. Rychle vzrostl také počet většiny ostatních druhů násilných trestných činů. Nestabilita se šíří do většiny městských a předměstských oblastí. Skupinu podezřelých ze znásilnění tvoří převážně cizinci s trvalým pobytem pocházející z Alžírska, Libye, Maroka a Tuniska.

V roce 2005 švédská právnička Ann Christine Hjelm zjistila, že 85 procent odsouzených násilníků se „narodilo v zahraničí nebo má rodiče ze zahraničí“.

Podle zprávy Mezinárodní rady pro politiku Gatestone Institute z roku 2015 se Švédsko stalo „hlavním místem znásilňování na Západě“. Zpráva dále uvádí: „Čtyřicet let poté, co švédský parlament jednomyslně rozhodl o přeměně dříve homogenního Švédska na multikulturní zemi, vzrostla násilná kriminalita o 300 % a počet znásilnění o 1 472 %.“ Švédsko je nyní na druhém místě v žebříčku zemí s nejvyšším počtem znásilnění, předstihuje ho pouze Lesotho v jižní Africe. Pokud se však podíváme na počet znásilnění, je nárůst ještě horší. V roce 1975 bylo policii nahlášeno 421 znásilnění; v roce 2014 to bylo 6 620. To představuje nárůst o 1 472 %.

Švédsko je nyní na druhém místě v celosvětovém žebříčku zemí s nejvyšším počtem znásilnění. Podle průzkumu z roku 2010 je Švédsko s 53,2 znásilněními na 100 000 obyvatel překonáno pouze malým Lesothem v jižní Africe, kde je to 91,6 znásilnění na 100 000 obyvatel.

Údaje ukázaly, že téměř 77,6 % všech znásilnění ve Švédsku spáchali neběloši – tento údaj byl natolik šokující, že liberální švédská vláda okamžitě oznámila, že přestává shromažďovat údaje o rasovém původu a trestné činnosti.

3. Norsko

Norsko, s počtem obyvatel 4,7 milionu, má již dlouho liberální imigrační a azylovou politiku, a v důsledku toho se

stalo domovem pro stále větší počet imigrantů, zahraničních pracovníků a žadatelů o azyl z různých částí světa.

V roce 2006 tvořila imigrace více než polovinu populačního růstu Norska. V tomtéž roce oficiální statistiky Norského statistického úřadu (SSB) zaznamenaly rekordních 45 800 imigrantů přicházejících do Norska – o 30 procent více než v roce 2005.

Na počátku roku 2007 žilo v Norsku 415 300 osob s imigračním původem (tj. imigrantů nebo osob narozených imigrantským rodičům), což představovalo 8,8 procenta celkové populace.

Oficiální údaje uvádějí, že 350 000 z nich mělo „nezápadní“ původ, včetně Pákistánců, Iráčanů, Somálců a Vietnamců. V Oslu se soustředilo nejméně 35 000 Pákistánců, z nichž většina vstoupila do země legálně jako pracovníci nebo v rámci programů sloučení rodin.

Na začátku roku 2005 žilo v Norsku 32 procent imigrantů první generace méně než pět let, zatímco 16 procent žilo v Norsku 25 let nebo déle. Vysoký podíl imigrantů z Iráku a Somálska žije v Norsku méně než pět let – konkrétně 57, respektive 55 procent.

V lednu 2005 činil počet uprchlíků v Norsku více než 107 000, což představovalo 2,3 procenta obyvatelstva této země. Nejpočetnější skupiny tvořili uprchlíci z Iráku, Bosny a Hercegoviny, Somálska, Íránu a Vietnamu.

Nebílí imigranti mají i nadále mnohem vyšší porodnost než rodilí Norové, což vede k tomu, že demografické složení

mladé generace vykazuje výraznou převahu nenorského obyvatelstva. To se, stejně jako ve všech evropských zemích, projeví během příštích dvou generací, jakmile všechny tyto děti imigrantů dosáhnou dospělosti.

V roce 2005 se v Norsku narodilo 64 000 dětí, jejichž oba rodiče se narodili v zahraničí, zatímco počet dětí narozených rodičům evropského původu činil pouze 13 800.

Při současném tempu růstu populace v zemích třetího světa bude mít Oslo do dvou a půl desetiletí většinu obyvatel, kteří nejsou běloši. Hlavním faktorem je vyšší porodnost imigrantů v kombinaci s mnohem nižší porodností rodilých Norů.

V průběhu roku 2004 se imigrantská populace zvýšila o 17 000 osob, z toho 3 800 osob narozených v Norsku rodičům narozeným v zahraničí a 13 200 imigrantů první generace.

Do roku 2008 díky imigraci z třetího světa dosáhlo alespoň 25 procent obyvatel Osla nenorského původu. Údaje městského a státního statistického úřadu ukazují, že z 560 484 obyvatel Osla bylo 137 878 imigrantů.

Nejpočetnější skupinou imigrantů jsou i nadále lidé z Pákistánu, jichž v Oslu žije 20 313. Následuje Somálsko s 9 708 imigranty a Švédsko se 7 462 imigranty. Mezi další země s relativně početnými skupinami imigrantů v Oslu patří Srí Lanka, Irák, Turecko, Vietnam a Írán.

Všechny oficiální statistiky ukazují nárůst kriminality páchané nebělochy v Norsku

Tento neustále rostoucí počet obyvatel z třetího světa se odráží v míře kriminality v zemi. V roce 2004 varovala zpráva NIBR (Norského institutu pro městský a regionální výzkum), že „etnické gangy mohou v Norsku vyvolat podobný druh organizovaného zločinu spojeného s imigrací, jaký doprovázel migrační vlny do USA.“

Autorka zprávy, Dr. Inger-Lise Lien, napsala: „Podíváme-li se na mladistvé do 19 let obviněné z trestných činů v Oslu, imigranti jsou zde bohužel výrazně nadprůměrně zastoupeni. V některých osloských čtvrtích – Furuset, Stovner a Gamle Oslo – má gangová kriminalita pevné postavení. To, že se zločinecké gangy stávají pevnými organizacemi, je podle mezinárodního výzkumu známkou toho, že se začíná budovat mafiánská struktura.“

Arne Johannessen z Norské policejní organizace varoval v roce 2003, že náklady spojené s kriminalitou se během předchozího desetiletí mohly zdvojnásobit, částečně kvůli imigraci.

V lednu 2005 norská média informovala, že v roce 2004 byl v hlavním městě Oslu zaznamenán nejvyšší počet obvinění ze znásilnění v historii. V tom roce byl počet znásilnění o 40 procent vyšší než v období let 1999–2000 a policie tento nárůst přisuzovala imigraci.

Policejní inspektor Gunnar Larsen z osloského oddělení mravnostních deliktů, loupeží a násilné kriminality potvrdil souvislost mezi rostoucím počtem případů znásilnění a nenorským etnickým původem pachatelů jako „jasný trend“.

Podle Larsena bylo 65 procent osob obviněných ze znásilnění zařazeno do kategorie osob pocházejících z „nezápadního“ prostředí. Oběťmi byly v nejméně 80 procentech případů bílé norské ženy, uvedl.

2014: Počet trestných činů klesá, zatímco policie vyhošťuje rekordní počet nebělochů

V říjnu 2014 vyvolala norská Národní policejní imigrační služba (Politiets Utlendingsenhet, zkráceně PU) bouřlivou reakci, když oznámila, že rekordní počet vyhoštění nelegálních nebílých imigrantů přímo souvisí s dramatickým poklesem kriminality v této zemi.

Šéfka PU Kristin Kvigne v rozhovoru pro deník Dagsavisen uvedla, že zvýšený počet deportací „norské společnosti šetří spoustu peněz. Soudní řízení s lidmi a jejich uvěznění stojí peníze.“

„Lidé byli deportováni, protože jejich žádosti o azyl byly zamítnuty na základě Dublinské dohody, mezinárodní dohody, která upravuje žádosti žadatelů o azyl,“ dodala.

Nedávné oficiální údaje ukazují, že PU deportovala jen v říjnu 2014 celkem 824 nebělošských vetřelců – většinou neúspěšných žadatelů o azyl –, což je nejvyšší počet deportovaných osob za jeden měsíc v celé historii PU. Pokud současný trend bude pokračovat, PU „dosáhne svého cíle“ deportovat v roce 2014 nejméně 7 100 osob, což znamená, že každý den je posíláno domů nejméně 20 lidí.

Z 5 876 osob deportovaných v letošním roce dosud byla většina již shledána vinnou z trestných činů, uvedla Kvigne.

Řekla, že je proto „důležité vnímat vysoký počet deportací provedených PU v kontextu klesající kriminality v celé zemi.“

Řekla, že Norsko má program dobrovolného návratu, v rámci kterého jsou „žadatelé o azyl“ finančně odměňováni za návrat do svých domovských zemí, ale jen málokdo tuto nabídku přijme a většinu z nich je nutné vyhostit pomocí síly.

Lidé třetího světa závislí na sociálních dávkách

Kromě toho je stále rostoucí skupina imigrantů z třetího světa závislá na sociálních dávkách. Studie, kterou vypracovala Tyra Ekhaugen z Frischova centra pro ekonomický výzkum a Univerzity v Oslu, dospěla k závěru, že imigrace zvýšila tlak na sociální stát, protože mnoho imigrantů se nestává součástí daňově přispívající části populace.

Studie ukázala, že imigranti z třetího světa pobírají sociální dávky desetkrát častěji než rodilí Norové – což vyvrací liberální argument používaný proimigračními politiky v Norsku, že imigrace je nezbytná k udržení sociálního státu. Více než polovina všech sociálních dávek ve městě Oslo je vynakládána na imigranty z neevropských zemí, přičemž tento podíl v průběhu let enormně vzrostl.

Imigranti z Afriky mají nejvyšší míru nezaměstnanosti; oficiální údaje z roku 2005 uvádějí míru nezaměstnanosti černošského obyvatelstva ve výši 17,5 procenta. Imigranti z Asie měli míru nezaměstnanosti 12,3 procenta, zatímco imigranti z Jižní a Střední Ameriky dosahovali míry nezaměstnanosti 10,1 procenta. Průměrná míra nezaměstnanosti mezi rodilými Švédy činila 2,4 procenta.

4. Finsko

Na rozdíl od svých sousedů bylo Finsko méně nakloněno přijímání imigrantů z třetího světa. V důsledku toho je jeho nebělošská populace sice rostoucí, ale stále relativně malá. Podle odhadu z července 2008 činil celkový počet obyvatel přibližně 5,2 milionu, z čehož podle oficiálních údajů tvořili cizinci něco přes tři procenta.

Počet cizinců legálně pobývajících ve Finsku bez občanství se mezi lety 1990 a 2003 čtyřnásobně zvýšil, a to z 26 300 na 107 100.

Počet finských občanů a rezidentů narozených v zahraničí se mezi lety 1991 a 2003 zdvojnásobil, a to z 77 000 na 159 000. Počet rezidentů, jejichž mateřským jazykem není finština, se mezi lety 1992 a 2004 ztrojnásobil, a to z 43 000 na 128 000.

Tyto údaje samozřejmě nezahrnují dopady nelegálních žadatelů o azyl, zahrnují však imigranty z jiných zemí EU a z Ruska. Podíl obyvatel pocházejících z třetího světa je tedy pravděpodobně jen o něco menší než celkových tři procenta odhadovaných v roce 2008.

Tato situace se však změní. Podle Finského statistického úřadu imigrovalo do Finska v roce 2007 ze zahraničí 26 050 osob, z nichž pouze čtyři tisíce pocházely ze zemí EU.

Kromě toho Finsko každoročně přijímá přibližně 3 000 žádostí o azyl, k nimž se přidává více než 10 000 žádostí o pracovní a pobytová povolení. Každý rok získává finské občanství 2 000 až 3 000 lidí.

Po dlouhou dobu tvořili největší skupinu uprchlíků Vietnamci. V polovině 90. let jich bylo 2 000. Tato skupina byla různorodá a zahrnovala mimo jiné i osoby čínského původu. Téměř všichni Vietnamci přišli jako kvótoví uprchlíci nebo jako členové rozdělených rodin. Nejpočetnější skupinu uprchlíků tvořili Somálci, kteří nečekaně dorazili přes území bývalého Sovětského svazu; do konce roku 2002 jich bylo celkem asi 4 500.

Do Finska přišlo téměř 4 000 uprchlíků z bývalé Jugoslávie. V roce 2002 žilo ve Finsku asi 3 400 přistěhovalců z Iráku, kolem 2 400 z Íránu a 2 100 z Turecka. Došlo také k přílivu asi 1 800 Thajců a 600 Filipínců, z nichž většinu tvořily ženy provdané za finské muže. Mezi cizí populací je více dětí než mezi Finy; děti tvoří pětinu všech nefinů žijících ve Finsku. Cizinci ve Finsku hovoří více než 60 jazyky jako mateřskými a téměř polovina z nich žije v hlavním městě Helsinkách nebo v jeho okolí. Do roku 2002 se „cizinecká“ komunita v Helsinkách během pěti let ztrojnásobila a čítala přibližně 43 000 lidí.

Zločinnost nebělochů ve Finsku

Na semináři na téma „Mládežnická kriminalita“, který se konal v srpnu 2006 ve městě Tampere, vyvolal kontroverzi výzkumný ředitel finské organizace „Restorative Justice“ Juhani Iivari, když prohlásil, že u imigrantů ze zemí třetího světa je míra odsouzení dvakrát vyšší než u rodilých Finů.

Iivari dodal, že lidé z třetího světa trpí vysokou mírou nezaměstnanosti, a uvedl, že míra odsouzení mezi imigranty neúměrně vzrostla, zejména u násilných trestných činů,

trestných činů souvisejících s drogami a majetkových trestných činů.

„Imigranti tvoří pouze asi 2 procenta obyvatel Finska. Z jednoduchých výpočtů vyplývá, že zatímco pouze 2,5 procenta obyvatel Helsinek je cizího původu, jsou zodpovědní za asi 38 procent všech násilných trestných činů," uvedl Iivari.

Kapitola sedmá: Východní předmostí – Rusko a státy východní Evropy

1. Rusko

To, co Západ rád nazývá „Ruskem“ (správněji Ruská federace), je obrovské území táhnoucí se od Tichého oceánu až k samotné Evropě.

Ruská federace je součástí Společenství nezávislých států (SNS), které tvoří bývalé sovětské republiky, konkrétně Bělorusko, Rusko, Ukrajina, Arménie, Ázerbájdžán, Kazachstán, Kyrgyzstán, Moldavsko, Turkmenistán, Tádžikistán, Uzbekistán a Gruzie. SNS je však rozvráceno krizemi, z nichž některé mají vojenskou povahu, a je pravděpodobné, že v ne příliš vzdálené budoucnosti dojde k jeho rozpadu.

SNG je důležité v tom, že většinu jeho členských států lze zařadit do druhého světa, ne-li do třetího světa, a právě ony jsou zodpovědné za přílivovou vlnu nelegální imigrace do samotného Ruska.

Kromě toho Rusko sdílí dlouhé a propustné hranice s Čínou, Mongolskem a Severní Koreou. Rozkládá se na ploše přes 17 milionů čtverečních kilometrů (6,5 milionu čtverečních mil) a je největší zemí na světě. Je také domovem ne méně než 160 různých etnických skupin. Složka „prvního světa“ – tvořená bílými Evropany – je soustředěna západně od Uralu a v současné době tvoří přibližně 77 procent obyvatelstva.

To znamená, že v Rusku žije přibližně 109 milionů představitelů prvního světa a více než 35 milionů představitelů

druhého či třetího světa, což dává odhad celkového počtu „ruského“ obyvatelstva na 142 milionů (podle údajů Ruské státní statistické služby z roku 2008).

Je to poněkud znepokojující zjištění, že v Rusku, které pokrývá osminu povrchu Země, žije méně bílých Evropanů než ve Spojených státech amerických. Tento údaj nabývá na významu ještě více, když si uvědomíme, že Rusko má ve skutečnosti problém s nelegální imigrací z třetího světa, který se téměř vyrovná situaci v USA. Menší počet bílé populace v Rusku však tento problém činí ještě kritičtějším.

Rusko čelí obrovskému problému s nelegální imigrací

V současné době činí legální imigrace do Ruska přibližně 100 000 osob ročně – téměř všechny pocházejí z neevropských států Společenství nezávislých států (SNS). Ruská vláda navíc odhaduje, že v roce 2008 se v Rusku nacházelo přibližně 10 až 12 milionů nelegálních imigrantů z těchto postsovětských států: převážně Gruzínců, Arménů, Ázerbájdžánců a Tádžiků. Pouze v Moskvě se počet nelegálních migrantů odhaduje na zhruba jeden milion.

Situaci dále komplikuje skutečnost, že do dálnovýchodních regionů Ruska, které byly vždy řídce osídleny příslušníky prvního světa, trvale proudí imigranti z Číny. Mnozí občané této země prchají před přelidněním a předpisy o kontrole porodnosti ve své vlasti, a v důsledku toho mají mnohem vyšší porodnost než rodilí Rusové.

Obrovské části ruského Dálného východu procházejí procesem demografické kolonizace. Hlavní ruský tichomořský

přístav a námořní základna Vladivostok, kdysi uzavřená pro cizince, dnes překypuje čínskými trhy, restauracemi a obchodními domy.

Odborníci předpovídají, že čínská populace v Rusku vzroste do roku 2010 nejméně na 10 milionů a Číňané se do roku 2030 stanou dominantní etnickou skupinou v regionu ruského Dálného východu.

Úbytek a nárůst počtu obyvatel

Podíl běloššského evropského obyvatelstva v Rusku od rozpadu Sovětského svazu klesal, a to především v důsledku sociálních problémů a ekonomických těžkostí. Od poloviny prvního desetiletí 21. století se však tento trend začal obracet.

Vládní opatření k zastavení demografické krize byla klíčovým tématem projevu Vladimira Putina o stavu národa z roku 2006 a od té doby byl vypracován národní program s cílem tento trend zvrátit do roku 2020. V září 2009 Ministerstvo zdravotnictví a sociálního rozvoje oznámilo, že Rusko zaznamenalo přirozený populační růst poprvé za 15 let, přičemž v srpnu bylo o 1 000 narozených více než zemřelých.

V dubnu 2011 se ruský premiér (od roku 2012 ruský prezident) Vladimir Putin zavázal vynaložit 1,5 bilionu rublů (32,5 miliardy liber nebo 54 miliard dolarů) na různá opatření, která mají v příštích čtyřech letech zvýšit klesající porodnost v Rusku o 30 procent.

V roce 2006 začala ruská vláda ve snaze kompenzovat demografický úpadek země zjednodušovat imigrační zákony a spustila státní program „na podporu dobrovolné imigrace

etnických Rusů z bývalých sovětských republik“. V srpnu 2012, kdy země zaznamenala první demografický růst od 90. let, prezident Putin prohlásil, že počet obyvatel Ruska by do roku 2025 mohl dosáhnout 146 milionů, a to především díky imigraci.

Podle odhadů ze sčítání lidu z roku 2010 činil počet obyvatel Ruska 142 905 200. Z tohoto počtu tvořili etničtí bílí Rusové 80 procent, přičemž většina nebělošského obyvatelstva se soustředila na Dálném východě a na jihu země.

To znamená, že v Rusku žilo v roce 2010 přibližně 109 milionů bělochů a více než 35 milionů lidí jiných ras, mezi něž patří středoasijské a mongoloidní skupiny. Nejnaléhavějším problémem Ruska není imigrace z Afriky (ačkoli její příliv meziročně roste), ale imigranti ze smíšeného jihu a muslimských bývalých sovětských republik: Gruzínci, Arméni, Ázerbájdžánci, Tádžikové a další. V roce 2009 se odhadovalo, že v Rusku žije 12 milionů nelegálních imigrantů, z nichž většina pocházela právě z těchto regionů.

Předpokládá se, že čínské obyvatelstvo ve východních částech Ruska, tedy za Uralem, se do roku 2030 stane dominantní etnickou skupinou v této oblasti.

Imigrační politika – dvojsečná zbraň

Ruská vláda přijala opatření, která působí schizofrenicky. Na jedné straně měly změny v imigrační politice, které v květnu 2006 oznámil ruský prezident, zajistit v roce 2007 registraci a pracovní povolení pro 6,5 milionu migrantů.

Na druhé straně byla od roku 2008 migrace vázána na potřeby ruského hospodářství. To znamenalo protekcionismus ve prospěch rodilých Rusů na určitých trzích práce, jako je například maloobchodní sektor.

Význam tohoto kroku spočívá ve skutečnosti, že v hlavních ruských městech pracuje na formálním i neformálním maloobchodním trhu obrovské množství nelegálních migrantů. Počet cizinců pracujících v maloobchodu měl být do roku 2008 snížen na nulu. Tento cíl nebyl dosažen.

Zákon ve skutečnosti migrující pracovníky podporuje tím, že stanoví, že nemusí mít kvalifikaci – takže konkurují „pouze“ nekvalifikovaným ruským pracovníkům.

To je pro Rusy hrubě nespravedlivé, neboť statistiky ukazují, že migranti jsou ochotni pracovat za výrazně nižší příjmy. I když podle západoevropských měřítek není Rusko bohaté, jeho průměrná úroveň příjmů je stále třináctkrát vyšší než v Tádžikistánu, což z něj činí atraktivní místo pro hledání zaměstnání pro občany tohoto státu. Údaje vlád Moldavska, Kyrgyzstánu a Tádžikistánu naznačují, že plných deset procent jejich občanů v produktivním věku nyní pobývá v Rusku.

Příliv migrantů také vyčerpává již tak těžce zkoušenou ruskou ekonomiku. Migranti posílají více než polovinu svých výdělků domů, aby podpořili své rodiny. Peněžní převody z Ruska do ostatních zemí SNS dosáhly v roce 2005 výše 3 miliard USD.

Ačkoli Tádžikistán nepatří mezi nejchudší země světa, je podle údajů časopisu The Economist čtvrtým největším

příjemcem peněžních převodů na obyvatele, které v roce 2006 tvořily 37 procent jeho HDP. Podíl peněžních převodů na HDP Kyrgyzstánu a Moldavska v roce 2006 činil přibližně 32 procent.

Někteří představitelé ruské vlády si jsou těchto problémů alespoň otevřeně vědomi. V roce 2007 vyzval náměstek vedoucího ruské migrační služby Vjačeslav Postavnin k omezení koncentrace etnických menšin ve městech po celé zemi. Postavnin uvedl, že jejich počet by neměl přesáhnout 20 procent, aby se zabránilo vzniku „enkláv“, v nichž by rodilí Rusové byli v menšině.

„Podle našich výpočtů by kompaktní osídlení občanů jiné země v jakémkoli okrese či regionu země nemělo překročit 17 až 20 procent, zejména pokud mají odlišnou národní kulturu a náboženské vyznání,“ uvedl Postavnin, jehož slova citoval deník Vremya Novostei. „Překročení této normy vyvolává u původního obyvatelstva nepříjemné pocity.“

Kriminalita a sociální delikvence z mimoevropských zdrojů

Za kriminalitu a sociální problémy jsou zodpovědní také zahraniční pracovníci z bývalých sovětských republik – typicky z Kavkazu a Střední Asie. Středoasijské zločinecké organizace využily někdy chaotických poměrů ve svých domovských zemích a v bývalých jižních sovětských státech (nyní v rámci SNS) k tomu, aby se zapojily do rozsáhlého obchodu s drogami a dalších kriminálních aktivit.

Významná část obchodu s drogami v této oblasti probíhá ve spojení s islámským terorismem. Masová imigrace příslušníků etnických menšin ze států SNS na jihu bývalého Sovětského svazu vedla k dalšímu důležitému vývoji: druhým největším náboženstvím v Rusku je nyní islám, k němuž se oficiálně hlásí 15 procent obyvatelstva.

Islámský terorismus z jihu

Islámský terorismus je vládou považován za závažnou hrozbu pro bezpečnost Ruska, přičemž většina teroristických aktivit se odehrává v Čečensku a Dagestánu. Ruská vláda zakázala sedmnáct teroristických organizací; Nejvyšší vojenský Majlisul Shura Spojených sil mudžáhidů Kavkazu, Kongres národů Ičkerie a Dagestánu, Al-Káida, Asbat an-Ansar, Egyptský islámský džihád, Al-Jamaa al-Islami, Jamaat-e-Islami, Muslimské bratrstvo, Hizb ut-Tahrir, Lashkar-e-Toiba, Taliban, Islámské hnutí Uzbekistánu, Společnost pro sociální reformy (Džámiját al-Isláh al-Ijtimájí), Společnost pro oživení islámského dědictví (Džámiját Ihjá at-Turáz al-Islámi), Nadace al-Haramain, Džundž aš-Šám (Armáda Velké Sýrie) a Islámský džihád – džamáat mudžáhidů.

Mezi známé islámské teroristické útoky v Rusku patří obléhání moskevského divadla v roce 2002 (kdy muslimští Čečenci zajali 850 rukojmích, kteří se účastnili představení, což vedlo ke smrti nejméně 129 lidí); bombový útok v moskevském metru z února 2004, při kterém muslimský sebevražedný atentátník zabil 40 lidí a 120 jich zranil; a obléhání školy v Beslanu, neboli beslanský masakr, kdy muslimští militanti v září 2004 v Severní Osetii-Alanii vzali jako rukojmí více než 1

100 lidí (včetně asi 777 dětí). Na konci tohoto obléhání bylo zabito 334 rukojmích, včetně 186 dětí.

Nejčastěji se uvádí, že „rostoucí ruská ekonomika“ potřebuje k udržení svého chodu velké množství imigrantů. Podle oficiálních statistik má však Rusko asi šest milionů vlastních nezaměstnaných – ve skutečnosti tedy o pracovní sílu vůbec není nouze.

Dále se pak tvrdí, že nezaměstnaní Rusové nechtějí vykonávat nekvalifikovanou práci, kterou jsou ochotni přijmout migrující pracovníci. Tento argument vyvrací oficiální čísla, která ukazují, že z téměř 13 milionů cizinců v Rusku pracuje v oficiálním zaměstnání pouze 700 000. Zbytek pracuje na černém trhu, kde snižuje cenu ruské pracovní síly a ve skutečnosti tak zvyšuje ruskou nezaměstnanost. To zase snižuje ruskou životní úroveň, což má negativní dopad na ruskou porodnost – a celý cyklus se tak opakuje.

2. Východní Evropa

Východní Evropa – neboli státy, které dříve tvořily „východní blok“ – patří mezi evropské národy, které jsou imigrací z třetího světa zasaženy nejméně. Je to dáno především jejich relativní izolací až do pádu Sovětského svazu a ekonomickými škodami způsobenými pěti desetiletími komunismu. Ekonomická zaostalost vedla k relativně (ve srovnání se západní Evropou) chudým společnostem, které nepřitahovaly obyvatele z třetího světa. Jak se tyto země rozvíjejí a ekonomicky postupují vpřed, tato situace se jistě změní.

Jedinou významnou populací v těchto zemích, která nepochází z prvního světa, jsou buď Cikáni, nebo Turci, přičemž obě tyto skupiny pocházejí z migrací před 21. stoletím. Všechny níže uvedené údaje byly aktuální k roku 2008, pokud není uvedeno jinak.

Polsko

Polsko má něco přes 38 milionů obyvatel, z nichž méně než několik set tisíc má nedávný mimoevropský původ. Zhruba 96 procent obyvatelstva tvoří etnicky Poláci, přičemž více než polovinu zbývajících čtyř procent tvoří Evropané jiné národnosti. Odhaduje se, že 1,5 až 2 procenta zbývajícího obyvatelstva má cikánský původ.

Česká republika

Česká republika má přibližně 10,4 milionu obyvatel, z nichž v roce 2008 bylo méně než 100 000 osob pocházejících z třetího světa. Odhaduje se, že na území České republiky žije mezi 250 000 a 350 000 Cikánů. Slovenská republika má přibližně 5,4 milionu obyvatel, z nichž méně než jedno procento pochází ze zemí třetího světa. Cikánská populace se však odhaduje na pět až deset procent celkového počtu obyvatel.

Maďarsko

Maďarsko má necelých 11 milionů obyvatel, z nichž méně než jedno procento pochází ze zemí třetího světa. Počet Cikánů se odhaduje na více než 600 000, ačkoli přesné údaje jsou sporné.

Rumunsko

Rumunsko má něco přes 22 milionů obyvatel, z nichž přibližně 92 procent je etnicky evropského původu. Zbytek tvoří buď Cikáni, nebo – jakkoli to může znít podivně – Číňané, jejichž přítomnost je v hlavním městě Bukurešti zřetelná.

Bulharsko

Bulharsko má celkem asi 7,9 milionu obyvatel, z nichž přibližně 85 procent tvoří etničtí Bulhaři. Většinu obyvatel pocházejících z třetího světa tvoří buď Turci (10 procent), nebo Cikáni (nejméně pět procent, možná i více), přičemž noví přistěhovalci z třetího světa představují pouze relativně nepatrný podíl.

Moldavsko

Moldavsko je (pro obyvatele Západu) relativně neznámá země, která leží mezi Rumunskem a Ukrajinou a má celkem asi 4,4 milionu obyvatel. Podle údajů tamní vlády tvoří lidé neevropského původu méně než dvě procenta obyvatelstva.

Bývalá Jugoslávie

Bývalá Jugoslávie se nyní rozdělila na šest samostatných států: Bosnu a Hercegovinu, Chorvatsko, Makedonii, Černou Horu, Srbsko a Slovinsko. Spolu s Albánií představují bývalé jugoslávské státy oblast, kde panuje určitá etnická nejednoznačnost, neboť byly téměř 900 let pod tureckou nadvládou.

V důsledku toho se definice pojmu „etnicky evropský“ bude lišit, zejména v případě Albánie. Mnozí antropologové se domnívají, že velká část původně evropských Albánců opustila

tuto zemi v nejhorších dobách turecké osmanské okupace, čímž zde zanechala výrazně smíšenou populaci.

Osmanská muslimská okupace Balkánu vyvolala vír etnických nepokojů, které vedly k vypuknutí první světové války – ale to je již jiný příběh. Pro účely této analýzy je tedy pojem „evropský“ v souvislosti s tímto regionem používán velmi široce, a to i v případě, že se jedná o vyznavače islámského náboženství, které Osmané vnutili mnoha obyvatelům Balkánu.

Bosna a Hercegovina měla celkový počet obyvatel přibližně 4,5 milionu, z nichž asi 95 procent tvoří etnicky Bosňané, Chorvaté nebo Srbové. Chorvatsko má přibližně 4,4 milionu obyvatel, z nichž asi 95 procent tvoří Chorvaté, Srbové, Bosňané nebo jiní Evropané.

O Makedonii se uvádí, že je z 90 procent etnicky evropská, zatímco z 620 000 Černohorců se při sčítání lidu v roce 2003 za Evropany označilo 93 procent. V Srbsku se v roce 2002 odhadovalo, že alespoň 90 procent obyvatelstva tvoří Srbové, přičemž většinu zbývající části obyvatelstva tvořili lidé z jiných částí bývalé Republiky Jugoslávie. V tomto čísle nebylo zahrnuto Kosovo, kde se v roce 2002 odhadovalo 87 procent kosovských obyvatel a sedm procent Srbů, zbytek tvořili Turci nebo Cikáni.

Slovinsko mělo v roce 2002 něco přes dva miliony obyvatel, z nichž se méně než jedno procento identifikovalo jako neslovinští.

Ukrajina

Počet obyvatel Ukrajiny, bývalé součásti Sovětského svazu, činil přibližně 46 milionů, z nichž méně než dvě procenta byla neevropského původu. Bělorusko je dalším bývalým sovětským státem, který hraničí s Ukrajinou. Jeho počet obyvatel činil přibližně 10,3 milionu, přičemž méně než jedno procento z nich bylo neevropského původu.

Pobaltské státy

Ve všech pobaltských státech – v Estonsku (1,3 milionu obyvatel), Lotyšsku (2,3 milionu) a Litvě (3,3 milionu) – činil podíl obyvatel, kteří se sami označili za nepatřící k „prvnímu světu“, méně než jedno procento.

Pokud z rovnice vyjmeme turecké a cikánské obyvatelstvo, je jasně vidět, že východní Evropa zůstává etnicky nejhomogennějším regionem v celé Evropě – jediným světlým bodem v současné celosvětové krizi, jíž čelí evropský lid.

Kapitola osmá: Javorový list vadne — Kanada

Podle odhadů kanadské vlády dosáhl celkový počet obyvatel této země v roce 2010 něco přes 34 milionů, což představuje obrovský nárůst oproti 28 milionům z roku 1996. Za tímto populačním růstem stojí téměř výlučně imigrace z třetího světa. V Kanadě se imigranti z třetího světa označují jako „viditelné menšiny“ a podle sčítání lidu z roku 2006 roste jejich počet pětkrát rychleji než celková populace.

V pěti letech mezi lety 2001 a 2006 vzrostl počet obyvatel z třetího světa o 27,2 procenta na téměř 5,1 milionu osob, přičemž většina z nich pocházela z Číny, Filipín a Indie. V roce 2009 tvořili imigranti z třetího světa 42,9 procenta obyvatel Toronta a 41,7 procenta obyvatel Vancouveru.

V roce 2007 se téměř 20 procent kanadské populace narodilo jinde a podle oficiálních vládních prognóz bude do roku 2031 33 procent obyvatelstva země tvořeno imigranty z třetího světa. Zohlední-li se nelegální imigrace a kanadsko-indiánská složka, lze považovat za samozřejmé, že jak Toronto, tak Vancouver již mají většinově nebělošské obyvatelstvo.

Tento údaj je s největší pravděpodobností podhodnocený, jelikož nebyla zohledněna vyšší porodnost obyvatel z třetího světa. Ve skutečnosti Kanada do roku 2040 ztratí svou bělošskou většinu.

80 procent imigrace pochází z mimoevropských zemí

Statistics Canada (SC), vládní úřad zodpovědný za sčítání lidu, uvedl, že „nárůst počtu obyvatel patřících k viditelným

menšinám byl způsoben především rostoucím počtem nedávných imigrantů pocházejících z mimoevropských zemí“.

Podle SC pocházelo 83,9 procenta imigrantů, kteří přicestovali v období mezi sčítáními lidu v letech 2001 a 2006, z mimoevropských zemí. V letech 2001 až 2006 vzrostl počet obyvatel pocházejících z třetího světa o 27,2 procenta na téměř 5,1 milionu, zatímco celková populace vzrostla o 5,4 procenta. Téměř 96 procent obyvatel pocházejících z třetího světa žije v metropolitních oblastech, zatímco u celkové populace je to pouze 68,1 procenta. Kromě toho podle SC „pokud budou současné imigrační trendy pokračovat, populace viditelných menšin v Kanadě bude i nadále růst mnohem rychleji než populace menšin, které nejsou viditelné“. Bez další imigrace (která samozřejmě probíhá) budou lidé z třetího světa do roku 2017 tvořit více než 20 procent kanadské populace. Ve skutečnosti bude tato hranice pravděpodobně překročena mnohem dříve než v roce 2017. Pokud oficiální údaje uváděly v roce 2006 podíl obyvatel z třetího světa ve výši 16,2 procenta, a to bez zohlednění nelegální imigrace či současné zesílené imigrační vlny, je pravděpodobné, že hranice 20 procent bude překročena již dlouho před rokem 2013.

Důvodem je exponenciální tempo růstu počtu obyvatel z třetího světa v Kanadě. V letech 2001 až 2006 vzrostl počet obyvatel z třetího světa v Kanadě o 27,2 procenta. To bylo pětkrát rychlejší tempo než 5,4 procenta, o které rostla celková populace. V roce 2006 tvořili obyvatelé z třetího světa plných 75 procent nově příchozích imigrantů, kteří dorazili od roku

2001. Pro srovnání: v roce 2001 to bylo 72,9 procenta a v roce 1996 74,1 procenta.

A to je ještě jen polovina příběhu. Nejprve je třeba mít na paměti, že kanadské sčítání lidu se při sestavování etnických statistik opírá o vlastní identifikaci respondentů a že téměř 6 milionů respondentů se označilo za „Kanaďany“, místo aby uvedli konkrétní etnickou skupinu. Je tedy jen otázkou dohadů, kolik obyvatel z třetího světa se v tomto čísle skrývá.

Vrátíme-li se k oficiálním statistikám založeným na sebeidentifikaci, populace z třetího světa je mladší, s průměrným věkem 33 let, zatímco průměrný věk celé populace činí 39 let. To znamená, že rasová demografická rovnováha se v nadcházejících letech posune ještě výrazněji. Odhadem 22,6 procenta populace z třetího světa tvořily děti ve věku 14 let a mladší, zatímco v této věkové skupině bylo 17,9 procenta celkové populace.

Podíl obyvatel pocházejících z třetího světa, kteří spadali do hlavní pracovní věkové skupiny od 25 do 54 let, byl rovněž vyšší (46,5 procenta) než v celkové populaci (44 procent).

Naopak na druhém konci věkového spektra bylo v roce 2006 pouze 7,3 procenta obyvatel pocházejících z třetího světa ve věku 65 let a více, zatímco v celkové populaci to bylo 13 procent.

V kanadském sčítání lidu z roku 2006 se za obyvatele jižní Asie označilo přibližně 1,3 milionu lidí, což představuje nárůst o 37,7 procenta oproti roku 2001. Tvořili 24,9 procenta populace z třetího světa a čtyři procenta celkové populace.

Počet osob, které se identifikovaly jako Číňané, vzrostl o 18,2 procenta a tvořil 24 procent obyvatel z třetího světa, zatímco počet osob, které se identifikovaly jako černoši – třetí největší skupina obyvatel z třetího světa – vzrostl o 18,4 procenta a tvořil 15,5 procenta obyvatel z třetího světa.

Mezi další obyvatele z třetího světa patřili Filipínci, kteří tvořili 8,1 procenta populace z třetího světa, Latinoameričané 6 procent, Arabové 5,2 procenta, Jihovýchodoasijci 4,7 procenta, Západoasijci 3,1 procenta, Korejci 2,8 procenta a Japonci 1,6 procenta.

K proměně demografické struktury obyvatelstva z třetího světa přispívá také 33procentní nárůst „smíšených“ manželství či nesezdaných svazků, v nichž je partner z třetího světa spojen s osobou z jiné rasové skupiny nebo s osobou evropského původu. Takové smíšené svazky tvořily 3,9 procenta všech svazků, což představuje nárůst z 3,1 procenta v roce 2001 a pouhých 2,6 procenta v roce 1991.

Zatímco imigrace přispívá k nárůstu populace z třetího světa, SC poznamenalo, že plná třetina všech obyvatel z třetího světa se narodila v Kanadě, včetně téměř dvou třetin Japonců a 44,3 procenta černochů.

V oficiální zprávě o sčítání lidu je definováno více než 200 různých „etnických původů“ – ve srovnání s pouhými 25 v sčítání lidu z roku 1901. Původních 25 zahrnovalo rasově podobné skupiny, jako jsou Skotové, Irové, Francouzi, Němci, Britové a tak dále, zatímco 200 nových etnik doslova zahrnuje skupiny tak rozmanité, jako jsou Zuluové, obyvatelé Bornea,

Pákistánci, Iráčané, Srílanci, Egypťané, Pandžábci, Maročané, Kolumbijci, Berbeři, Súdánci, Kurdové – a mnoho, mnoho dalších.

Mezi novějšími skupinami zaznamenanými v roce 2006 byli Montserratci z Karibiku a Čadci, Gabonci, Gambijci a Zambijci z Afriky. Jihoasijci v roce 2006 předstihli Číňany jako největší skupinu z třetího světa. Číňané a černoši byli druhou, respektive třetí největší skupinou z třetího světa.

V roce 2006 uvedla více než polovina (52 procent) černošských obyvatel z třetího světa karibský původ, zatímco dalších 42,4 procenta uvedla africký původ. Většina Jihoasijců uvedla předky z indického subkontinentu: z východní Indie, samostatně nebo v kombinaci s jinými původem, 69 procent, z Pákistánu (9,3 procenta), ze Srí Lanky (7,8 procenta), z Pandžábu (4,1 procenta), z Tamilnádu (2,7 procenta) a z Bangladéše (1,8 procenta).

Nejčastěji uváděným původem mezi Latinoameričany byl španělský. Mezi Araby to byl libanonský. Mezi Západoasijci to byl íránský původ a mezi Jihovýchodoasijci vietnamský.

Etnické složení první generace odráželo nejnovější zdroje imigrace do Kanady. Téměř čtvrtina (24 procent) první generace uvedla původ z východní a jihovýchodní Asie, buď samostatně, nebo v kombinaci s jinými původem, a přibližně jeden ze sedmi (13,8 procenta) uvedl původ z jižní Asie.

Číňané tvořili 15 procent první generace; Indové tvořili 10 procent; Filipínci (4,7 procenta) a Vietnamci (1,9 procenta).

Počet obyvatel z třetího světa v posledních 25 letech neustále rostl. V roce 1981, kdy byly poprvé získány údaje o čtyřech skupinách určených v rámci programu rovných příležitostí v zaměstnání, představovalo odhadovaných 1,1 milionu obyvatel z třetího světa 4,7 procenta celkové populace Kanady.

V roce 1991 tvořili obyvatelé z třetího světa 9,4 procenta populace, což představovalo 2,5 milionu lidí. Počet obyvatel z třetího světa se v roce 1996 dále zvýšil na 3,2 milionu, což představovalo 11,2 procenta celkové populace. Do roku 2001 jejich počet dosáhl odhadovaných 3 983 800, což představovalo 13,4 procenta celkové populace.

V roce 2006 se tři z deseti příslušníků viditelných menšin narodili v Kanadě. Pro srovnání, ti, kteří do Kanady přišli jako imigranti, tvořili dvě třetiny (66,3 procenta) populace viditelných menšin.

Nejvyšší podíl z nich tvořili Japonci. Z 81 300 osob, které uvedly, že patří k japonské skupině, se téměř dvě třetiny (63,2 procenta) narodily v Kanadě.

Něco málo přes polovinu (52,5 procenta) černochů se narodilo v zahraničí. Z těch, kteří se narodili v zahraničí, pocházela většina z Karibiku a Afriky, například z Jamajky (25,8 %), Haiti (14,9 %), Trinidadu a Tobaga (5,2 %), Etiopie (4,5 %), Somálska (4,4 %), Ghany (4,4 %), Guyany (3,5 %), Nigérie (3,3 %), Barbadosu (3,2 %) a Demokratické republiky Kongo (3,1 %).

Téměř třetina (31,2 %) obyvatel z jihovýchodní Asie pocházela z Kanady a dvě třetiny tvořili lidé narození v zahraničí, kteří přišli jako imigranti. Vietnam, Kambodža a Laos byly hlavními zeměmi původu jihovýchodních Asiatů narozených v zahraničí.

El Salvador (18,6 procenta), Kolumbie (15,1 procenta) a Mexiko (10,3 procenta) patřily mezi tři nejčastější země původu mezi imigranty z Latinské Ameriky, kteří přišli do Kanady.

Mezi všemi skupinami z třetího světa měli Západoasijci nejmenší podíl osob narozených v Kanadě, a to 14,8 procenta. Dvěma nejčastějšími zeměmi původu mezi cizinci ze západní Asie byly Írán (59,2 procenta) a Afghánistán (23,9 procenta).

V roce 2006 patřilo 22,2 procenta obyvatel Calgary k viditelné menšině. To představovalo nárůst oproti 164 900 v roce 2001, kdy tvořili 17,5 procenta obyvatel Calgary, a oproti 15,6 procenta v roce 1996.

Dvě třetiny viditelných menšin v Calgary se narodily mimo Kanadu. Ve skutečnosti mezi nedávnými imigranty, kteří přicestovali v letech 2001 až 2006, patřilo k viditelné menšině 78 procent.

Nejpočetnější skupinou z třetího světa v Calgary byli Číňané s 66 400 lidmi, což představovalo 6,2 % celkové populace metropolitní oblasti. V roce 2006 bylo Calgary čtvrtým největším místem s počtem Číňanů v Kanadě, hned za Torontem, Vancouverem a Montrealem. Jihoasijci (57 700) byli druhou největší skupinou z třetího světa v Calgary.

Tvořili 5,4 procenta celkové populace metropolitní oblasti. Více než dvě třetiny (68,8 procenta) Jihoasijců žijících v Calgary se narodily mimo Kanadu, převážně v Indii nebo Pákistánu.

Počet obyvatel pocházejících z třetího světa v Montrealu vzrostl v letech 2001 až 2006 o 28,8 procenta. Naproti tomu celkový počet obyvatel v metropolitní oblasti vzrostl ve stejném období o 5,4 procenta. Sčítání lidu z roku 2006 zaznamenalo přibližně 590 400 osob patřících k viditelné menšině. Za nárůst počtu obyvatel pocházejících z třetího světa byla z velké části zodpovědná imigrace.

V roce 2006 žila v Montrealu druhá největší skupina nedávných imigrantů v Kanadě, hned po Torontu, a téměř dvě třetiny (64,8 procenta) nedávných imigrantů patřily ke skupině pocházející z třetího světa.

Sčítání lidu v roce 2006 také zaznamenalo v Montrealu téměř 100 000 Arabů, což představuje nárůst o 45,8 procenta od roku 2001. Tvořili 37,2 procenta všech Arabů v Kanadě a představovali 2,8 procenta celkové populace Montrealu a 16,7 procenta všech obyvatel z třetího světa v Montrealu. Přibližně sedm z deseti Arabů se narodilo v zahraničí, přičemž většina z nich pocházela z Maroka, Libanonu nebo Alžírska.

Zatímco v Montrealu žil největší počet Arabů v Kanadě, největší skupinou obyvatel z třetího světa v metropolitní oblasti podle sčítání lidu byli černoši. Sčítání lidu z roku 2006 zaznamenalo v Montrealu přibližně 169 100 černochů. Tato skupina tvořila téměř tři z deseti (28,6 procenta) viditelných

menšin v Montrealu a více než jednu pětinu (21,6 procenta) všech černochů v Kanadě.

Odhaduje se, že 55,9 procenta černochů v Montrealu se narodilo v zahraničí. Z nich se více než polovina (55,4 procenta) narodila na Haiti.

Latinoameričané představovali třetí největší skupinu viditelných menšin v Montrealu. V roce 2006 jich bylo odhadem 75 400, což představovalo 2,1 procenta obyvatel sčítací metropolitní oblasti.

Většina (71,8 %) viditelných menšin z Latinské Ameriky v Montrealu se narodila mimo Kanadu. Z těch, kteří se narodili v zahraničí, více než čtvrtina (28,5 %) přišla do Kanady v letech 2001 až 2006 a třetina (33,5 %) v 90. letech. Pět nejčastějších zemí narození tvořily Salvador, Peru, Kolumbie, Mexiko a Chile.

Číňané (72 000), Jihoasijci (70 600), Jihovýchodoasijci (45 000) a Filipínci (23 500) představovali další viditelné menšinové skupiny, z nichž každá tvořila jedno až dvě procenta celkové populace metropolitní oblasti Montrealu.

Metropolitní oblast Toronta měla nejvyšší podíl přistěhovalců z třetího světa ze všech metropolitních oblastí v Kanadě. Důvodem bylo to, že se zde v letech 2001 až 2006 usadila velká část nedávných imigrantů z třetího světa.

Během tohoto období přijalo Toronto 40,4 procenta všech nově příchozích do Kanady; 81,9 procenta z těchto nově příchozích patřilo k viditelné menšině. Sčítání lidu z roku 2006 zaznamenalo v Torontu 2 174 100 osob, které se identifikovaly

jako příslušníci viditelných menšin, což byl zdaleka nejvyšší počet ze všech metropolitních oblastí. Tvořili 42,9 procenta torontské populace čítající 5,1 milionu obyvatel, což představuje nárůst z 36,8 procenta v roce 2001 a 31,6 procenta v roce 1996.

Mezi lety 2001 a 2006 vzrostl počet obyvatel z třetího světa v Torontu o 27 procent, což je přibližně stejná míra růstu jako celostátní průměr 27,2 procenta. Drtivá většina (94 procent) obyvatel z třetího světa v metropolitní oblasti Toronta žila pouze v šesti obcích: v Torontu, Mississauga, Bramptonu, Markhamu, Richmond Hillu a Vaughanu. V těchto obcích žilo také 83,5 procenta celkové populace Toronta.

Přibližně 1,7 milionu obyvatel z třetího světa v Torontu bylo ve věku 15 let a více. Tvořili 41 procent celkové pracovní síly v Torontu. Dvěma největšími skupinami obyvatel z třetího světa v Torontu v roce 2006 byli Jihoasijci a Číňané. Sčítání lidu zaznamenalo 684 100 Jihoasijců, což byla největší skupina, a 486 300 Číňanů.

Jihoasijci v Torontu tvořili v roce 2006 více než polovinu (54,2 procenta) všech Jihoasijců v Kanadě. Představovali 31,5 procenta všech viditelných menšin v Torontu a 13,5 procenta celkové populace Toronta.

Téměř tři čtvrtiny (72,3 procenta) jihoasijské komunity v Torontu se narodily v zahraničí a do země přišly jako imigranti. Těsně pod jednu třetinu (30,7 %) jihoasijských obyvatel narozených v zahraničí imigrovalo do Kanady v letech 2001 až 2006. Většina z nich pocházela z Indie, Pákistánu a Srí Lanky.

Něco málo přes jednu čtvrtinu (25,9 %) jihoasijských obyvatel Toronta se narodila v Kanadě. Tato populace jihoasijských obyvatel narozených v Kanadě byla poměrně mladá. V roce 2006 činil jejich medián věku 10 let, zatímco u celkové populace narozené v Kanadě v Torontu to bylo 27 let.

486 300 Číňanů tvořilo v roce 2006 22,4 % torontské populace pocházející z třetího světa a 9,6 % celkové populace města. Jejich tři nejčastější místa narození byla Čínská lidová republika, Hongkong (zvláštní administrativní oblast) a Vietnam.

Stejně jako v případě jihoasijské komunity přispěla k nárůstu čínské populace v Torontu nedávná imigrace. Mezi Číňany se 74,7 procenta narodilo v zahraničí a pětina z nich přišla v letech 2001 až 2006.

Toronto bylo také domovem největšího počtu černochů a Filipínců ze všech metropolitních oblastí. Tyto dvě skupiny představovaly v roce 2006 v Torontu třetí, respektive čtvrtou největší skupinu obyvatel pocházejících z třetího světa. Černošská populace čítající 352 200 osob tvořila 16,2 procenta obyvatel Toronta pocházejících z třetího světa a 6,9 procenta jeho celkové populace.

Přibližně 55,4 % černošské populace, tedy asi 195 300 osob, se v roce 2006 narodilo v zahraničí, což je menší podíl než u jihoasijských a čínských komunit. Více než polovina (55,1 %) černochů narozených v zahraničí pocházela ze tří zemí: Jamajky, Trinidadu a Tobaga a Ghany.

Sčítání lidu z roku 2006 zaznamenalo 172 000 osob identifikovaných jako Filipínci žijící v Torontu. Ti představovali 7,9 % všech obyvatel z třetího světa a 3,4 % celkové populace. Téměř tři čtvrtiny (73,1 %) Filipínců se narodily v zahraničí.

Mezi další skupiny v metropolitní oblasti Toronta patřili Latinoameričané (99 300), Západoasijci (75 500), Jihovýchodoasijci (70 200), Korejci (55 300), Arabové (53 400) a Japonci (19 000).

Stručně řečeno, čísla tedy ukazují, že Kanada ztratí svou většinovou populaci pocházející z prvního světa ještě v průběhu příštích 30 let a že většinu jejího obyvatelstva budou tvořit lidé pocházející z třetího světa.

Sociální delikvence třetího světa v Kanadě

Sociální dopady této přílivové vlny imigrantů z třetího světa byly zcela předvídatelné a zničily jakýkoli liberální sen o tom, že změna prostředí přinese změnu kultury.

Téměř 50 procent dětí nedávných imigrantů do Kanady žije pod hranicí chudoby, zatímco 40 procent kanadských indiánských dětí a 33 procent dětí přistěhovalců z třetího světa žije v chudobě, jak uvádí zpráva z roku 1999 vydaná organizací bojující proti chudobě „Campaign 2000“.

Zpráva této skupiny uvádí, že každé čtvrté „dítě v Britské Kolumbii“ žilo v chudobě – což je nejvyšší podíl ze všech provincií. Není náhodou, že podíl imigrantů z třetího světa v této provincii v roce 2000 výrazně přesahoval 20 procent a od té doby vyskočil na více než 26 procent.

Federální ministerstvo veřejné bezpečnosti a připravenosti na mimořádné situace (Public Safety and Emergency Preparedness Canada) realizovalo v letech 1999 až 2003 program s názvem „Project Early Intervention“, který se zaměřoval na děti v komunitě „složené z nedávných arabských a somálských imigrantů . . . s cílem zvýšit odolnost účastníků vůči rizikovým faktorům souvisejícím s kriminálním chováním.“

V roce 2004 Kanada přijala národní akční plán s názvem „Kanada vhodná pro děti“, jehož cílem bylo mimo jiné omezit násilí. V tomto plánu se uvádí, že „děti nedávných imigrantů a děti uprchlíků jsou častěji vystaveny ekonomické znevýhodněnosti a s ní spojeným rizikům“.

Terorismus spojený s muslimskou imigrací a kanadským zásahem ve válkách na Blízkém východě ve prospěch Izraele

Teroristické útoky v Kanadě plánovali jak lidé narození v zahraničí (obvykle naturalizovaní občané), tak lidé narození v Kanadě. Polovina z 12 identifikovaných teroristů ve známém torontském teroristickém případu z roku 2006 se narodila v zahraničí a druhá polovina v Kanadě.

V roce 2013 Královská kanadská jízdní policie (RCMP) potvrdila, že se „Kanaďané“ (ve skutečnosti Arabové žijící v této zemi) podíleli na teroristickém útoku z ledna 2013 na alžírský plynový závod, při kterém zahynulo přes 60 lidí.

Alžírský premiér tehdy prohlásil, že mezi ozbrojenci zapojenými do útoku byli „dva Kanaďané arabského původu“.

„RCMP potvrzuje, že v Alžírsku byly identifikovány ostatky kanadských občanů," uvedla desátnice Laurence Trottierová. „Jelikož se jedná o probíhající vyšetřování, nebudou v tuto chvíli poskytnuty žádné další informace."

Kanadské bezpečnostní agentury varovaly, že desítky takzvaných „radikalizovaných Kanaďanů" odjely do zahraničí, aby se připojily k organizacím spojeným s Al-Káidou.

Dvojí politika spočívající jednak v zásazích na Blízkém východě ve prospěch Izraele – a tím v podněcování muslimského světa proti Kanadě – a jednak v imigrační politice „otevřených dveří", která umožňuje vstup stovkám tisíc muslimských imigrantů z těchto regionů, na které má kanadská armáda rozkaz útočit, je, stejně jako v mnoha jiných západních zemích, receptem na katastrofu.

Vlna kriminality páchané nebělochy v Kanadě

Války mezi gangy složenými z nebělochů zachvátily téměř každé větší město v Kanadě, a to souběžně s invazí přistěhovalců z třetího světa. Například v Edmontonu je asijský gang „Crazy Dragons" dobře známý pašováním zbraní a rozmnožily se zde také gangy černošského či latinskoamerického původu, jako jsou Powder Kings, Listen, Flow, Sour, S.W.E.D., Bloodz a Crips.

V Torontu došlo k obrovskému nárůstu násilí spáchaného černochy s použitím zbraní.

Více než polovina z 600 potvrzených členů pouličních gangů v Ottawě se narodila mimo Kanadu (a členství ve dvou

„dominantních“ ottawských gangech – West Side Bloods a Ledbury Banff Crips – tvoří 57 různých národností).

Ledbury Banff Crips (LBC) jsou známí obchodováním s drogami, podvody a prostitucí. V červenci 2008 byl například člen LBC Remy Maliragora obviněn z držení kradeného majetku, nošení skryté zbraně, držení nástrojů k vloupání, krádeže a loupeže a byl deportován do své domovské země, Rwandy. Jeho případ připomínal případ jiného člena LBC, Sharmarke Aliho, který byl rovněž deportován do Etiopie na začátku téhož roku.

V Ottawě působí celá řada dalších pouličních gangů pocházejících z třetího světa, mezi něž patří Southside Crips, Cedarwood Crips, H-Block Crips, Asian Boyz, Viet Boyz, Overbrook Bloods, Baycrest Crips, Eastside Mafia Crips, D Block Mobstaz, Sandlewood Crips, Esson Castonguay Chrislund Crips, Huntclub Crips, Russel Ridas, Russel Crips, Overbrook Crips a Donald Project Gangstas – jejichž názvy prozrazují jejich etnický původ.

Ve Vancouveru se jeden z nejvýznamnějších gangů pyšní názvem United Nations Gang a jedná se o odštěpenou skupinu místní čínské triády. Ve Winnipegu si černý pouliční gang známý jako Mad Kowz vysloužil špatnou pověst kvůli četným vraždám a pouličním přestřelkám. Členy rekrutuje z řad afrických a blízkovýchodních národností. North Preston’s Finest je nejznámější pouliční gang v Halifaxu díky své síti prostituce, v rámci které podvodem nebo výhrůžkami přiměl ženy z Nového Skotska, aby odjely do Toronta a pracovaly na

ulici jako prostitutky. NPF rekrutuje členy hlavně z černošské komunity v North Prestonu v Novém Skotsku.

Kanada se potýká s rostoucím počtem černošských a indiánských vězňů

Údaje obsažené ve zprávě z listopadu 2013, kterou vydal ombudsman pro vězně ve federálních věznicích v Kanadě, odhalily následující:

- Indiáni tvoří 22 procent vězeňské populace této země, ačkoli představují pouze 4 procenta celkové populace.
- Černoši tvoří dalších 10 procent celkové vězeňské populace, avšak podle oficiálních statistik představují pouze 2,9 procenta obyvatelstva země.
- Dalších 10 procent vězňů je zařazeno do kategorie „nekavkazané“. Ačkoli jejich rasový původ není upřesněn, je pravděpodobné, že se jedná o Číňany nebo jiné Asiaty.
- Černošští vězni jsou častěji než obecná vězeňská populace umístěni do věznic s nejvyšší ostrahou a do samovazby.
- Černošští vězni mají menší šanci na zaměstnání ve vězení – míra nezaměstnanosti mezi nimi činí 7 procent, zatímco u všech vězňů je to pouhých 1,5 procenta.
- Černí vězni mají také menší šanci na propuštění na podmínku, hlavně kvůli problémům s chováním, které je k tomu diskvalifikují.
- Míra uvěznění černochů za posledních deset let prudce vzrostla o více než 80 procent.
- Míra uvěznění „domorodých žen“ se v uplynulém desetiletí rovněž zvýšila o 80 procent.

- Zároveň počet „kavkazoidních“ vězňů poklesl o tři procenta.
- Federální rozpočet pro Kanadskou vězeňskou službu (CSC) se za posledních pět let zvýšil o 40 procent na 2,6 miliardy dolarů, přičemž většina těchto prostředků byla vynaložena na výstavbu 2 700 nových cel.

„V současné době tvoří čtyři z deseti vězňů ve federálních věznicích pachatelé, kteří nejsou kavkazoidní,“ uvádí se ve zprávě ombudsmana, která dále dodává, že černošští vězni jsou „nadměrně zastoupeni“, zejména ve věznicích s nejvyšší ostrahou.

Vysoká nezaměstnanost mezi imigranty z třetího světa

Nezaměstnanost je mezi těmito přistěhovalci z třetího světa rovněž vyšší. V roce 1996 bylo nezaměstnaných 23 procent lidí z třetího světa ve věku 15–24 let. Tento údaj se spolu s úrovní imigrace z třetího světa neustále zvyšuje a kanadské daňové poplatníky stojí na sociálních dávkách nespočetné miliardy.

Míra uvěznění imigrantů z třetího světa v Kanadě je v této zemi považována za výbušné téma, a kanadská vláda proto buď takové údaje neshromažďuje, nebo je nezveřejňuje. Od konce 90. let nebyly zveřejněny žádné údaje o kriminalitě a uvěznění nebělochů, pravděpodobně ze strachu z trendů, které již byly zřejmé.

Například v letech 1986 až 1993 oficiální statistiky ukázaly, že počet černochů ve vězení v Ontariu vzrostl o 204 procent, zatímco u bělochů to byl nárůst o 23 procent. V roce

1996 tvořili černoši pouze tři procenta z 10 milionů obyvatel Ontaria, ale představovali 15 procent vězeňské populace v této provincii.

V roce 1994 zpráva „Komise pro systematický rasismus v systému trestního soudnictví“ zjistila, že míra uvěznění černochů v Kanadě byla dvakrát vyšší než u bělochů, a to navzdory tomu, že tvoří menšinu. Podobná zpráva z roku 1998 zjistila, že míra uvěznění černochů v Kanadě byla třikrát vyšší než u celkové populace. Míra uvěznění bělochů činila 42 na 100 000, kanadští indiáni v poměru 184 na 100 000, černoši v poměru 146 na 100 000 a Asiaté v poměru 16 na 100 000, zatímco u „ostatních“ činil poměr uvěznění 99 na 100 000.

Kapitola devátá: Republika v ohrožení – Spojené státy americké

***[1]

Podle sčítání lidu v USA z roku 2020 činil celkový počet obyvatel Ameriky přibližně 331 400 000. Z tohoto počtu bylo podle sčítání 204 277 274 osob „výhradně bělochy“, 41 104 200 osob „výhradně černochy“, 3 727 135 osob „výhradně americkými indiány a domorodci z Aljašky“, 19 886 049 osob „výhradně Asiaty“, 689 966 tvořili „výhradně rodilí Havajci a ostatní obyvatelé tichomořských ostrovů“, 27 915 715 patřilo k „jiné rase“ a 33 848 943 se hlásilo k „dvěma nebo více rasám“. Hispánci (nebo „Latino“) byli započítáni jako etnická skupina, nikoli jako rasa, a jejich počet byl stanoven na 62 100 000. („2020 Census Statistics Highlight Local Population Changes and Nations Racial and Ethnic Diversity“, Úřad pro sčítání lidu USA. 12. srpna 2021, číslo zprávy CB21-CN.55.)

Tyto údaje byly v nejlepším případě matoucí a v nejhorším případě záměrně nesprávné. Federální vláda definuje „bělocha“ jako „osobu, jejíž předci pocházejí z některého z původních národů Evropy, Blízkého východu nebo severní Afriky“ („About“, Race FAQ, Úřad pro sčítání lidu USA, 16. října 2020). Neexistuje žádná rasová definice pojmů „Hispánec“ nebo „Latino“ a tyto kategorie se započítávají pouze jako

[1] Tato pasáž je úryvek z vydání z roku 2021, aktualizovaného o statistiky ze srpna 2021 od Úřadu pro sčítání lidu USA, které ukazují, že „nehispánští běloši“ jsou nyní v USA menšinou, k němuž není v digitální podobě přístup. Nejnovější vydání lze zakoupit zde: https://ostarapublications.com/product/the-immigration-invasion/.

„etnické skupiny“, nikoli jako „rasa“. Ačkoli pro to existuje pádný důvod – Hispánci jsou totiž z velké části smíšeného rasového původu –, realita je taková, že tato skupina se „přidává“ k celkovému počtu bělochů a uměle tak zvyšuje tento počet.

V roce 2020 tvořili běloši nehispánského původu menšinu americké populace

Údaje z roku 2020 ve skutečnosti znamenají, že počet nehispánských bělochů v USA činí 204 277 271 minus 62 100 000 „Hispánců“. To znamená, že počet bělošského obyvatelstva nehispánského původu činí 142 177 274, což představuje 42,89 procenta celkové populace – jde tedy o jasnou menšinu, i kdyby údaje o „Hispáncích“ byly mírně nepřesné.

***

Podle sčítání lidu v USA z roku 2010 činil celkový počet obyvatel Ameriky 310 233 000. Z tohoto počtu bylo podle sčítání 246 630 000 „výhradně bělochů“, 39 909 000 „výhradně černochů“, 3 188 000 „výhradně amerických indiánů a domorodců z Aljašky“, 14 415 000 tvořili „výhradně Asiaté“, 592 000 „výhradně rodilí Havajci a obyvatelé ostatních tichomořských ostrovů“, 5 499 000 bylo „smíšeného původu“, 49 726 000 bylo „hispánského původu“ (ačkoli zpráva upozorňovala, že „osoby hispánského původu mohou být jakékoli rasy“) a že kategorie „nehispánští, výhradně běloši“ čítala 200 853 000 (Tabulka 11. „Resident Population Projections by Race, Hispanic-Origin Status, and Age: 2010

and 2015“, Úřad pro sčítání lidu USA, Statistický přehled Spojených států: 2011).

Počet bílého obyvatelstva klesl za 50 let o 25 % z celkového počtu

Právě tento údaj se blíží skutečnému počtu bělošského obyvatelstva USA, což znamená, že podíl obyvatel americké populace evropského původu činil na začátku roku 2010 64 procent. Jedná se o dramatický pokles oproti roku 1960, kdy běloši tvořili 88 procent populace USA (158 831 732 z celkového počtu 179 323 175 lidí).

Za tímto číslem se skrývá ještě závažnější faktor pro budoucnost bílé Ameriky, a to skutečnost, že v roce 2009 byla většina živě narozených dětí v USA nebělošského původu. V roce 2009 tvořili běloši nehispánského původu necelou polovinu všech dětí ve věku tří let, což byla nejmladší věková skupina zahrnutá v průzkumu Úřadu pro sčítání lidu.

Ještě o pouhých deset let dříve bylo více než 60 procent dětí v této věkové skupině bělošského původu. Podle údajů z roku 2010 poprvé převýšil počet dětí nebělošského původu ve věku do dvou let počet dětí bělošského původu.

Údaje ukázaly, že v roce 2009 mělo dvanáct států a District of Columbia podíl bílé populace nižší než 50 procent mezi dětmi mladšími pěti let: Havaj, Kalifornie, Nové Mexiko, Texas, Arizona, Nevada, Florida, Maryland, Georgie, New Jersey, New York a Mississippi. Ještě před pouhými deseti lety mělo „pouze“ šest států a District of Columbia většinu tvořenou nebělochy.

V červenci 2015 bylo oznámeno, že Hispánci poprvé převýšili počet bělochů v Kalifornii, nejlidnatějším státě USA.

Tento masivní nárůst je téměř výlučně způsoben imigrací, zejména z Mexika, Střední a Jižní Ameriky a dalších zemí třetího světa. Zpráva Úřadu pro sčítání lidu USA (USCB) ze srpna 2008 předpovídala, že do roku 2042 budou běloši v Americe představovat absolutní menšinu.

Exponenciální růst počtu obyvatel Spojených států je patrný již z nárůstu za pouhé dva roky. V roce 2006 činil celkový počet obyvatel USA přibližně 299 milionů – což znamená nárůst o šest milionů za pouhé dva roky.

Rasové kategorie v USA jsou notoricky nepřesné

Vzhledem k tomu, že rasové klasifikace ve všech průzkumech Úřadu pro sčítání lidu USA jsou založeny na vlastním výběru – jinými slovy, lidé si volí své rasové kategorie podle toho, jak sami sebe vnímají – a jsou proto náchylné alespoň k mírnému zkreslení, jsou rasové klasifikace z roku 2006 pozoruhodné.

V roce 2006 se tedy přibližně 66 % (198 milionů) Američanů zařadilo mezi bělochy; 14,8 % (44 milionů) se zařadilo mezi Hispánce nebo Latinoameričany „jakékoli rasy“; 13,4 % (40 milionů) se zařadilo mezi černochy nebo „Afroameričany“; 4,4 % (13 milionů) se zařadilo mezi Asiaty (což se v americkém kontextu chápe jako obyvatelé Dálného východu); 6,5 % (19 milionů) se zařadilo mezi „jinou rasu“; a 2 % (6,1 milionu) se zařadilo mezi „dvě nebo více ras“.

Kromě toho se 0,68 % (dva miliony) označilo za „americké indiány nebo domorodce z Aljašky“ a 0,14 % (půl milionu) se označilo za „domorodce z Havaje nebo jiných tichomořských ostrovů“.

Běloši se stanou menšinou ještě před rokem 2045

Údaje zveřejněné americkým Úřadem pro sčítání lidu v červnu 2015 odhalily, že počet úmrtí bělochů převyšuje počet narozených, což znamená, že se za 30 let stanou v USA menšinou.

Podle podrobných odhadů počtu obyvatel jednotlivých států a okresů, které zveřejnil Americký statistický úřad, počet úmrtí nehispanických bělochů již třetí rok po sobě převýšil počet narozených.

„To nemá v historii obdoby,“ uvedl v médiích Kenneth Johnson, vedoucí demograf na Carsey School of Public Policy při Univerzitě v New Hampshire. „Menšinová populace roste, zatímco populace nehispanických bělochů nikoli.“

„Myslím, že si lidé plně neuvědomují, jak moc přirozený přírůstek [více narozených než zemřelých] přispívá k rostoucí rozmanitosti národa,“ řekl Johnson. „Kdybyste se lidí zeptali, proč je Amerika rozmanitější, řekli by, že je to proto, že se rodí příslušníci menšin. Nikdo však nikdy nepřemýšlí o tom, že umírá mnohem více bělochů.“

V pěti jurisdikcích již menšiny tvoří většinu. Havaj má nejvyšší podíl menšin (77 procent), následuje District of Columbia (64,2 procenta), Kalifornie (61,5 procenta), Nové Mexiko (61,1 procenta) a Texas (56,5 procenta). Nevada, kde

menšiny nyní tvoří 48,5 procenta, je další jurisdikcí, u níž se očekává, že překročí hranici, kdy menšiny budou tvořit většinu.

Kalifornie – nejlidnatější stát USA s 38,8 miliony obyvatel – a okres Los Angeles měly nejvyšší počet bělochů, Hispánců, Asiatů a amerických indiánů ze všech států a okresů. Texas zaznamenal mezi lety 2013 a 2014 největší nárůst počtu bělochů, černochů a Hispánců.

New York měl největší afroamerickou populaci (3,8 milionu), ale District of Columbia měl nejvyšší podíl černošských obyvatel, a to 50,6 procenta.

„Máme tedy stárnoucí bílou populaci, přičemž u bělochů opět dochází k poklesu porodnosti," uvedl Frey. „Tyto nové odhady — ukazující klesající porodnost u bělochů, menšinový podíl bílých batolat a rozsáhlý úbytek bílé populace ve věku do 20 let — naznačují, že budoucí generace budou téměř všude stále více tvořeny menšinami." S tempem populačního růstu o šest milionů každé dva roky se toto číslo dramaticky změní.

Celkově by měl počet obyvatel Spojených států vzrůst z 296 milionů v roce 2005 na 438 milionů, přičemž 82 procent tohoto nárůstu budou tvořit imigranti z třetího světa. Celkový předpokládaný nárůst odpovídá součtu počtu obyvatel Velké Británie, Francie a Španělska. Samotných 105 milionů imigrantů odpovídá 13 dalším městům o velikosti New Yorku.

Bílé děti budou do roku 2020 v naprosté menšině

Podle prognózy amerického Úřadu pro sčítání lidu (USCB) z roku 2015 bude v roce 2020 v USA počet nebílých dětí převyšovat počet bílých dětí. Podle údajů ze sčítání lidu se

očekává, že do roku 2020 bude 50,2 procenta všech dětí v USA nebílých.

Úřad pro sčítání lidu dále uvádí, že od roku 2020 bude každoročně k populaci přibývat více Mexičanů než černochů, Asiatů a Indiánů dohromady. Navíc bude od roku 2019 relativně mladá mexická populace vykazovat nejnižší úmrtnost v Americe.

Státy, v nichž se rychle zvyšuje podíl nebílých

Údaje z pouhých dvou jednotlivých států odhalují závažnost situace. Počet obyvatel Kalifornie by měl do roku 2050 dosáhnout 60 milionů, což představuje nárůst oproti 36 milionům v roce 2006. V okrese Starr v Texasu, který leží na hranici mezi USA a Mexikem, údaje Úřadu pro sčítání lidu USA (USCB) z roku 2006 ukázaly, že 90,7 % obyvatel mluvilo doma španělsky – což znamená, že všichni pocházeli z Mexika.

Tento údaj má důsledky pro zbytek Texasu, které se skutečně odrážejí v prognózách USCB. V tomto státě budou do roku 2050 tvořit běloši pouze 30 procent obyvatelstva. Do roku 2030 bude 16 až 20 procent obyvatel ve věku 65 let a více, což představuje nárůst o přibližně 10 procent oproti roku 2000. Většinu z nich budou tvořit běloši. Z Texasanů starších 65 let v roce 2000 bylo 72,6 procent bělochů.

Ačkoli jsou tato čísla velmi významná, nezahrnují ani dopad nelegální imigrace. Podle Centra pro imigrační studia (Center for Immigration Studies), nezávislé, nestranické a neziskové výzkumné organizace, která je v této oblasti všeobecně považována za autoritu, činil v srpnu 2007 celkový

počet nelegálních přistěhovalců přibližně 12,5 milionu. V praxi to znamená, že v Americe je pravděpodobně více nelegálních přistěhovalců než černochů.

Připočteme-li tento údaj k oficiálním celkovým číslům, je demografický posun v neprospěch Američanů evropského původu ještě výraznější.

Jelikož všichni imigranti z třetího světa mají mnohem vyšší porodnost než běloši, je při zohlednění vlny legální i nelegální imigrace pravděpodobné, že i rok 2042, kdy má v Americe většinu tvořit neevropské obyvatelstvo, je optimistický odhad. Vzhledem k tomu, že počet obyvatel každoročně stoupá o tři miliony, bude datum, kdy budou evropští Američané zahlceni, pravděpodobně mnohem dříve než v roce 2042 – a to až o deset let.

V roce 2013 se běloši stali menšinou mezi dětmi do pěti let

Dramatickou změnu v rasovém složení obyvatelstva Spojených států amerických odhalil v roce 2013 Úřad pro sčítání lidu USA. Podle oficiálních údajů se „nehispanští běloši“ stali v roce 2012 menšinou ve věkové skupině dětí do 5 let. Aby tyto údaje ještě více zkreslil, Úřad pro sčítání lidu USA, stejně jako FBI, oficiálně klasifikuje „pro statistické účely“ velké množství lidí, kteří nejsou běloši, jako bělochy.

Podle Úřadu pro sčítání lidu USA je běloch definován jako „osoba pocházející z některého z původních národů Evropy, Blízkého východu nebo severní Afriky. Zahrnuje to osoby, které

jako svou rasu uvádějí ‚běloch', nebo uvádějí údaje jako Ir, Němec, Ital, Libanonec, Arab, Maročan či Kavkazan."

Z toho je patrné, že Úřad pro sčítání lidu počítá všechny Araby a obyvatele Blízkého východu jako „bělochy".

V důsledku toho budou skutečné počty „bílých" nižší než oficiální údaje a lze s jistotou předpokládat, že běloši již v Americe ve věkové skupině do 5 let překročili status menšiny. To znamená, že i oficiální prognóza Úřadu pro sčítání lidu, podle níž budou do roku 2018 tvořit většinu osob mladších 18 let neběloši, je podhodnocená.

Společenské dopady kolonizace Ameriky zeměmi třetího světa

Dopady této imigrační vlny z třetího světa, která zasáhla všechny části Ameriky, jsou bez výjimky negativní, a to ještě nepočítáme dlouhodobé důsledky, které povedou k tomu, že se tato země ještě dlouho před koncem 21. století propadne do statusu třetího světa.

Části populace pocházející z třetího světa i nadále vykazují vyšší míru chudoby než běloši. Podle zprávy Úřadu pro sčítání lidu USA (USCB) z roku 2001 se přibližně 22,1 procenta černochů nacházelo pod oficiální hranicí chudoby. Pro srovnání: u Hispánců to bylo 21,2 procenta, u Asiatů a obyvatel tichomořských ostrovů 10,8 procenta a u bělochů 7,5 procenta.

Podle amerického Ministerstva pro bydlení a městský rozvoj vykazuje více než 40 velkých i malých měst v centrálních oblastech dvoucifernou míru chudoby.

Zpráva z roku 2007, kterou vypracoval ředitel střední školy v Arkansasu, poukázala na přímou souvislost mezi nárůstem počtu imigrantů z třetího světa a chudobou v dané oblasti. Ředitel Jim Rollins ze Springdale High School ve Springdale v tom roce uvedl, že polovina žáků jeho školy byla nebělošská a žila pod hranicí chudoby. Míra chudoby, měřená počtem žáků, kteří měli nárok na bezplatné nebo zlevněné stravování, vzrostla z 29 procent v roce 2003 na 45 procent v roce 2007, uvedl. Během týchž čtyř let se etnické složení školy změnilo z 67 procent bělochů a 33 procent nebělochů na 53 procent, respektive 47 procent. Něco přes jednu třetinu z více než 15 000 žáků v tomto školním obvodu tvořili „žáci studující anglický jazyk“ – což samozřejmě znamená, že angličtina nebyla jejich mateřským jazykem. Rollins uvedl, že školní obvod obdržel na programy výuky angličtiny státní podporu ve výši přibližně 1 milionu dolarů, avšak jen v předchozím roce na tyto programy vynaložil 3,5 milionu dolarů.

Míra chudoby u imigrantů a jejich dětí narozených v USA (mladších 18 let) činí 18,4 procenta, což je o 57 procent více než 11,7 procenta u rodilých obyvatel a jejich dětí. Imigranti a jejich nezletilé děti tvoří téměř jednu čtvrtinu osob žijících v chudobě.

Třetina imigrantů nemá zdravotní pojištění – což je dvaapůlkrát více než u rodilých obyvatel. Imigranti a jejich děti narozené v USA tvoří téměř tři čtvrtiny (devět milionů) nárůstu počtu nepojištěných osob od roku 1989.

Imigrace je příčinou prakticky celého celostátního nárůstu počtu žáků ve veřejných školách za poslední dvě desetiletí. V

roce 2005 žilo ve Spojených státech 10,3 milionu dětí školního věku z imigrantských rodin.

Hospodářský úpadek třetího světa nám čelí přímo před očima

Podle zprávy Southern Education Foundation z ledna 2015 nyní více než polovina dětí školního věku v USA oficiálně žije v chudobě – což vyvrací tvrzení, že imigrace „oživí ekonomiku“, a uvrhuje Ameriku na samý okraj ekonomického úpadku typického pro třetí svět.

Podle analýzy s názvem „A New Majority: Low Income Students Now a Majority In the Nation’s Public Schools“ „žáci z rodin s nízkými příjmy nyní tvoří většinu školáků navštěvujících veřejné školy v zemi“.

Zpráva s výstižným názvem uvádí, že nejnovější údaje shromážděné z jednotlivých států Národním centrem pro statistiku vzdělávání (NCES) ukazují, že v roce 2013 patřilo 51 procent žáků ve veřejných školách po celé zemi do skupiny s nízkými příjmy. Ve 40 z 50 států tvořili žáci z rodin s nízkými příjmy nejméně 40 procent všech žáků veřejných škol. Ve 21 státech tvořily v roce 2013 děti s nárokem na bezplatné nebo zlevněné obědy většinu žáků.

Většina států, kde převažují žáci z rodin s nízkými příjmy, se nachází na jihu a na západě. Třináct z 21 států, kde v roce 2013 převažovali žáci z rodin s nízkými příjmy, leželo na jihu a šest z ostatních 21 států bylo na západě. Mississippi vedlo v celostátním žebříčku s nejvyšším podílem: 71 procent, tedy téměř tři ze čtyř dětí navštěvujících veřejné školy, pocházelo z

rodin s nízkými příjmy. Druhý nejvyšší podíl v zemi byl zaznamenán v Novém Mexiku, kde v roce 2013 pocházelo 68 procent všech žáků veřejných škol z rodin s nízkými příjmy.

Tato zpráva navazuje na dřívější zprávu vydanou Southern Education Foundation v roce 2010 s názvem „A New Diverse Majority: Students of Color in the South's Public Schools", která odhalila, že „poprvé v historii již veřejné školy na americkém Jihu nepřijímají většinu bílých žáků".

Podle této zprávy nyní děti černošského, latinskoamerického, asijsko-pacifického, indiánského a smíšeného původu tvoří o něco více než polovinu všech žáků v 15 státech Jihu.

Tento trend chudoby, ačkoli se soustřeďuje na Jih zaplavený hispánskými imigranty, se však s rozšiřováním imigrační invaze objevuje po celé zemi.

Podle zprávy Southern Education Foundation z roku 2015 měla polovina nebo více žáků veřejných škol ve 21 státech nárok na bezplatné nebo zlevněné obědy, což byla v roce 2013 výhoda dostupná pouze rodinám žijícím v chudobě nebo na hranici chudoby.

V dalších 19 státech tvořili žáci z rodin s nízkými příjmy 40 až 49 procent žáků veřejných škol v daném státě. Jinými slovy, v roce 2013 byl ve čtyřech pětinách z 50 států patrný velmi vysoký podíl žáků z rodin s nízkými příjmy.

Tato míra chudoby neustále roste. V roce 1989 patřilo k žákům veřejných škol v zemi s nízkými příjmy méně než 32 procent.

Do roku 2000 vzrostla celostátní míra, jak ji sestavilo a vypočítalo Národní centrum pro statistiku vzdělávání (NCES) při Ministerstvu školství, na více než 38 procent.

V roce 2006 činila celostátní míra 42 procent a do roku 2011 vystoupala na 48 procent. Údaje NCES ukazují, že v roce 2012 byla míra žáků z rodin s nízkými příjmy těsně pod polovinou – 49,6 procenta. V roce 2013 tato míra překročila hranici poloviny, takže v roce 2013 se žáci z rodin s nízkými příjmy stali novou většinou ve veřejných školách v zemi.

Demografická změna je téměř výlučně způsobena masovým přílivem milionů nelegálních imigrantů ze Střední a Jižní Ameriky do USA.

Údaje organizace Southern Education Foundation potvrzují oficiální statistiky zveřejněné v loňském roce, z nichž vyplývá, že na celostátní úrovni bude školní rok 2014–15 představovat zlomový bod, kdy se neběloši oficiálně stanou většinovou skupinou žáků.

Souvislost mezi propadem pod hranici chudoby a zaplavením Ameriky miliony nebělochů ze Střední a Jižní Ameriky je zřejmá. Na rozdíl od tvrzení levice, že imigrace „oživí“ ekonomiku, se ekonomický a sociální chaos, který charakterizuje třetí svět, hromadně přesouvá do Ameriky spolu s těmito vetřelci.

Úroveň kvalifikace pracovníků klesá

Často se tvrdí, že imigranti přinášejí do země tolik potřebné dovednosti. Ve skutečnosti však nic nemůže být dále od pravdy. V roce 1996 se podle Úřadu pro imigraci a

naturalizaci k obyvatelstvu USA připojilo 1,2 milionu nově příchozích – avšak méně než pět procent z nich bylo přijato kvůli svým pracovním dovednostem. Většina ostatních byla vpuštěna proto, že se jednalo o příbuzné amerických občanů nebo jiných imigrantů, případně o uprchlíky, a čtvrtinu z celkového počtu tvořili nelegální imigranti.

Během 90. let vstoupilo do USA více než 1,3 milionu lidí s nižším než středoškolským vzděláním. Z těch, kteří v tomto desetiletí přicestovali, bylo 34,4 procenta lidí, kteří předčasně ukončili školní docházku.

V roce 1998 mělo téměř 40 procent imigrantů nižší než středoškolské vzdělání – což je podle údajů ze sčítání lidu z roku 1990 dvojnásobek podílu u rodilých obyvatel. Rozdíl se ještě zvětšuje, vezmeme-li v úvahu základní školní vzdělání. Přibližně 23 procent imigrantů má méně než devět let školní docházky, zatímco u Američanů jsou to pouhá čtyři procenta.

V článku o dopadech masové imigrace položil časopis Forbes otázku: „Proč imigrace zvýšila míru chudoby?“ a následně na ni odpověděl slovy: „Je nepravděpodobné, že by se jim (imigrantům) v znalostní ekonomice dařilo“ (kvůli jejich nedostatku dovedností).

Vzdělávací propad kalifornské latinskoamerické populace byl předmětem zprávy Kalifornského výzkumného úřadu z roku 1998 s názvem „Educational attainment of Latinos, California“.

Podle této zprávy nemělo 44,7 procenta Latinoameričanů v tomto státě vůbec žádné středoškolské vzdělání; pouze 41,1

procenta mělo částečné středoškolské vzdělání; 5,8 procenta mělo titul associate; 6,2 procenta mělo bakalářský titul; 1,2 procenta mělo magisterský titul a pouze jedno procento mělo doktorát nebo odbornou kvalifikaci.

Je tedy zřejmé, že problém nevzdělaných imigrantů z třetího světa není dočasnou záležitostí, která by s rostoucími příležitostmi ustupovala, ale ve skutečnosti se s postupem času zhoršuje.

Míra předčasného ukončení středoškolského studia není pro imigranty v USA ničím novým; je běžná v zemích třetího světa, odkud tito imigranti pocházejí. Míra předčasného ukončení středoškolského studia ve většině latinskoamerických zemí přesahuje 50 procent. Například v Mexiku přesahuje míra negramotnosti deset procent a v Guatemale činí více než 40 procent.

Imigrace z třetího světa do USA tak přinesla velké množství lidí s nedostatečným vzděláním, kteří nejsou schopni pracovat ve společnosti, která je vysoce závislá na technologii – což je naprostý opak toho, co tvrdí proimigrační lobby.

Kolaps vzdělávacího systému je důsledkem kolonizace třetím světem

Ani masivně narůstající vlna imigrace z třetího světa nijak nepřispívá ke „zlepšení vzdělávacích výsledků“ ani ke zvyšování kvalifikace pracovní síly v ekonomice. Podle nezávislé výzkumné organizace Family Security Matters mělo v roce 2006 asi 45 procent všech „nemexických“ obyvatel ve

Spojených státech vysokoškolské vzdělání. Drtivá většina těchto titulů byla udělena bílým Američanům.

Údaje FSM ukázaly, že pouze 5,4 procenta Mexičanů první generace mělo vysokoškolské vzdělání. Tento podíl stoupl na 9,3 procenta u Mexičanů druhé generace, klesl na 8,5 procenta u Mexičanů třetí generace a poté vzrostl na 9,6 procenta u Mexičanů čtvrté generace.

Je tedy zřejmé, že i ve čtvrté generaci – po možná 50 či 60 letech „asimilace“ – jsou potomci mexických imigrantů buď neschopni, nebo neochotni zlepšit svou vzdělávací úroveň. To má katastrofální důsledky pro úroveň amerického školství, jelikož se tato země posouvá směrem k tomu, že většinu obyvatelstva budou tvořit neběloši.

Studie z roku 2006, kterou provedli sociologové Rubén G. Rumbaut z Kalifornské univerzity v Irvine a Alejandro Portes z Princetonské univerzity, zjistila, že značný počet imigrantů má nižší úroveň vzdělání, nižší příjmy a vyšší porodnost než bílí Američané.

Studie dále zjistila, že v těchto oblastech si nejhůře vedly děti mexických, haitských a západoindických imigrantů narozené v USA. Podle jejích zjištění 40 procent dětí mexických imigrantů a laoských a kambodžských uprchlíků nedosáhlo vyššího vzdělání než středoškolský diplom. Vědci zjistili, že děti Laosanů, Kambodžanů a Haiťanů měly nejnižší medián ročního příjmu domácnosti. Těsně za nimi následovali Mexičané. Studie dále zjistila, že děti imigrantů s nejnižším vzděláním a nejhorší ekonomickou situací měly největší

pravděpodobnost, že budou mít vlastní děti v mladém věku, čímž se ještě zhoršoval problém, který byl již od počátku neřešitelný. Do této kategorie spadalo přibližně 25 procent Haiťanů, obyvatel Západní Indie, Laosanů a Kambodžanů – avšak i tato čísla byla zastíněna Mexičany, u nichž tento podíl činil 41 procent.

Pokud budou současné trendy v Texasu pokračovat, bude pracovní síla tohoto státu méně vzdělaná a méně kvalifikovaná. Státní služby, které jsou již nyní přetížené, mohou být zatíženy do míry, jakou dosud nezažily.

V roce 2000 více než polovina Hispánců ve věku 25 let a starších nedokončila střední školu; méně než 20 procent absolvovalo alespoň část vysokoškolského studia a pouze asi 10 procent mělo vysokoškolský titul. Důsledky jsou zřejmé, vzhledem k tomu, že do roku 2030 budou Hispánci tvořit 52 procent pracovní síly v Texasu.

Již v roce 1998 studie Národní akademie věd odhadla, že každá rodina původních obyvatel Kalifornie zaplatila téměř 1 200 dolarů na daních na financování veřejných služeb určených pro imigranty.

Tyto náklady budou s rostoucím počtem imigrantů v Americe jen stoupat. Robert Rector z Heritage Institute odhadl, že každý imigrant, který nedokončil střední školu, bude americké daňové poplatníky stát během svého života 85 000 dolarů.

Zpráva Centra pro imigrační studia z roku 2006 ukázala, že imigrace z třetího světa nevytváří pracovní místa, ale pouze vytlačuje Američany z trhu práce.

Podle této zprávy připadlo v období od března 2000 do března 2005 pouze devět procent čistého nárůstu pracovních míst pro dospělé (ve věku 18 až 64 let) na Američany. Zbytek připadl na imigranty – 91 procent všech nových pracovních míst!

Zároveň se nezaměstnanost mezi méně vzdělanými dospělými Američany zvýšila o téměř jeden milion a počet Američanů, kteří zcela opustili pracovní sílu, vzrostl o 1,5 milionu.

Imigrace z třetího světa zvyšuje chudobu

Existují přímé důkazy o tom, že imigrace poškodila Američany s nižším vzděláním. Ve státech s největším nárůstem počtu imigrantů došlo také k výraznějšímu poklesu počtu pracujících rodilých obyvatel, přičemž v profesních kategoriích, do nichž směřovalo nejvíce nových imigrantů, dosahovala nezaměstnanost rodilých obyvatel v průměru deseti procent.

Zpráva Federální rezervní banky v San Franciscu naznačuje, že masová imigrace do Kalifornie vedla k prohlubování propasti mezi bohatými a chudými, k prudkému nárůstu chudoby a k tomu, že mediánový příjem v tomto státě klesl výrazně pod celostátní průměr.

Zpráva Federální rezervní banky dále uvádí, že kdyby se demografická struktura Kalifornie neodchýlila od struktury

zbytku USA, podíl obyvatelstva s příjmy pod hranicí chudoby by vzrostl pouze o 6 procent, namísto skutečného nárůstu o 25 procent.

V oblastech Apalačských hor, delty Mississippi, Black Hills a Los Angeles žije více než 30 procent Hispánců pod hranicí chudoby. Podle průzkumu Kalifornské univerzity v San Franciscu a Field Institute je u Latinoameričanů 13krát vyšší pravděpodobnost, že budou patřit mezi chudé pracující – což je v průzkumu definováno jako čtyřčlenná rodina s příjmem nižším než 20 000 dolarů.

Imigrace z třetího světa do USA nepřinesla vysoce kvalifikovanou pracovní sílu. Místo toho byl americký trh práce zaplaven pracovníky s nízkou kvalifikací a vykonávajícími podřadné práce, jejichž zoufalá snaha získat jakoukoli práci vedla k poklesu mezd v nejnižších segmentech trhu práce. To zase ztížilo rodilým americkým občanům možnost vymanit se z chudoby. Odhaduje se, že každý rok přichází kvůli imigraci o práci 1 880 000 amerických pracovníků; náklady na sociální dávky a pomoc těmto Američanům přesahují 15 miliard dolarů ročně.

Odhaduje se, že 40 až 50 procent mzdových ztrát u nízkokvalifikovaných Američanů je způsobeno imigrací nízkokvalifikovaných pracovníků.

Imigrace z třetího světa zvyšuje náklady na sociální programy

Podíl domácností imigrantů využívajících sociální dávky je podle odhadů Centra pro imigrační studia o 30 až 50 procent vyšší než u občanů narozených v USA.

Podle zprávy „Immigrants and Welfare, Research Perspectives on Migration“, kterou zveřejnila nadace Carnegie Endowment for International Peace – International Migration Policy Project, využívání sociálních dávek imigranty roste, a to bez ohledu na to, jak jsou pojmy „imigrant“ a „sociální dávky“ definovány.

Imigranti v Kalifornii mají třikrát větší pravděpodobnost, že budou pobírat sociální dávky než rodilí obyvatelé, což je dramatický rozdíl, který se nyní projevuje i v dalších státech s rychle rostoucí imigrantskou populací, jak uvádí zpráva Úřadu generálního účetního USA (GAO). Čtyřicet šest procent kalifornských dětí žije v rodinách s příjmy natolik nízkými, že mají nárok na dotované školní stravování (29 000 dolarů nebo méně ročně pro čtyřčlennou rodinu).

Více než 60 procent hispánských domácností v oblasti Alexandrie ve Virginii pobírá podporu z federálních nebo státních programů pro obyvatele s nízkými příjmy. Čtyřicet čtyři procent hispánských rodin využívá pro své děti dotované školní obědy.

Imigranti, kteří přišli do USA po roce 1989, a jejich děti narozené v USA tvoří 60 procent, tedy 5,5 milionu, nárůstu počtu obyvatel bez zdravotního pojištění.

Nízká míra zdravotního pojištění znamená, že tito imigranti z třetího světa se objevují na pohotovostech

amerických nemocnic, protože si nemohou dovolit lékařskou péči.

Desítky nemocnic v Texasu, Novém Mexiku, Arizoně a Kalifornii byly nuceny zavřít nebo čelit bankrotu kvůli federálně nařízeným programům, které vyžadují bezplatné služby na pohotovosti pro nelegální přistěhovalce.

V Coloradu zaplatil státní program Medicaid pro naléhavé případy jen v roce 2003 odhadem 30 milionů dolarů na náklady nemocnic a lékařů spojené s porody u přibližně 6 000 matek z řad nelegálních imigrantů, v průměru 5 000 dolarů na jedno dítě.

Těchto 6 000 porodů nelegálních přistěhovalců představovalo 40 procent porodů hrazených programem Medicaid v Coloradu. Těchto 6 000 dětí se okamžitě stalo občany USA a získalo nárok na plné služby programu Medicaid, přičemž náklady na tyto služby ještě nebyly vyčísleny.

Téměř polovina dětí narozených hispánským matkám v USA pochází z mimomanželských vztahů, přičemž tento podíl rychle roste a nic nenasvědčuje tomu, že by se tento trend měl zpomalit. Porodnost mezi hispánským obyvatelstvem je dvakrát vyšší než u zbytku americké populace. Právě tato vysoká porodnost – více než neomezená imigrace – bude v nadcházejících desetiletích pohánět rychlý populační růst hispánského obyvatelstva. Hispánské ženy mají druhou nejvyšší míru porodnosti mimo manželství v zemi – podle Centra pro kontrolu a prevenci nemocí (CDC) je více než třikrát

vyšší než u bělošek a Asiatek. Čtyřicet pět procent všech hispánských porodů se odehrává mimo manželství, ve srovnání s 24 procenty u bělošek a 15 procenty u Asiatek. Pouze podíl porodů mimo manželství u černošek – 68 procent – převyšuje míru u hispánských žen. Černošská populace se však v příštích několika desetiletích neztrojnásobí.

Míra narození mimo manželství u hispánců roste rychleji než u jiných skupin. Mezi lety 2002 a 2003 vyskočila o pět procent, zatímco u ostatních svobodných žen zůstala na stejné úrovni. Spojte vysokou a rostoucí míru narození mimo manželství u Hispánců s jejich celkově vyšší porodností a máte recept na nezastavitelný rozpad rodiny.

Kolonizace z třetího světa vede ke zvýšení daní

Národní akademie věd zjistila, že čistá finanční zátěž pro americké daňové poplatníky se pohybuje mezi 166 a 226 dolary ročně na jednu domácnost rodilých obyvatel. I studie, které tvrdí, že imigrace přináší ekonomice určitý skromný celkový přínos (1 až 10 miliard dolarů ročně), dospěly k závěru, že tento přínos je převážen finančními náklady (15 až 20 miliard dolarů ročně) pro rodilé daňové poplatníky.

Čistý deficit je způsoben nízkou úrovní daňových odvodů ze strany imigrantů, protože jsou nepřiměřeně často nízkokvalifikovaní a tudíž mají nízké mzdy, a vyšší mírou využívání veřejných služeb, a to jak kvůli jejich relativní chudobě, tak i vyšší porodnosti.

Podle zprávy „Immigrants and Welfare, Research Perspectives on Migration“, kterou zveřejnila nadace Carnegie

Endowment for International Peace – International Migration Policy Project, pobírá přibližně 1,4 milionu imigrantů dávky AFDC nebo SSI v celkové výši 4,5 miliardy dolarů ročně. Odhady vycházející z širšího definování balíčku dávek a zahrnující dávky ze státních, místních i federálních zdrojů naznačují, že imigranti ročně obdrží na sociálních dávkách přibližně 25 miliard dolarů.

Federace pro americkou imigrační reformu (FAIR), protimigrační lobby, odhadla v roce 2006, že celkové náklady amerických daňových poplatníků na dotování imigrace, legální i nelegální, ve všech oblastech, od sociální podpory až po vězně, přesáhly 4,3 miliardy dolarů. Podle prognóz FAIR se tato částka do roku 2016 zvýší na více než 8 miliard dolarů.

To daleko převyšuje jakýkoli údajný ekonomický přínos, který měla imigrace přinést, a samozřejmě to skončí katastrofou, protože (bílá) část obyvatelstva, která platí daně, se stále zmenšuje.

Jihoamerické zločinecké gangy se přesouvají do USA

Bezpráví, které je endemickým jevem v hispánském třetím světě, se již hromadně přeneslo do Spojených států. Studie o gangu a válkách gangů v Denveru v Coloradu – městě, které obecně není považováno za magnet pro masovou imigraci – například ukázala, že více než polovina všech dospívajících hispánských mužů ve městě patřila k nějakému násilnému kriminálnímu gangu.

Odhady uvádějí, že počet členů gangů v celé zemi výrazně přesahuje jeden milion, přičemž drtivá většina z nich jsou

neběloši, ať už Hispánci, černoši nebo Asiaté. Členství v gangu se pro nebělošskou mládež v Americe rychle stává spíše normou než výjimkou. To má zřejmé důsledky, protože tito lidé se postupně přibližují k tomu, že budou tvořit většinu populace.

Podle údajů amerického ministerstva spravedlnosti tvořily v roce 2003 rasové nebo etnické menšiny 68 procent vězeňské populace v USA. Zločinci z řad imigrantů představují více než 25 procent všech vězňů ve federálních věznicích a jsou nejrychleji rostoucí skupinou vězeňské populace. Čísla ukazují, že 80 procent kokainu a 50 procent heroinu v USA je pašováno přes hranici mexickými občany.

Daňoví poplatníci ročně utratí půl miliardy dolarů na věznění nelegálních cizinců, kteří spáchali trestný čin. Počet osob bez občanství ve federálních věznicích se od poloviny 80. let až do současnosti zvyšuje přibližně o 15 procent ročně. Udržování každého vězně stojí daňové poplatníky 21 300 dolarů ročně.

V roce 2006 byl kalifornský guvernér Arnold Schwarzenegger nucen zvrátit desetiletou politiku Kalifornie, když nařídil výstavbu nejméně dvou dalších věznic a navýšení kapacity stávajících zařízení o tisíce lůžek, aby vyřešil problém, který označil za „nebezpečně přeplněné“ věznice. Masivní nárůst hispánské populace v Kalifornii samozřejmě přímo souvisí s masivním nárůstem počtu uvězněných zločinců. Schwarzenegger uvedl, že v tom roce bylo v Kalifornii více než 171 000 vězňů, z toho 16 300 umístěných ve vězeňských tělocvičnách a společenských místnostech, což z kalifornského vězeňského systému činilo nejvíce přeplněný v celé zemi.

Rovněž odhalil, že „více než 10 procent kalifornské vězeňské populace se v USA nachází nelegálně“.

Imigrace z třetího světa zvyšuje míru kriminality

Oficiální policejní statistiky ukázaly, že v roce 2007 tvořili cizinci, kteří mohli být vyhoštěni, 25 až 50 procent všech členů gangů zadržených v severní a západní Virginii. Vyšetřovatelé zabývající se gangy odhadují, že 90 procent členů MS-13, nejznámějšího imigrantského gangu, tvoří nelegální přistěhovalci. MS-13 a mexické gangy jsou nyní v mnoha částech země tak pevně zakořeněny, že mexické úřady si stěžují, že gangsteři z této země mohou před mexickou policií najít útočiště v Kalifornii. Tam se podle policie mohou hledaní gangsteři ztratit v obrovské populaci nelegálních imigrantů, kde jsou pro úřady prakticky nedotknutelní.

Policejní statistiky ze státu Virginie z roku 2007 ukázaly ještě znepokojivější trend mezi gangstery z řad nebělošských přistěhovalců v tomto státě. Kromě toho, že měli na svědomí drtivou většinu násilných trestných činů, měl velký počet těchto gangsterů také běžné denní zaměstnání. Jinými slovy, skutečnost, že byli zaměstnáni, jim nezabránila v tom, aby se uchýlili ke zločinu.

V roce 2001 úřady v Los Angeles uvedly, že 95 procent všech nevyřízených zatykačů za vraždu (jejichž počet se pohyboval mezi 1 200 a 1 500) se týkalo nelegálních imigrantů. Až dvě třetiny všech zatykačů na hledané osoby obviněné z těžkých trestných činů (17 000) se vztahovaly na nelegální imigranty.

Důvěrná studie kalifornského ministerstva spravedlnosti z roku 1995 uváděla, že 60 procent z 20 000 členů gangu 18th Street Gang v jižní Kalifornii tvořili nelegální přistěhovalci; policisté tvrdili, že tento podíl byl ve skutečnosti mnohem vyšší. Tento gang spolupracuje s mexickou mafií, dominantní silou v kalifornských věznicích, na složitých schématech distribuce drog, vydírání a vraždách z jedoucího auta a každý den spáchá v okrese Los Angeles útok nebo loupež. Gang se za poslední dvě desetiletí dramaticky rozrostl díky náboru čerstvě příchozích mladistvých, z nichž většina jsou nelegální imigranti ze Střední Ameriky a Mexika. Vedení gangu Columbia Lil' Cycos, který pomocí vražd a vydírání ovládá drogový trh v okolí MacArthur Parku v Los Angeles, tvořili v roce 2002 z přibližně 60 procent nelegální imigranti.

Podle údajů Ministerstva spravedlnosti z roku 2005 tvořili cizinci narození v zahraničí 27 procent všech vězňů ve federálních věznicích. To stojí americké daňové poplatníky přes 1 miliardu dolarů ročně – a to bez započítání nákladů na místní zatýkání, soudní řízení, uvěznění a probační dohled.

Když se všechny tyto náklady sečtou, je zřejmé, že nelegální cizinci páchající trestnou činnost stojí americké daňové poplatníky miliardy a miliardy dolarů ročně, a to pouze v rámci nákladů na trestní soudnictví. Ani tyto statistiky však nepodávají pravdivý obraz o kriminalitě imigrantů z třetího světa v Americe. Jakmile se do výpočtu započítá počet legálních cizinců a potomků imigrantů, čísla se stanou téměř neuvěřitelnými.

Většinu vězeňské populace tvoří lidé z třetího světa

Do roku 2007 vzrostl celkový počet vězňů na 2,2 milionu lidí. Černoši – mezi něž patří nejen historicky zde žijící obyvatelé, ale také obrovské množství nedávných imigrantů z Afriky, jako jsou desítky tisíc Somálců, kteří byli vysazeni v Minnesotě a dalších převážně bílých oblastech země – tvoří ve vězeňské populaci podíl, který výrazně převyšuje jejich podíl na celkové populaci. Černoši nyní tvoří 900 000 z celkových 2,2 milionu vězňů – tedy 40 procent.

Údaje Úřadu pro statistiku spravedlnosti ukazují, že v roce 2001 byl ve vězení každý šestý černoch. Pokud budou současné trendy pokračovat, každý třetí černoch narozený dnes může očekávat, že stráví nějaký čas ve vězení.

Není příliš překvapivé, že dalším vývojem ve statistikách věznění v USA za poslední desetiletí byl rostoucí podíl hispánské populace vstupující do věznic a vazebních věznic.

V roce 2005 tvořili Hispánci s legálním pobytem 20 procent vězeňské populace ve státních a federálních věznicích, což představuje nárůst o 43 procent od roku 1990. V důsledku těchto trendů lze očekávat, že každý šestý hispánský muž a každá 45. hispánská žena stráví během svého života nějaký čas ve vězení. Tyto míry jsou více než dvojnásobné ve srovnání s nehispánskými bělochy.

Podle oficiálních údajů činila v roce 2006 míra uvěznění bělochů v Americe 412 na 100 000 obyvatel, černochů 2 290 na 100 000 a Hispánců 742 na 100 000.

Při přezkoumání všech statistik americké vlády, od odhadů Úřadu pro sčítání lidu až po míru kriminality a věznění, je

možná nejšokujícím faktem ze všech to, že všechny federální statistiky USA týkající se rasy jsou zaujaté – proti bělochům. Je tomu tak proto, že oficiální federální definice bělocha zní: „osoba pocházející z některého z původních národů Evropy, Blízkého východu nebo severní Afriky“. Jinými slovy, pojem „běloši“ pro federální vládu zahrnuje i Araby a obyvatele severní Afriky.

Důsledky toho jsou ohromující: znamená to, že údaje Úřadu pro sčítání lidu USA týkající se bělochů jsou nadhodnocené, a tudíž že počet bělochů v Americe je ve skutečnosti nižší, než uvádějí oficiální čísla, a že míra uvěznění bělochů je dokonce nižší, než naznačují oficiální údaje.

„Úvěrová krize“ v segmentu rizikových hypoték a imigrace

Nejzávažnějším důkazem toho, jak nelegální imigrace ničí Ameriku, je takzvaná finanční krize „úvěrové krize“. Ta je ve skutečnosti, když ji zredukujeme na samou podstatu, výsledkem krátkozrakých, chamtivých a nemorálních finančních institucí, které půjčovaly miliony nelegálním přistěhovalcům a dalším „skupinám s nízkými příjmy“ na hypotéky a dokonce i na kreditní karty. V roce 2008 Ministerstvo pro bydlení a městský rozvoj oznámilo, že nelegální hypotéky měly uzavřeno nejméně pět milionů nelegálních imigrantů. Tyto podvodné „fiktivní“ nákupy hypoték nelegálními imigranty zasáhly každý stát v Unii.

Problém začal již před lety, kdy byly banky nuceny poskytovat hypotéky bez ověření čísel sociálního zabezpečení

nebo totožnosti dlužníků. V důsledku toho mohli nelegální imigranti získat hypotéky na bydlení, které si nemohli dovolit. K snadnému páchání tohoto zločinu přispěly také benevolentní imigrační zákony.

Polovina hypoték poskytnutých Hispáncům patří do kategorie tzv. „sub-prime“ – což je finanční novotvar označující poskytování úvěrů s vysokými úrokovými sazbami těm, kteří by jinak úvěr nezískali.

Regionální zprávy z celé Ameriky ukázaly, že v sedmi z deseti metropolitních oblastí s nejvyšší mírou zabavování nemovitostí tvořili Hispánci nejméně jednu třetinu obyvatelstva; ve dvou z těchto oblastí – Merced a Salinas-Monterey v Kalifornii – tvořili Hispánci polovinu obyvatelstva.

Známé banky, jako jsou Wachovia a Bank of America, stojí v čele poskytování úvěrů – a dokonce i kreditních karet – nelegálním přistěhovalcům. Úřad pro bydlení a hospodářský rozvoj státu Wisconsin dokonce ručil za hypoteční úvěry pro nelegální imigranty. Deník Washington Post v roce 2005 informoval, že „Hispánci, nejrychleji rostoucí významná etnická či rasová skupina v zemi, jsou agresivně oslovováni realitními makléři, hypotečními zprostředkovateli a programy pro první kupce, které nabízejí pomoc s náklady na uzavření smlouvy. Reklamy hlásají: ‚Sin verificacion de ingresos! Sin verificacion de documento!‘ – což lze volně přeložit jako ‚Daňová přiznání se nevyžadují, stejně jako imigrační doklady.‘“

Úvěrová krize přiměla banky po celém světě investovat do tohoto amerického trhu s rizikovými hypotékami – a nyní, když dlužníci těchto peněz hromadně přestali splácet, má výsledná krize celosvětové dopady. Zdá se, že cesta zkázy způsobená masovou imigrací z třetího světa do prvního světa nemá konce – v tomto konkrétním případě k ní přispěly finanční instituce, které odmítly uznat zásadní rozdíl mezi etikou a zvyklostmi obyvatel prvního a třetího světa.

Statistiky FBI o kriminalitě potvrzují: Černošská města jsou nejnebezpečnější, bělošské čtvrti nejbezpečnější

Ačkoli nejnovější oficiální zpráva Federálního úřadu pro vyšetřování (FBI) „Uniform Crime Report“ klasifikuje Hispánce a bělochy jako jednu rasovou skupinu, pokud jde o pachatele – avšak odděleně jako oběti(!) –, statistiky opět potvrdily, že města s převahou černošského obyvatelstva jsou nejnebezpečnějšími místy v Americe.

Podle nejnovější zprávy „Crime in the United States 2013“, vydané FBI, si černá katastrofická zóna Detroit v Michiganu udržela svůj nechvalně proslulý status nejnebezpečnějšího města v zemi s ne méně než 14 504 násilnými trestnými činy, včetně 316 vražd, během roku 2013.

To představuje ohromujících 39 násilných trestných činů denně, což je statistický průměr 1,6 násilného trestného činu za hodinu. Detroit je nechvalně proslulé město s výlučně černošským obyvatelstvem, které se potácí na pokraji úplného kolapsu od té doby, co nebývale vysoká vlna černošské kriminality vyhnala poslední bílé obyvatele.

Zpráva FBI ukazuje, že míra vražd na obyvatele v Detroitu – 45 na 100 000 obyvatel – činí toto město nebezpečnějším než New Orleans (41 vražd na 100 000 obyvatel); Newark v New Jersey (40 vražd na 100 000 obyvatel); St. Louis (38 vražd na 100 000 obyvatel); a Baltimoru (37 vražd na 100 000 obyvatel). Netřeba dodávat, že ve všech těchto městech tvoří většinu obyvatel černošské obyvatelstvo.

Podle zprávy byla míra násilné kriminality na obyvatele v Detroitu rovněž vyšší než v jakémkoli jiném městě USA.

Zpráva sledovala násilnou kriminalitu ve městech s počtem obyvatel 100 000 a více. To znamenalo, že město Flint v Michiganu, kde převažuje černošské obyvatelstvo a které mělo podle zprávy FBI z roku 2012 vyšší míru vražd než jakékoli jiné město v USA, se na seznamu neobjevilo kvůli poklesu počtu obyvatel. Město má nyní 99 941 obyvatel.

Statistiky státu Michigan však ukazují, že ve Flintu bylo v roce 2013 nahlášeno 48 vražd a 145 znásilnění – a že na celostátní úrovni bylo Flint čtvrtým nejnebezpečnějším městem ze 756 měst s počtem obyvatel přesahujícím 50 000, těsně za sousedním Saginawem, které bylo třetím nejnebezpečnějším středně velkým městem v zemi.

Saginaw se umístil na třetím místě v počtu násilných trestných činů a na druhém místě v počtu vražd mezi 756 městy s počtem obyvatel přesahujícím 50 000.

Město Gary v Indianě, kde převažuje černošské obyvatelstvo, mělo nejvyšší míru vražd v zemi mezi městy s počtem obyvatel nad 50 000, ale pod 100 000.

Podle zprávy FBI se některá z nejbezpečnějších měst v Americe nacházejí v Michiganu. Například ve Sterling Heights (83,8 % bělochů) nedošlo v roce 2013 k žádné vraždě a v počtu násilných trestných činů se město umístilo na 46. místě mezi 290 městy s počtem obyvatel přes 100 000.

Další statistiky uvedené ve zprávě FBI o kriminalitě uvádějí, že v roce 2013 bylo 68,9 procenta všech zatčených osob „bílých“, 28,3 procenta černochů a 2,9 procenta osob jiných ras. Zpráva FBI dále uváděla, že „bílí“ jedinci byli častěji zatýkáni za násilné trestné činy než jedinci jakékoli jiné rasy a tvořili 58,4 procenta těchto zatčení, a že z dospělých zatčených za vraždu bylo 52,1 procenta černochů a 45,5 procenta „bělochů“.

FBI dále uvádí, že černošští mladiství tvořili 53,3 procenta všech mladistvých zatčených za násilné trestné činy a „bílí“ mladiství představovali 59,7 procenta všech mladistvých zatčených za majetkové trestné činy. FBI dále uvádí, že z mladistvých zatčených za porušení předpisů týkajících se zneužívání drog bylo 73,0 procenta „bílých“, zatímco „bílí“ mladiství tvořili 54,4 procenta mladistvých zatčených za těžké ublížení na zdraví.

Z těchto čísel by se mohlo zdát, že kriminalita bělochů je v USA extrémně vysoká. Jak však ukazuje analýza oficiálních statistik a definic, FBI v tomto ohledu záměrně uvádí v omyl, aby neodhalila plný rozsah kriminality nebělochů.

Dělají to tak, že ve statistikách pachatelů zařazují všechny Hispánce do kategorie „bělochů“. Činí tak záměrně, protože ve

statistikách „obětí“ jsou Hispánci vyčleněni jako samostatná rasová skupina.

Tento podvod má jediný účel: záměrně nadhodnocovat míru kriminality mezi „bělochy“, aby se tak zakryla skutečnost, že drtivou většinu násilných trestných činů v dnešní Americe páchají neběloši.

Chudoba v USA souvisí s podílem nebílého obyvatelstva

Údaje amerického Úřadu pro sčítání lidu z října 2014 týkající se chudoby v Americe potvrdily, že příliv nebělošských imigrantů do této země nezvýšil ekonomickou prosperitu státu, ale naopak vedl k nárůstu míry chudoby přímo úměrnému nárůstu jejich počtu.

Zpráva „Supplemental Poverty Measure“, zveřejněná v polovině října – která zohledňuje geografické náklady na bydlení, dopad programů veřejné pomoci a úroveň příjmů na základě tříletého průměru – odhaluje, že státy s nejvyšším procentním podílem „lidí žijících v chudobě“ jsou v tomto pořadí: Kalifornie, 23 procent; Washington, D.C., 22 procent; Nevada, 20 procent; Arizona, 19 procent; Havaj, 18 procent a Louisiana, 18 procent.

Kalifornie se pyšní pochybnou poctou, že v celostátním měřítku vede v absolutním počtu lidí žijících v chudobě, a to jak v absolutních číslech, tak v procentuálním vyjádření. Podle Úřadu pro sčítání lidu žije téměř devět milionů obyvatel Kalifornie – z celkové populace čítající přibližně 38 milionů – pod oficiální hranicí chudoby. Nejvyšší míru v tomto státě

zaznamenalo město Los Angeles (26,9 procenta), následované městem Napa (25,5 procenta).

Podle odhadů Úřadu pro sčítání lidu USA za rok 2013 činil podíl „bílé“ populace v Kalifornii v tom roce 39,0 procenta. Zbytek populace tvoří nebělošští Hispánci, černoši a Asiaté. Ještě před čtrnácti lety, v roce 2000, tvořili z 33,9 milionu obyvatel Kalifornie 46,6 procenta běloši nehispánského původu.

Podobně oficiální údaje ukazují, že i v dalších státech, které byly silně kolonizovány nebělošskou invazí – v Nevadě, Novém Mexiku, Arizoně a na Floridě – dochází ke zvýšení míry chudoby.

Míra chudoby v Nevadě činí 20 procent. Údaje z roku 2013 ukázaly, že podíl bílé populace v tomto státě klesl na přibližně 54 procent – a toto číslo je pravděpodobně nadhodnocené, vzhledem k notorické neschopnosti federální vlády správně definovat rasu a jejím beznadějným „kategoriím“, které zahrnují Severoafričany a všechny obyvatele Blízkého východu jako „kavkazské“. (Definice bělochů podle amerického sčítání lidu zní takto: „Běloch – osoba pocházející z některého z původních národů Evropy, Blízkého východu nebo severní Afriky.“)

Údaje za Nové Mexiko ukázaly prudký nárůst počtu lidí žijících v chudobě, který dosáhl druhé nejvyšší úrovně v zemi.

Údaje ze sčítání lidu naznačují, že v loňském roce žilo v chudobě 21,9 procenta obyvatel Nového Mexika, což

představuje nárůst z 20,8 procenta v předchozím roce a 15,9 procenta v roce předtím.

Podle oficiálních údajů o počtu obyvatel Nového Mexika z roku 2013 jsou 39,4 procenta obyvatel tohoto státu „běloši“.

V Arizoně se oficiální míra chudoby rovněž pohybuje kolem 19 procent, což je čtvrtá nejvyšší hodnota v zemi. Zhruba každý pátý obyvatel Arizony, tedy 1,26 milionu lidí, žije v podmínkách chudoby. Podle údajů Úřadu pro sčítání lidu USA z roku 2013 tvoří „běloši“ 56,7 procenta obyvatel Arizony.

Florida má třetí nejvyšší míru chudoby, a to 19,1 procenta. Podle údajů Úřadu pro sčítání lidu z roku 2013 tvoří „běloši“ přibližně 56,4 procenta obyvatel Floridy.

Je významné, že stát Mississippi má podle nejnovějších údajů míru chudoby vyšší než Nové Mexiko, a to 24 procent.

Oficiální údaje Úřadu pro sčítání lidu USA ukazují, že hispánská populace v Mississippi je relativně malá – činí 2,9 procenta. Vysoká míra chudoby v tomto státě proto souvisí s vysokým podílem černošského obyvatelstva – 37,4 procenta.

Podobně je tomu ve Washingtonu, D.C., kde míra chudoby činí 22,4 procenta. Podle nejnovějších statistik Úřadu pro sčítání lidu je pouze asi 35,8 procenta obyvatel amerického hlavního města „bílých“.

Totéž platí pro Louisianu. Údaje Úřadu pro sčítání lidu USA odhalují, že v Louisianě žije 822 000 obyvatel – tedy 18 procent populace – pod hranicí chudoby. Opět je to vysoký

podíl černošského obyvatelstva – 33 procent –, který je hlavním faktorem tohoto čísla.

Čísla jsou nepopiratelná: čím více se region stává nebílým, tím chudším se stává. Čím víc je v regionu bělochů, tím je bohatší.

New York City zachvátila apokalypsa zločinů spáchaných nebělochy

New York City, kdysi největší a nejslavnější metropole Ameriky, je dnes peklem sužovaným zločinem, kde neběloši páchají 95 % všech vražd, 90 % všech znásilnění, 90 % závažných sexuálních trestných činů, 96 % všech loupeží, 91 % všech závažných útoků, 90 % všech případů krádeží velkého rozsahu, 86 % všech sexuálních přestupků, 90 % všech přestupků ublížení na zdraví a souvisejících trestných činů, 87 % všech případů drobné krádeže, 84 % všech přestupků trestného poškození cizího majetku, 96,6 % všech trestných činů spojených se střelbou a tvoří 90,8 % všech zatčení za držení střelné zbraně, 86,3 % všech zatčení za drogové trestné činy, 82,3 % všech zatčení za trestné činy spojené s kradeným majetkem a 94,5 % všech záznamů o stížnostech na trestné činy a přestupky s identifikovanými nezletilými oběťmi, podezřelými a zatčenými – to vše podle oficiálních údajů zveřejněných newyorskou policií (NYPD).

Tyto překvapivé údaje byly uvedeny ve zprávě „Crime and Enforcement Activity in New York City“ z ledna 2014, kterou vydalo newyorské policejní oddělení (NYPD) a která pokrývá období od 1. ledna do 30. června 2013.

Statistiky týkající se bělochů jsou samozřejmě zkreslené, protože úřady v souladu s federálními pokyny zařazují mezi „bělochy“ či „kavkazany“ také obyvatele Blízkého východu, Araby a další skupiny. Jakmile se tato chybná klasifikace z výpočtu vyloučí, míra kriminality mezi „bělochy“ bude ještě nižší, než je uvedeno. Podle zprávy se obyvatelstvo města New Yorku podle rasy a hispánského původu dělí následovně (podle Úřadu pro sčítání lidu z roku 2012: American Community Survey ACS):

„Běloši nehispánského původu“ 2 731 173 33,1 %; Černoši nehispánského původu 1 882 900 22,8 %; Indiáni a domorodci z Aljašky nehispánského původu 15 558 0,2 %; Asiaté a obyvatelé tichomořských ostrovů nehispánského původu 1 046 973 12,7 %; ostatní nehispánského původu 195 002 2,4 %; hispánského původu 2 373 304 28,8 %; celkový počet obyvatel 8 244 910.

Somálci v Americe: Hororový příběh o zločinu, násilí a terorismu

Rozhodnutí, které na počátku 90. let přijal bývalý americký prezident Bill Clinton, a sice přivést desítky tisíc zaostalých Somálců do srdce Ameriky, do Minnesoty, se proměnilo v naprosto předvídatelný příběh plný zločinu, násilí – a terorismu. K prvnímu rozsáhlému přílivu Somálců do Minnesoty došlo po vypuknutí občanské války v jejich zemi na počátku 90. let.

Po neúspěšném pokusu americké armády potlačit povstání v Somálsku (zachyceném ve filmu Black Hawk Down) se

Clintonova administrativa rozhodla, že primitivní somálské kmenové obyvatele lze „zachránit“ před chaosem, který si sami způsobili, tím, že je v hojném počtu přepraví do oblasti, která byla tehdy ještě nejvíce bělošskou částí USA.

Tato záměrná rasová invaze – při níž se členům kmenů doslova muselo naučit, jak používat moderní elektrické zásuvky a koupelny, než byli vypuštěni do kdysi nedotčených dvojměstí Minneapolis-St. Paul – je od té doby aktivně prosazována, takže dnes je toto město jedním z největších somálských měst na světě (v Somálsku neexistuje ani jedna z těch chatrných osad, které se vydávají za „města“, kde by se shromáždilo tolik Somálců jako obyvatel).

Většina Somálců byla poslána do Minnesoty, protože řada křesťanských dobrovolnických organizací působících na úrovni státu (VOLAGS), konkrétně Lutheran Social Services, Catholic Charities a World Relief Minnesota, uzavřela s Ministerstvem zahraničí formální smlouvu o usídlení přistěhovalců z třetího světa v oblasti Minneapolis-St. Paul.

Tyto VOLAGS poskytují nově příchozím cizincům různé služby, od zajištění ubytování přes kurzy angličtiny až po pomoc při využívání systému sociální podpory. To vše se děje na náklady amerických daňových poplatníků.

Současné odhady počtu somálských přistěhovalců žijících ve Spojených státech se značně liší a pohybují se v rozmezí od 35 760 do 150 000 osob. Podle údajů z průzkumu American Community Survey z roku 2010 žije v USA přibližně 85 700 lidí somálského původu. Z nich asi 25 000, tedy jedna třetina,

žije v Minnesotě. Kalifornie, Washington a Ohio mají další největší somálské komunity.

Somálská kriminální činnost v Americe se rychle stala jedním z nejzávažnějších problémů, kterým čelí úřady v Minnesotě.

V květnu 2013 začala početná skupina členů somálského gangu náhodně napadat běžce na stezce v Minneapolis, která vede podél řeky Mississippi. Útočníci nepožadují žádné peníze a jediným motivem se zdá být záliba v násilí. Dosud byly všechny oběti bělochy.

V listopadu 2010 bylo 29 členů somálského gangu obviněno z provozování mezistátní sítě obchodování s lidmi za účelem sexuálního zneužívání, která nutila somálské dívky, některým bylo pouhých 12 let, k prostituci. Dívky byly pravidelně převáženy z oblasti Minneapolis-St. Paul do Nashvillu a Columbusu v Ohiu.

Denník Standard-Examiner uvedl: Členové somálského gangu, kteří měli přezdívky jako „Fatboy“, „Forehead“ a „Pinky“, si dívky předávali jako majetek za účelem sexu s ostatními členy gangu nebo s platícími zákazníky. Jednu dívku prodali za alkohol. Další zprostředkovali za joint. Někdy dívky vyzvedávali ze školy, aby s nimi měli sex v bytech, opuštěných garážích nebo dokonce v kabince na toaletách v předměstském nákupním centru.

V červenci 2012 vypovídal šerif okresu Hennepin Rich Stanek před podvýborem Sněmovny reprezentantů pro kriminalitu, terorismus a vnitřní bezpečnost o hrozbě, kterou

somálští uprchlíci v současné době představují nejen pro Minnesotu, ale pro celou zemi. Následuje část této výpovědi:

> „Byl jsem požádán, abych dnes vypovídal o konkrétním nárůstu problémů souvisejících se somálskými gangy, s nimiž se potýkáme v mém okrese. Somálská populace v Minnesotě se odhaduje na 80 000 až 125 000 osob a většina z nich žije v okrese Hennepin. Zatímco v roce 2008 tvořila africká populace ve Spojených státech 4 %, v Minnesotě představují Afričané 18 % naší populace, protože Minnesota je v USA vymezenou oblastí pro přesídlování uprchlíků.
>
> Mezi typické trestné činy páchané somálskými gangy patří:
>
> Za prvé, podvody s kreditními kartami: V poslední době somálské gangy páchají velké množství případů skimmingu a podvodů s kreditními kartami. Skimming je trestný čin s vysokým ziskem a nízkým rizikem. K provedení skimmingu stačí pořídit si skimmingové zařízení, počítač a potřebný software. V Minnesotě pozorujeme trend, kdy gangy najímají jednotlivce, často zaměstnance restaurací, aby skimming prováděli během pracovní doby a poté skimmingové zařízení vrátili členovi gangu.
>
> Za druhé, vloupání do prodejen mobilních telefonů: Prodejny mobilních telefonů v Minnesotě se rovněž staly terčem podezřelých členů somálských gangů, přičemž podezřelí rozbijí sklo vstupních dveří, přesunou se do

skladových prostor a zaměří se na špičkové smartphony. Do obchodu a z něj se dokážou dostat za méně než 2 minuty. Podezřelí se naučili cestovat do různých metropolitních oblastí ve Spojených státech, aby se vyhnuli zvýšené ostražitosti orgánů činných v trestním řízení v určitých komunitách.

Za třetí, zastrašování svědků: Somálské gangy se bez váhání dopouštějí ovlivňování a zastrašování svědků. V somálské kultuře se v případě spáchání trestného činu proti rodině, klanu nebo kmeni vyplácejí rodinám odškodné. Somálci v okrese Hennepin v této praxi vyplácení odškodného pokračují. Zjistili jsme, že rodiny obětí často upřednostňují vyjednávání o finančním odškodnění před tím, aby dotáhly soudní stíhání do konce. Často jsou platby prováděny přímo příbuzným v Somálsku. Tyto platby i nadále brání úspěšnému stíhání členů gangů.

Za čtvrté, vloupání do obchodů se zbraněmi: V červenci 2008 došlo k vloupání do obchodu se zbraněmi v Minnetonce v Minnesotě; podezřelí nejprve přerušili alarm a telefonní linky a čekali na reakci policie. Poté, co policie a vedení obchodu oblast vyklidily, se podezřelí vrátili a spáchali vloupání. Podezřelí odcizili 57 ručních zbraní. Vyšetřováním bylo zjištěno, že zbraně odcizili členové gangu Somali Outlawz. Sledováním nalezených zbraní se zjistilo, že většina z nich byla buď vyměněna, nebo prodána jiným známým členům gangu. Tyto zbraně byly poté použity při vraždách, těžkých ublíženích na zdraví,

střelbách a loupežích. Dvacet sedm z odcizených ručních zbraní dosud nebylo nalezeno.

Souvislost terorismu s činností somálských gangů: V roce 2007 začala místní somálská komunita hlásit, že někteří mladí lidé z této oblasti v podstatě bez varování zmizeli. Později vyšlo najevo, že 20 mladých mužů opustilo Minneapolis, aby odcestovali do Somálska, kde absolvovali výcvik a bojovali jako členové al-Shabaab. Jeden z nich se do Minneapolis přestěhoval jako teenager v roce 1993. Po zatčení za krádež v obchodě se přidal k násilnému pouličnímu gangu zvanému „Somali Hot Boyz“. Po krátké době se stal náborářem pro al-Shabaab, což ho nakonec vedlo k tomu, že v roce 2008 opustil Minneapolis a odešel do Afrického rohu. Později vyšlo najevo, že tento muž byl zabit v boji mezi al-Shabaab a somálskými vládními silami.

Ještě v září 2013 bylo oznámeno, že federální úřady byly nuceny „zintenzivnit úsilí o vyhoštění Somálců, kteří figurují v rejstřících trestních soudů v Minnesotě“.

Podle deníku Star-Tribune „federální vláda vyvíjí agresivní úsilí o vyhoštění somálských imigrantů, kteří porušují americké zákony, poté, co se po léta zdržovala jejich navrácení do země zmítané občanskou válkou a postrádající fungující vládu“.

„Tato změna politiky se týká více než 3 100 somálských státních příslušníků, kteří od roku 2001 obdrželi pravomocné rozhodnutí o vyhoštění ze Spojených států, a to buď kvůli

porušení imigračního zákona, nebo kvůli trestním odsouzením. Mezi nimi je i 435 osob, kterým bylo vyhoštění nařízeno imigračním soudem v Bloomingtonu, což představuje 13 procent všech takových somálských případů u 52 imigračních soudů v zemi.“

„Až donedávna jim bylo navzdory příkazům k vyhoštění povoleno zůstat v této zemi, žili v právním vakuu, nosili elektronické náramky na kotníku nebo podléhali povinnosti pravidelně se hlásit u úřadů.“

Somálské vazby na terorismus jsou rovněž dobře doloženy; první nebílý muslimský kongresman USA, Keith Ellison, v roce 2012 potvrdil, že východoafrická pobočka Al-Káidy aktivně verbovala členy ze somálské komunity v Minnesotě.

Ellison samozřejmě, jak je již dnes běžné, naznačil, že za sklon Somálců k terorismu mohou běloši, když tvrdil, že „nedostatečná integrace do americké společnosti – způsobená vysokou nezaměstnaností a náklady na vysokoškolské vzdělání – učinila somálsko-americkou mládež náchylnější k náboru do teroristických řad.“

Ellison požadoval, aby bílí Američané poskytli Somálcům ještě více peněz, aby se zastavil sklon k terorismu, a uvedl: „Je důležité, abychom zajistili, že pro somálsko-americkou mládež budou k dispozici pracovní místa, vzdělání a příležitosti, aby byla schopna říci ‚ne‘ tomuto druhu náboru.“

Příběh Somálců v Americe opět dokázal, že změna prostředí, v němž žijí lidé z třetího světa, nezabránila tomu, aby

nebyli součástí třetího světa – jako by se rasa a kultura daly odložit jako kabát při imigrační kontrole.

Kapitola desátá: Austrálie a Nový Zéland

1. Austrálie

Počet obyvatel Austrálie vzrostl v roce 2007 na 21 milionů, což představuje nárůst o téměř dva miliony oproti roku 2002. Téměř celý tento nárůst byl způsoben imigrací, přičemž stále větší podíl tvořili imigranti ze zemí třetího světa.

Tradičně směřovala imigrace do Austrálie z Evropy (zejména z Velké Británie, Irska a v menší míře z Nizozemska a Řecka).

V posledních dvou desetiletích 20. století však stále více Asiatů a obyvatel Blízkého východu využilo australského imigračního systému k usazení se v této zemi.

Při sčítání lidu v roce 2006 uvedlo 1 696 568 obyvatel Austrálie, že mají předky ze Střední Asie, Jižní Asie, Jihovýchodní Asie nebo Východní Asie, a to buď samostatně, nebo v kombinaci s jiným původem. To představuje přibližně 8,1 procenta celkové populace. Více než dvě třetiny Asiatů v Austrálii žijí ve dvou největších městech, Sydney a Melbourne.

Nárůst populace pocházející z třetího světa je ještě umocněn skutečností, že Australský statistický úřad potvrdil, že „obecná“ (tj. bílá) australská populace stárne a porodnost zůstává nízká.

Asijští imigranti zaplavují města

V letech 1984 až 1995 bylo 40 procent všech migrantů přicházejících do Austrálie asijského původu. V srpnu 2003 odhalila novinová zpráva, že 14 procent obyvatel Perthu,

jednoho z největších australských měst, se narodilo v jihovýchodní Asii.

Více než polovina obyvatel vnitřních městských předměstí, jako jsou Highgate a East Perth (známé vietnamské enklávy), se narodila mimo Austrálii. Při současném tempu demografického vývoje bude do roku 2025 tvořit asijské obyvatelstvo v Austrálii nejméně 27 procent.

Vysoká míra imigrace muslimů z Blízkého východu

Nejen Asie se podílela na velké části imigrace z třetího světa do Austrálie. Do této země se přestěhovalo velké množství lidí z Blízkého východu – z tak rozmanitých zemí, jako je Libanon, Afghánistán a další arabské státy, čímž se zde vytvořila nezanedbatelná muslimská komunita.

V letech 2004–2005 se do Austrálie přistěhovalo celkem 123 424 lidí. Z toho 17 736 pocházelo z Afriky, 54 804 z Asie, 21 131 z Oceánie, 18 220 ze Spojeného království, 1 506 z Jižní Ameriky a 2 369 z východní Evropy.

V letech 2005–2006 se do Austrálie přistěhovalo 131 000 lidí a migrační cíl pro období 2006–2007 činil 144 000. Počet obyvatel Austrálie roste tempem 1,4 procenta ročně. Například stát Victoria zaznamenal v roce 2007 tempo růstu počtu obyvatel ve výši 1,6 procenta, což představuje přibližně 1 500 lidí týdně.

Podle Australského statistického úřadu žilo v polovině roku 2006 v Austrálii 4 956 863 obyvatel, kteří se narodili mimo Austrálii, což představovalo 24 procent australské rezidentní populace.

Tento počet zahrnoval osoby narozené v následujících zemích:

Čína (kromě Hongkongu, Tchaj-wanu a Macaa), 279 447; Vietnam, 180 352; Indie, 153 579; Filipíny, 135 619; Malajsie, 103 947; Libanon, 86 599; Srí Lanka, 70 908; Indonésie, 67 952; Fidži, 58 815; Pákistán, 19 768; a Bangladéš, 13 751.

Celkově lze říci, že při započítání imigrace z Asie a Blízkého východu a bez zohlednění početně stále zanedbatelné aboriginské populace činil podíl obyvatel pocházejících z třetího světa v Austrálii v roce 2008 podle odhadů něco málo přes deset procent celkové populace země.

V průběhu roku 2007 se počet obyvatel Austrálie zvýšil o zhruba 332 000 lidí, což představuje rekord v historii země.

Na základě různých předpokladů o budoucí porodnosti, průměrné délce života a čisté zahraniční migraci v Austrálii odhaduje Australský statistický úřad, že do roku 2051 vzroste počet obyvatel Austrálie na 24,9 až 33,4 milionu.

Menšina bělochů v Austrálii před rokem 2060

Vzhledem k demografickému vývoji lidí třetího světa a přirozenému úbytku obyvatelstva lidí prvního světa se Austrálie dostane do situace, kdy bude většina obyvatel třetího světa, a to ještě dlouho před rokem 2060.

Kriminalita a imigrace nebělochů

Sociální a ekonomické náklady této imigrace z třetího světa neustále rostou. Studie z roku 2006, kterou vypracovala Australská národní univerzita a jejímž autorem je vietnamský

imigrant, odhalila přímou souvislost mezi nárůstem násilných trestných činů proti osobám a zvýšenou mírou asijské imigrace.

Zejména libanonské zločinecké gangy ovládly titulky v Austrálii a chování libanonských zločineckých gangů vyvolalo v roce 2005 slavné nepokoje na pláži Cronulla, kde se masy bílých Australanů vydaly v hojném počtu protestovat proti sérii nevyprovokovaných útoků nebělochů na bílé plážové plavčíky.

Skupinová znásilnění bílých australských dívek libanonskými gangy ovládla titulky v Sydney v roce 2001. Během období více než jednoho a půl roku znásilnily libanonské gangy nejméně 50 obětí v jihozápadních předměstích Sydney.

Podle policejního komisaře Nového Jižního Walesu Petera Ryana byla tato série útoků novým a šokujícím jevem „bez precedentu v australské kriminologii“. Připustil také, že „napětí na západě města“ bylo do jisté míry vedlejším důsledkem nedávné masivní imigrace do Sydney.

„Jedná se o největší rasově smíšenou imigrantskou populaci na světě. Bude mimořádně obtížné tento tavící kotlík uklidnit,“ uvedl.

Zvýšená africká imigrace – do značné míry způsobená vládní politikou přijímání desítek tisíc uprchlíků ze Súdánu a dalších válkou zmítaných oblastí Afriky – vedla také k vzniku afrických ghett v některých velkých australských městech.

Jejich vysoká míra kriminality a další projevy sociální delikvence vyvolaly v roce 2006 politický rozruch. V té době se australská vláda rozhodla omezit počet afrických uprchlíků,

kterým byl udělen azyl, protože „mají potíže s přizpůsobením se australskému životu“, jak uvedl tehdejší ministr pro imigraci Kevin Andrews.

Novinářům řekl: „Afričtí imigranti mají problémy s integrací do australské společnosti. Máme vůči australské společnosti odpovědnost zajistit, aby se lidé, kteří přicházejí do Austrálie, dokázali v této zemi adekvátně usadit. Zjistili jsme, že u některých lidí, kteří v posledních několika letech přišli z Afriky, se vyskytly další problémy.“ Dále uvedl, že Afričané „mají v průměru nižší úroveň vzdělání než téměř jakákoli jiná skupina uprchlíků, která do Austrálie přišla.“ Andrews také zmínil obavy z rasově motivovaných gangů a „zprávy o rostoucím trendu, kdy se mladí afričtí muži v noci scházejí v parcích, často za účelem konzumace alkoholu.“

Legální způsoby imigrace

Navzdory tolik vychvalovanému „bodovému imigračnímu systému“ této země se využívají i jiné cesty k přivádění nejrůznějších osob z třetího světa do Austrálie. Jednou z nich je systém řetězové migrace prostřednictvím sňatku. V roce 2007 přijelo do Austrálie 2 782 indických nevěst, z nichž drtivou většinu sponzorovali muži indického původu. O jedenáct let dříve bylo sponzorováno pouhých 434 indických nevěst – což znamená šestinásobný nárůst. To nezahrnuje Číňany vstupující do Austrálie stejnou cestou. V roce 2007 vstoupilo do země 2 409 čínských žen a 1 243 čínských mužů, spolu s 1 158 filipínskými ženami a 318 filipínskými muži.

Počet víz vydaných v rámci programu pro manžele a snoubence vzrostl z 25 500 v letech 1996–1997 na 39 931 v letech 2007–2008. To znamená, že velké množství nových přistěhovalců nesplnilo podmínky žádného systému prověřování odborných dovedností.

Imigrace třetího světa způsobuje nedostatek bytů

Tento neplánovaný nárůst imigrace způsobil v Sydney nedostatek bytů. Podle novinové zprávy z roku 2008 znamená prudce rostoucí míra imigrace, že předměstí Sydney budou muset pojmout o třetinu více bytových domů a rodinných domů, než původně předpokládaly městské rady a vládní plánovači, a to nad rámec již tak ambiciózních cílů rozvoje stanovených v 25letém plánu růstu města vypracovaném vládou státu.

Metropolitní strategie – plán rozvoje Sydney – odhadovala v roce 2005, že město bude do roku 2031 potřebovat dalších 640 000 bytů, ale jeden ze spoluautorů zprávy připustil, že ve skutečnosti jich bude zapotřebí až 876 640. V ostatních částech země se nyní odhaduje, že Austrálie bude muset ročně postavit dalších 40 000 nových domů, aby vůbec dokázala uspokojit současnou poptávku.

Vietnamské zločinecké gangy se rozmohly

Již více než deset let se objevují obavy ohledně nárůstu organizované trestné činnosti vietnamských gangů v Austrálii. Například v mediální zprávě z roku 1988 se uvádělo: „Zločinecké gangy ve vietnamské komunitě jsou stále lépe ozbrojené, pronikají do obchodu s drogami a hazardem,

navazují kontakty s australskými zločinci a zapojují se do vyděračských praktik ve své vlastní komunitě.“

Mediální zpráva z roku 1991 citovala anonymní policejní zdroj, podle kterého se vietnamské skupiny zabývaly především trestnými činy, jako jsou vraždy, vydírání, loupeže a drobný obchod s drogami. Gangy jako Full-Blooded Islanders, Viets in Defence a Brothers for Life se podle policejních zdrojů stávaly stále násilnějšími.

Africké gangy v Sydney

Policie navíc uvedla, že africké gangy pronikají do centrální obchodní čtvrti v Sydney, zejména do oblasti Crown Casino a Southbank Boulevard. Tyto gangy, vyzbrojené nejrůznějšími zbraněmi od mačet, samurajských mečů a nožů až po baseballové pálky a obušky, se navíc stávají stále násilnějšími.

„Je to spíše štěstí než zásluha dobrého řízení, že nikdo nebyl vážně zraněn,“ uvedl v článku v místních novinách detektivní seržant Paul Lunt z jednotky pro boj s loupežemi v 3. regionu.

Další policejní zdroj uvedl, že africké mládežnické gangy v západních předměstích se stávají stále násilnějšími. „Je tam ubytováno mnoho afrických uprchlíků,“ řekl.

Pracovník s mládeží Les Twentyman uvedl, že hrozba vězení není pro mladistvé v afrických a vietnamských ganzích žádným odstrašujícím prostředkem. „Vězení by pro ně bylo jako Buckinghamský palác ve srovnání s místy, kde dosud žili – uprchlickými tábory a podobně,“ řekl.

Ačkoli v Perthu žije pouze asi 5 000 Somálců, jsou zodpovědní za menší vlnu kriminality, protože do města zavedli násilné krádeže aut. Pachatelé, z nichž většina má vazby na nebezpečný zločinecký gang African Kings, spáchali sérii násilných krádeží aut, napadení a loupeží.

Například somálský uprchlík Abdirak Mohmd Hassan byl odsouzen k sedmi letům vězení poté, co ho Nejvyšší soud Západní Austrálie dne 28. května 2004 shledal vinným ze série násilných loupeží automobilů, včetně dvou útoků s nožem, ke kterým došlo mezi 13. a 25. říjnem 2002. Při vynesení rozsudku soudce McKechnie uvedl, že Hassanovy trestné činy spojené s krádežemi vozidel naznačují znepokojivý vzorec kriminality, který je „naší společnosti do značné míry cizí".

Komisař australské federální policie Mick Palmer varoval v březnu 2001, že za nárůst kriminality, zejména násilné kriminality v Austrálii, jsou zodpovědné etnické gangy zapojené do obchodu s drogami. „Častější používání ručních zbraní a nožů," řekl pan Palmer, „je odrazem chování v zemích, odkud tito lidé pocházejí."

Měl na mysli skupinová znásilnění v Sydney, kde v předchozím roce skupina až čtrnácti libanonských mužů pod vedením Bilala Skafa napadla nejméně 50 bílých dívek, z nichž některé byly mladé pouhých 14 let.

V soudních protokolech soudce Michael Finnane poznamenal, že tato znásilnění byla událostmi, „o nichž se dozvídáte nebo čtete pouze v souvislosti s válečnými zvěrstvy."

Policisté byli propuštěni za to, že upozornili na vlnu kriminality spáchané nebělochy

Komisař Palmer se chystal odejít do důchodu, když se k této záležitosti vyjádřil, a neměl strach, že by přišel o práci. Bývalý detektiv z Nového Jižního Walesu Tim Priest však v roce 2004 vyvolal bouři, když prolomil všeobecně rozšířené policejní mlčení ohledně míry kriminality imigrantů z třetího světa.

V článku, který v tom roce otiskl australský literární a kulturní časopis Quadrant, Priest – jenž byl v důsledku toho donucen opustit své místo – odhalil zevnitř rozsáhlou kriminalitu třetího světa, která postupně zaplavuje mnoho australských měst.

„Věřím, že nárůst organizovaného zločinu z Blízkého východu v Sydney bude mít na společnost dopad, jaký jsme dosud nezažili," napsal Priest a poukázal na to, že právě v polovině 90. let bylo v Novém Jižním Walesu poprvé zaznamenáno „vznikání zločineckých skupin z Blízkého východu. Do té doby byly známé především individuálními projevy antisociálního chování a volnými rodinnými strukturami zapojenými do dovozu a distribuce heroinu, stejně jako do krádeží a zneužití motorových vozidel."

„Objevila se generace mladých zločinců, kteří se zapojili do sofistikovanějších trestných činů, jako je vydírání, ozbrojené loupeže, organizovaný dovoz a distribuce omamných látek, pašování zbraní, organizované vloupání do továren a skladů, krádeže a prodej odcizených vozidel ve velkém měřítku, včetně

vývozu odcizených luxusních vozidel do Libanonu a dalších zemí Blízkého východu.“

„Ještě frustrující pro policejní jednotky v terénu však byly aktivity této etnické zločinecké skupiny; aktivity, které ji odlišovaly od téměř všech ostatních s výjimkou Cabramatta 5T,“ pokračoval. „Libanonské skupiny byly bezohledné, extrémně násilné a zastrašovaly nejen nevinné svědky, ale dokonce i policisty, kteří se je pokoušeli zatknout. Vliv (blízkovýchodních zločineckých gangů) na organizovaný zločin je tak všudypřítomný, že konkurenční etnické skupiny, s výjimkou asijských gangů, byly vytlačeny nebo zcela vymýceny.“

Nejvlivnější ze zločineckých skupin z Blízkého východu jsou muslimští muži z Telopea Street v Bankstownu, známí jako „Telopea Street Boys“.

Oni a jejich komplicové se v posledních pěti letech podíleli na četných vraždách, z nichž mnohé byly nevyprovokované smrtelné útoky na mladé australské muže, a to pouze z toho důvodu, že jsou „Skips“, jak Australanům říkají.

Jsou zapojeni do všech druhů trestné činnosti v rozsahu, jaký jsme dosud nezažili. Násilné vniknutí do drahých obchodů ve městě se šíří jako epidemie.

Krádeže drahých motorových vozidel, známé jako „carjacking“, narůstají alarmujícím tempem. Hodnota vozidel se vždy pohybuje kolem nebo nad hranicí 100 000 dolarů a předpokládá se, že jsou odvážena do skladů,

odkud jsou následně přepravována do jiných států nebo na Blízký východ.

„To, co odlišuje gangy z Blízkého východu od všech ostatních gangů, je jejich sklon k násilí kdykoli a z jakéhokoli důvodu," pokračoval Priest.

Myslel jsem si, že už nikdy neuvidím takovou míru a druh násilí, jaké jsem zažil u jihovýchodních asijských gangů v Cabramattě, zejména u 5T, Four Aces a Madonna's Mob, které se odštěpily od původního 5T.

Cyklus násilí z Blízkého východu není omezen na jednu lokalitu. Může se odehrávat na centrálním pobřeží, v okolí Cronully, Bondi, Darling Harbour, Five Dock, Redfern, Paddingtonu – kdekoli v Sydney.

Na rozdíl od svých vietnamských protějšků se potulují po celém městě a neomezují se ani na Cabramattu, ani na čínskou čtvrť.

Míra, v jaké se zločinecké gangy z Blízkého východu prosadily na trhu s drogami, je ohromující. Nyní jsou hlavními dodavateli kokainu v tomto městě a rozšiřují své trhy do jihovýchodního Queenslandu a Victorie. Jsou také hlavními dodavateli heroinu v centru města a jeho okolí, v jihozápadní a západní části Sydney.

Epidemie znásilnění bílých žen páchaných nebělochy

Priest dále odhaloval rozsah epidemie znásilnění bílých žen páchaných nebělochy: „Ještě alarmující je, že se toto násilí zaměřuje hlavně na mladé australské muže a ženy. Existuje

jasná a jednoznačná souvislost mezi násilnými útoky na naše mladé muže a ženy, které mají jak rasový, tak kriminální charakter. Při výsleších mladých mužů, na které zaútočily skupiny libanonských mužů v okolí Darling Harbour, se často objevovalo společné téma: rasově motivované násilí proti obětem pouze proto, že jsou Australané.“

Problémy v pařížských muslimských komunitách se zde v Sydney opakují alarmujícím tempem. V Paříži došlo v posledních patnácti letech k prudkému nárůstu počtu znásilnění francouzských žen muži pocházejícími z Blízkého východu. Tato znásilnění jsou téměř identická s těmi v Sydney.

Nejsou páchány pouze za účelem sexuálního uspokojení, ale mají také hluboký rasový podtext a jsou doprovázeny výhrůžkami násilím a odvetou. Ještě alarmující je identická reakce některých částí médií a kriminologů ve Francii, kteří bagatelizují význam rasy jako problému a dokonce se spojují proti těm, kteří se snaží upozornit na prohlubující se propast mezi mládeží z Blízkého východu a zbytkem francouzské společnosti.

To je to, co zde pozorujeme. Obvyklí podezřelí vystupují ze svých institucí a knihoven, aby bagatelizovali a dokonce zakrývali rostoucí problém kriminality pocházející z Blízkého východu. Proč? Můj názor, ať už má jakoukoli váhu, je, že tito stejní sociální inženýři se pokusili předefinovat naši společnost. Experimentovali se všemi druhy institucí, od věznic přes psychiatrické léčebny až po policejní sbor.

Počet zločineckých skupin z Blízkého východu a jejich spolupracovníků se počítá na tisíce, nikoli na stovky, jak by vás chtěla přesvědčit vláda a policejní vedení. Jedná se o největší problém s kriminalitou, s jakým jsme se kdy setkali, a jeho rozsah se stále zvětšuje.

Není snad dne, aby se nestal nějaký násilný trestný čin, do kterého je zapojen „muž blízkovýchodního vzhledu“, i když v poslední době pozoruji, že tento popis se nyní zmírňuje a zahrnuje i „a/nebo středomořský vzhled“. Pro policistu v terénu je mezi Italem a Libanoncem znatelný rozdíl.

To, že se tyto skupiny mužů mohou volně pohybovat po městě a podle libosti napadat, okrádat a zastrašovat, již nelze popírat ani omlouvat. Stačí se podívat na Paříž a další evropské země, které zažily masovou imigraci z blízkovýchodních zemí, abyste viděli, jaké problémy nás v příštích letech čekají.

Předpokládám, že do deseti let se zločinecké skupiny z Blízkého východu rychle rozšíří po celé Austrálii, protože se budou snažit rozšiřovat své aktivity. V jihozápadní části Sydney vzniknou oblasti, kam se nebude dát vkročit, stejně jako v Paříži.

V posledních třech letech jsme byli svědky jevu střelby z jedoucích vozidel, typického pro Los Angeles. Znepokojení vyvolává nejen rostoucí počet incidentů, ale také používání automatických zbraní, které na své cíle

vypálí stovky nábojů. To je v této zemi prakticky bezprecedentní.

V mnoha ohledech jsme svědky napodobování losangeleských gangů: Crips, Bloods a dalších. Motorová vozidla, hudba, styl oblékání, účesy, výzbroj i postoje vůči autoritám jsou téměř identické. Tyto gangy v Los Angeles existují již téměř třicet let a kolem nich se vyvinula celá kultura. Kultura obklopující gangy z Blízkého východu je zatím ještě v plenkách, ale k tomuto přechodu už zbývá jen krůček.

Existuje také vážná možnost, že někteří z těchto mladých lidí z Blízkého východu, kteří se zapojují do organizovaného zločinu a neberou ohled na naše hodnoty a způsob života, mohou jít ještě o krok dál a zapojit se do teroristických činů proti Austrálii. Všechny ingredience k tomu již existují.

2. Nový Zéland

Po většinu 20. století tvořili obyvatelé z prvního světa asi 85 procent populace malého ostrovního státu Nového Zélandu, zbytek pak představovali domorodí Maorové.

Tato situace přetrvávala až do posledních dvou desetiletí tohoto století, kdy velké množství imigrantů ze zemí třetího světa využilo imigračních kvót zavedených po sobě jdoucími vládami k trvalému usídlení v této zemi.

V červnu 2008 činil podle oficiálního vládního sčítání celkový počet obyvatel Nového Zélandu 4,27 milionu. V předchozím kalendářním roce se počet obyvatel zvýšil o 40

300, tedy o jedno procento. Z celkového počtu obyvatel v roce 2008 pocházelo přibližně 68 procent z prvního světa.

Do roku 2026 budou běloši tvořit méně než 60 % populace

Při současném tempu imigrace se předpokládá, že podíl obyvatel Nového Zélandu pocházejících z prvního světa klesne do roku 2026 pod 60 procent. Jelikož podíl maorského obyvatelstva se procentuálně výrazně nezvýší, bude převážná většina nárůstu neevropského obyvatelstva pocházet z imigrace. V červnu 2006 odhadl Statistics New Zealand (SNZ), oficiální vládní statistický úřad, že asijská populace vzroste do roku 2026 ze 400 000 na nejméně 790 000. Podle SNZ by se asijská populace v období 2001–2021 měla zvýšit o 145 procent, z odhadovaných 270 000 na 670 000.

Rychlý růst asijské populace je způsoben především migrací, přičemž za dvacetileté prognózované období se předpokládá čistý příliv přibližně 240 000 migrantů. Přirozený přírůstek (počet narozených minus počet zemřelých) bude představovat asi 160 000 z předpokládaného nárůstu asijské populace.

Počet obyvatel Nového Zélandu pocházejících z Tichomoří (z Oceánie) by měl do roku 2026 dosáhnout 480 000, což představuje nárůst o 180 000 (2,4 procenta ročně) oproti odhadu z roku 2006, který činil 300 000.

Růst počtu obyvatel maorského a tichomořského původu je tažen porodností, což lze připsat jejich vyšší míře plodnosti a mladé věkové struktuře. Právě ta představuje přirozený impuls

pro budoucí růst. Naproti tomu pomalejší růst populace „evropského nebo jiného“ původu do značné míry odráží nižší míru plodnosti a starší věkovou strukturu.

Věková struktura obyvatelstva však po roce 2026 situaci radikálně změní. Podle prognóz sčítání lidu z roku 2001 budou do roku 2021 děti evropského původu tvořit 63 procent všech novozélandských dětí, zatímco v roce 2001 to bylo 74 procent.

Ještě dramatičtější je, že prognózy sčítání lidu z roku 2001 uváděly, že do roku 2050 bude mít přibližně 57 procent všech novozélandských dětí maorský nebo tichomořský původ, zatímco 68 procent bude neevropského původu.

Domorodí Maorové představují největší neevropskou etnickou skupinu a podle sčítání lidu z roku 2006 tvoří 14,6 procenta populace. Lidé, kteří se hlásí k asijským etnickým skupinám, tvoří 9,2 procenta populace, což představuje nárůst z 6,6 procenta ve sčítání lidu z roku 2001, zatímco 6,9 procenta obyvatel má původ v tichomořských ostrovech.

Téměř dvě třetiny celkového nárůstu populace „nových imigrantů“ od roku 1986 pocházejí z Asie. Sčítání lidu z roku 2006 ukázalo, že počet lidí asijského původu se od roku 2001 zvýšil o 48,9 procenta. Díky tomuto dramatickému nárůstu předstihli lidé asijského původu obyvatele z Tichomoří a stali se třetí největší etnickou skupinou, a demografové se domnívají, že do 20 let předstihnou i Maory a stanou se druhou největší etnickou skupinou.

Nedávná imigrace měla také významný dopad na složení novozélandských měst. Více než polovina všech nových

imigrantů žila v oblasti Aucklandu, kde se každý třetí obyvatel narodil v zahraničí.

Vzhledem k rostoucí míře imigrace, přirozené porodnosti domorodého obyvatelstva a imigrantů z třetího světa a pokračujícímu úbytku obyvatelstva z prvního světa je proto pravděpodobné, že Nový Zéland ztratí svůj status země s většinovým obyvatelstvem z prvního světa ještě před rokem 2050. Nový Zéland se díky své geografické izolaci a vzdálenosti od zemí původu dosud těšil relativní ochraně před nelegální imigrací. V letech 1998–1999 bylo přijato pouze asi 2 000 žádostí o udělení statusu uprchlíka, přičemž všichni žadatelé přicestovali pravidelnými leteckými linkami. Tento počet představoval nárůst oproti 600 žadatelům o status uprchlíka o pět let dříve.

Míra kriminality třetího světa v Novém Zélandu

Dopady rostoucího počtu imigrantů z třetího světa na novozélandskou společnost jsou patrné, i když zatím nejsou tak výrazné jako v Austrálii. Podle oficiální zprávy novozélandské policie v této zemi již působí následující organizované zločinecké skupiny:

Asijské skupiny – Asie je kolébkou řady tajných spolků a zločineckých skupin, jako jsou triády v Číně a Hongkongu či jakuza (neboli boryokudan) v Japonsku. Existují také vietnamské zločinecké skupiny a další zločinecké gangy z menších imigrantských komunit. Mezi typické trestné činy asijských zločineckých skupin patří vydírání, obchod s drogami, podvody s identitou a převaděčství.

Organizovaný zločin ze západní Afriky – Organizované zločinecké skupiny ze západní Afriky pocházejí především z Ghany a Nigérie a jsou známé svou účastí na rozsáhlých podvodech a pašování nelegálních drog. V posledních letech se jejich činnost rozšířila i na další trestné činy, jako je pašování lidí a zbraní. Tyto skupiny se v Novém Zélandu dopouštěly podvodů s předem placenými poplatky a podílely se na dovozu nelegálních drog.

Jihoamerické drogové kartely – S rychlým nárůstem popularity kokainu po celém světě vzrostl i význam a vliv jihoamerických drogových kartelů. Bohatství a korupční síla těchto skupin vedly mezinárodní orgány činné v trestním řízení k tomu, aby soustředily značné zdroje na boj proti těmto skupinám a drogám, které šíří, uvádí policejní zpráva.

V Aucklandu, největším městě Nového Zélandu, je již přítomno dostatek Asiatů na to, aby se odvážili veřejně vyhrožovat vládě, že „najmou členy triádových gangů do domobrany, která jim pomůže chránit se před vlnou kriminality“.

Podle aucklandských novin ze dne 6. července 2008 uspořádalo asi 10 000 Asiatů protestní pochod předměstím Botany Downs, při kterém požadovali větší policejní přítomnost a přísnější tresty pro pachatele v návaznosti na tři vraždy osob asijského původu, k nimž došlo v předchozím měsíci.

Dvě z obětí vražd byli čínští imigranti a třetí byl sikhský majitel obchodu s alkoholem, který byl zastřelen při loupežném přepadení. Organizátor Peter Low (55), který do Nového Zélandu emigroval ze Singapuru před 21 lety, novinářům sdělil, že asijští imigranti ztratili důvěru v to, že je policie ochrání.

Uvedl, že pokud vláda a policie nezakročí, komunita přijme vlastní opatření, včetně najímání členů triád. Low řekl pro aucklandskou televizi TV3 News: „Za peníze se dá koupit cokoli, kamaráde. Jen si představ, že je zaměstnáme jako naši osobní ochranku.“

Kapitola jedenáctá: Co je třeba udělat

Analýza zemí prvního světa, jak byla provedena v předchozích kapitolách této knihy, naznačuje pro tyto země temnou budoucnost. Zdá se, že vzhledem k současnému tempu imigrace, porodnosti obyvatelstva ze zemí třetího světa a klesající porodnosti v zemích prvního světa jsou všechny západní národy odsouzeny k zániku pod náporem imigrace nebělošského obyvatelstva, a to ještě dlouho před koncem 21. století.

Zdravý rozum nám napovídá, že ani východní Evropa pravděpodobně dlouho nepřežije demografickou záplavu západní Evropy.

Jakmile se daňová základna v západní Evropě vyčerpá nebo zmenší na nepatrnou menšinu a již nebude schopna generovat výhody, které přitahují imigraci z třetího světa, zdá se nevyhnutelné, že se tito imigranti obrátí k těmto východoevropským státům jako k poslednímu zdroji hojnosti.

Spojené státy americké a Kanada jsou již nebezpečně blízko demografické katastrofě, přesto se zdá, že jejich obyvatelstvo prvního světa je jako v transu a jako náměsíční kráčí vstříc zániku, zatímco imigrace z třetího světa rok od roku exponenciálně roste.

Austrálii a Novému Zélandu se nedaří o nic lépe: masivní asijská imigrace hrozí, že i tyto země se ještě před koncem století promění v kolonie indického subkontinentu nebo Číny.

Je všechno ztraceno?

Zdá se, že je vše ztraceno – nebo snad ne? Tuto zoufalou situaci lze snadno zastavit a zvrátit. Fyzické prostředky k tomu jsou k dispozici. Koneckonců, pokud země prvního světa dokázaly před více než 30 lety vyslat člověka na Měsíc nebo vytvořit propojenou celosvětovou počítačovou síť, která přenáší informace po celém světě v řádu milisekund, pak by zachování jejich vlastní národní integrity mělo být jistě hračkou.

Ne, není fyzicky nemožné zvrátit velké migrační toky kombinací přísných hraničních kontrol, humánních repatriačních programů a imigračních zákonů.

Dokonce i Spojené státy americké v nedávné minulosti odrazily a zvrátily velkou invazi obyvatel z Mexika. Pod krycím názvem „Operace Wetback“ vyhostila americká Imigrační a naturalizační služba (INS) v roce 1954 z této země nejméně čtyři miliony nelegálních imigrantů. Ani jich nemuseli tolik zatýkat. Oficiální údaje ukazují, že skutečně bylo deportováno pouze 130 000 mexických státních příslušníků, zatímco zbytek se repatrioval sám, jakmile se rozkřiklo, že jejich invaze již nebude tolerována.

K zastavení a zvrácení imigrační invaze tedy není zapotřebí ani žádná velká vojenská operace. Ve skutečnosti by pro Spojené království či Spojené státy pravděpodobně znamenalo menší námahu nasadit své jednotky na vlastních hranicích, než by znamenalo napadnout země jako Irák nebo Afghánistán.

Operace Wetback byla zcela humánním počinem, který výrazně prospěl americké ekonomice tím, že chránil americká pracovní místa a mzdy před ničivými dopady „levné“ imigrantské pracovní síly a destruktivním vlivem sociálních neduhů třetího světa – což vše je dnes z přesně stejných důvodů patrné v mnoha částech této země.

Jak země třetího světa řeší problém nelegální imigrace

Země třetího světa samy nemají žádné takové výčitky svědomí, když se snaží repatriovat invazi imigrantů takovým „humánním“ způsobem. Nigérie na počátku roku 1983 bez okolků vyhostila něco přes jeden milion ghanských imigrantů a dalších 300 000 v roce 1985 – jednoduše tím, že je bez okolků vyhodila přes hranici.

V říjnu 2008 nařídil Pákistán deportaci asi 50 000 afghánských uprchlíků z kmenové oblasti infiltrované povstalci uprostřed rozsáhlé vojenské ofenzívy proti bojovníkům al-Káidy a Talibanu. Pákistánská vláda uvedla, že vyhošťuje všechny afghánské uprchlíky z kmenové oblasti Bajur a že jejich domy bourá buldozery, aby jim zabránila v návratu.

Mexiko, odkud pochází obrovské množství nelegálních imigrantů v Americe, má své vlastní přísně prosazované imigrační zákony a ani na chvíli by netolerovalo, aby se na jeho území prostě nastěhovalo 13 milionů Američanů nebo kohokoli jiného. Mexiko, které každoročně vyhošťuje více nelegálních imigrantů než Spojené státy, má zákony, podle nichž je pobyt v této zemi bez oficiálního povolení závažným trestným činem. Dokonce i těm, kteří se v této zemi nacházejí legálně, jako

například naturalizovaní mexičtí občané narození v jiné zemi, je zakázáno vykonávat tisíce různých povolání.

Ve Spojených státech jsou jedinými funkcemi vyhrazenými pro Američany narozené v USA funkce prezidenta a viceprezidenta. V Mexiku však Mexičané narození v zahraničí nemohou zastávat mandáty ani v kongresu, ani v Nejvyšším soudu; nemohou pracovat v státních legislativních sborech ani zastávat funkci guvernéra a mnoho států jim dokonce zakazuje zasedat v obecních zastupitelstvech. Mexická ústava stanoví, že všechny funkce ve federální správě, armádě nebo obchodním loďstvu mohou být svěřovány pouze „Mexičanům narozeným v Mexiku“.

Mexická vláda v posledních několika letech ještě více zpřísnila imigrační zákony. Cizincům je zákonem zakázáno zastávat místní funkce, jako jsou hasiči, policisté nebo soudci. Toto pokrytectví je ohromující.

Pákistán, země, která požadovala právo vysílat miliony svých občanů do nejrůznějších západních zemí, má sama přísné zákony o tom, koho vpustí na své území. Podle pákistánského zákona o občanství z roku 1951 jsou cizinci nebo přistěhovalci definováni jako osoby, které „nejsou občany Pákistánu“. Vstup do země proto vyžaduje cestovní pas, cestovní doklady a vízum bez ohledu na účel návštěvy.

Návštěvníci Pákistánu, kteří zde pobývají déle než 30 dní, jsou povinni se nahlásit a zaregistrovat na nejbližším registračním úřadě pro cizince. Pákistánská vláda izraelským státním příslušníkům vstup do země vůbec nepovoluje, a to ani

v rámci tranzitu. Cizincům z Afghánistánu není povolen vstup do země, pokud jejich pasy nebo letenky obsahují důkaz o nástupu na palubu letadla nebo tranzitu v Indii. Osoba, která poruší kterékoli z těchto pravidel, je uvězněna a po vykonání trestu vyhoštěna.

Saúdská Arábie, kolébka islámu a jeden z největších sponzorů výstavby stále rostoucího počtu mešit ve Spojeném království, je zcela otevřeně zemí, která nepřijímá imigranty. V Saúdské Arábii je možné získat pracovní vízum, ale nikdy trvalý pobyt. Všichni pracovníci musí po určité době zemi opustit.

Čína, která se intenzivně věnuje kolonizaci Dálného východu Ruska a která vyslala miliony svých občanů do téměř všech západních zemí, je zcela jednoznačně zemí, která nepřijímá imigranty, a nemá ani žádné zákony, které by imigraci umožňovaly. Cizincům jsou udělována pouze dočasná víza a po uplynutí platnosti povolení k pobytu musí zemi opustit.

A tak by se dalo pokračovat donekonečna. Téměř bez výjimky by žádná ze zemí třetího světa, která požaduje právo vyvážet miliony svých obyvatel do západních zemí, nikdy nedovolila, aby se situace obrátila. Žádnou z těchto zemí by ani nenapadlo povolit masovou imigraci na své území, vzhledem k zjevným nepokojům, které by to přineslo – přesto jsou právě ony, spolu se svými liberálními spolupracovníky na Západě, prvními, kdo odsuzují jakýkoli pokus zemí prvního světa zavést stejná opatření.

Neexistuje tedy vůbec žádný morální důvod, proč by západní země měly donekonečna přijímat imigranty z třetího světa. Přísná imigrační politika, jejímž cílem je zachovat charakter a identitu konkrétního národa, je navíc plně v souladu s uznávanými mezinárodními právními normami a stávající praxí. A konečně neexistuje ani žádný praktický důvod, proč by taková politika nemohla být zavedena. Naopak, vytvoření a zavedení takové politiky je ve skutečnosti jedním z nejjednodušších úkolů – tak snadným, že to zvládnou i zaostalé země třetího světa.

Jediným – a to je třeba zopakovat – jediným důvodem, proč západní země tolerují tuto imigrační invazi, která, pokud nebude zastavena, tyto země navždy zcela zničí, je nedostatek politické vůle.

Právě tato překážka je jediným faktorem, který rozhoduje o tom, zda Západ přežije, či zanikne. V současné době vládnoucí elita téměř ve všech zemích prvního světa postrádá politickou vůli postavit se na obranu zachování západní civilizace. Prostá pravda je, že musí být nahrazena těmi, kteří mají politickou vůli učinit to, co je nezbytné.

Evropané mají povinnost politicky se organizovat

To znamená, že všichni Evropané a národy evropského původu v Severní Americe, Austrálii a na Novém Zélandu, kteří chápou důležitost a význam aktuálních politických otázek, mají morální povinnost politicky se organizovat a převzít moc od současné vládnoucí elity.

Evropští vlastenci ze všech těchto národů se musí sjednotit do řádně ustavených politických hnutí, která se musí ucházet o veřejné funkce. To znamená vytvořit v každé jednotlivé zemi prvního světa životaschopnou, volitelnou a respektovanou moderní nacionalistickou stranu. Mnohé západoevropské národy již takové strany mají a dosáhly s nimi různého stupně úspěchu.

V Americe panoval v roce 2008 trestuhodný nedostatek takové soudržné politické strategie. V Americe existuje nespočet hnutí, časopisů, studijních skupin a organizací, z nichž všechny tvrdí, že „pracují v zájmu bělochů“, ale téměř žádná z nich ve skutečnosti nikdy nic nedělá. Samotné rozdávání několika letáků prostě nestačí. Samotné vydávání časopisu prostě nestačí. Pořádání občasných konferencí, kde se „setkáváme, najíme se a odpočineme si“, nestačí. Jedinou odpovědí je přímý politický aktivismus a ti, kdo se do něj odmítají zapojit, zrazují svůj lid i svou zemi.

Ačkoli se následující poznámky vztahují konkrétně na stávající americké organizace, stejné zásady platí i pro aktivisty ve všech zemích prvního světa. Mají-li aktivisté vytvořit úspěšné, moderní nacionalistické hnutí, které skutečně doufá, že ovlivní politický proces, budou muset pochopit, že lpění na ideologiích a symbolech, které již před 70 lety ztratily smysl, či dokonce na dobách Konfederace na Jihu po občanské válce, je slepá ulička.

Aktivisté, kteří se vydají touto neplodnou cestou, musí přijmout, že budou navždy odsouzeni k politickému okraji a

zůstanou tam v bezmocnosti a výsměchu, zatímco jejich národy kolem nich umírají.

Moderní nacionalismus 21. století se musí zbavit posedlosti politickými hnutími z období druhé světové války, bílými pláštěmi, hořícími kříži nebo jakýmikoli z mnoha bizarních vedlejších produktů, včetně hrubě negativní a destruktivní „skinheadské“ kultury a hudby. Politická moc závisí na tom, být moderní, normální a přitažlivý, nikoli na tom, být výstřední a co nejošklivější.

Pokud ti, kdo lpí na těchto negativních stereotypech, odmítají opustit své historické nekrofilní posedlosti a dospět k opravdovému boji o přežití, pak je třeba je odsunout stranou a nechat je upadnout v zapomnění.

Skutečný nacionalismus 21. století vyžaduje dynamické myšlení a schopnost přizpůsobit se situacím a době, jak se vyvíjejí.

Ve Francii již po mnoho desetiletí prokazuje svůj potenciál Národní fronta, zatímco v Rakousku 30 procent hlasů, které v roce 2008 získaly pro-rakouské nacionalistické strany, dokazuje, že je možné se dostat až na samý práh moci.

Dánská Dánská lidová strana, norská Strana pokroku, švýcarská Švýcarská lidová strana, belgický Vlaams Belang a mnoho dalších stran buď již skutečně sehrály roli při utváření politiky imigračních reforem ve svých zemích, nebo se zdá, že tímto směrem směřují. Všechny tyto strany prokázaly, že je možné dosáhnout politických průlomů i tváří v tvář nepřátelskému mediálnímu pokrytí.

To je možné pouze tehdy, je-li politický program, chování a vystupování prezentované voličům spravedlivé, rozumné a přijatelné. K dosažení tohoto cíle je nutné vymýtit jakoukoli formu rasové nenávisti. Nejde zde o pouhou fasádu. Žádný normální člověk nemá v nenávisti jiného člověka kvůli barvě jeho pleti, náboženství nebo původu. Kdokoli, kdo tak činí, není normální a musí být vyloučen z jakéhokoli normálního politického hnutí.

Potřeba evropského etnostátu

Vzhledem k současným demografickým trendům v mnoha západních zemích – zejména v USA a Kanadě, ale možná i v mnoha zemích západní Evropy – nemusí být konvenční politická činnost schopna zvrátit procesy, které v současné době probíhají.

Proto musí rozvážný politický aktivista, který usiluje o zachování evropské identity a civilizace, vážně zvážit také prosazování koncepce evropského etnostátu – geografické oblasti, v níž by mohla být založena evropská vlast, stejně jako to například udělali Židé vytvořením státu Izrael.

V ideálním případě by takový evropský etnostát neudělal všechny chyby, které Židé při vytváření svého etnostátu udělali – a nadále dělají –, ale základní koncepce zůstává stejná.

Proces nezbytný k vytvoření takového etnostátu není tak přitažený za vlasy ani tak nemožný, jak by se na první pohled mohlo zdát, avšak hloubka vysvětlení potřebná k jeho formulaci a k upřesnění území, taktiky a strategií je příliš podrobná na to, aby ji bylo možné probrat zde na konci této knihy. Za tímto

účelem odkazujeme čtenáře na dílo Nova Europa: European Survival Strategy in a Darkening World (Ostara Publications, 2014, v českém jazyce vyšlo pod názvem NOVA EUROPA – Strategie přežití Evropanů v tmavnoucím světě, Majitelé mozků, 2025).

Stačí zde říci, že pokud nedojde buď k politické revoluci v některém ze stávajících národních států, nebo k vytvoření evropského etnostátu, je ohrožena samotná existence západní civilizace. Pokud budou demografické procesy popsané v této knize pokračovat nezměněným tempem, bude samotná existence všech evropských národů vážně ohrožena.

Volba: Oddělení, nebo vyhynutí

To je velká výzva, před kterou stojí všichni vlastenci prvního světa ve všech zemích prvního světa. Možnost dosáhnout politické změny, a to mírovou a demokratickou cestou, leží přímo před nimi. Pouze oni sami rozhodnou, zda jsou připraveni tuto výzvu přijmout. Pouze oni sami rozhodnou, zda národy evropského původu po celém světě uplatní svůj nárok na existenci, či nikoli.

Pouze oni vznesou svůj nárok, který je svobodně přiznán každému jinému národu na zemi: právo být sami sebou na své vlastní půdě. Jedná se bezpochyby o nejjednodušší, nejrozumnější a nejumírněnější požadavek, jaký může jakýkoli národ vznést, a který nezasahuje do práv nikoho jiného. Je to slušné, normální a správné.